

Pavel Hudík

Adam

v

Calosu

Obsah

0. Předcházelo	004
Dosavadní události a jména, s nimiž se musíte seznámit.	
1. Vločka a trpaslík	006
Souhrn situace na Hopsince a jednání Adama na Doře.	
2. Sešlost na Zemi	011
Adam, Amanda a přátelé se schází u Hermanových.	
3. Lidské zdroje	019
Miranda s Amandou chystají svatbu, Adam dělá personalistu.	
4. Berete si zde přítomnou...	029
Název kapitoly slibuje romantiku, ale tady ji nehledejte!	
5. Počátek všeho	037
Konečně prozradíme, kde že je ten Calos a jak získal jméno.	
6. Nela a Sten	041
Adam se s novými zaměstnanci zastaví na Hopsince.	
7. Bahenní zábal	048
Někde se za bahno tvrdě platí, tam kde ho nechtějí, je zdarma...	
8. Kopretina zrychluje	053
Adam zahajuje den jednáním s Altarem. Pak se vrhne do práce.	
9. Zdena Plandová	058
Adam stěhuje z Azerie zahradníci. Na vrakovišti vše při starém.	
10. Dobré a špatné zprávy	065
Říká se a bývá to pravda: i to zlé může být k něčemu dobré!	
11. Zdena a Lucien	072
Kapitolu však začneme Stenem Balonem. Má důležitý objev.	
12. Konspirační praxe a teorie	080
Ona taková výstava nemusí sloužit jen k vystavování...	

13. Chybí mi tatínek	086
Jak vysvětlíte osmiletému dítěti, že se tatínek někam vypařil?	
14. Sylviina volba	092
Sylvie má dilema. Zmizet, nebo nezmizet, toť otázka.	
15. Adam v Calosu	097
Tahle návštěva bude opravdu, ale opravdu neopakovatelná!	
16. Pomoz druhým...	105
Adam je úpěnlivě žádán o pomoc z neočekávaného směru.	
17. Přicházím v míru	113
Řekněme si to upřímně: Adamovi ani nic jiného nezbyvá.	
18. ... Oni pomohou tobě!	121
Koho by nepředpokládaná nezištná pomoc nedojala k slzám?	
19. Pětidenní bublina	130
Věřte mi: takovouhle bublinu bublifukem nikdy neuděláte!	
20. Amanda na Zemi	139
Novinky v Brumlanu a Amandin nástup do nemocnice.	
21. Bručoun v akci	145
První plnění čerpačky ALFARH0 a první obyvatelé Brumlanu.	
22. Poplach na Doře	156
Altarův výletní hvězdolet má u Země poruchu. Naštěstí!	
23. Návštěva sympozia	164
Adam a trestné komando v akademickém městečku.	
24. Adam a senátor	172
Odplata za nechutný zločin proti lidstvu senátora Arabery.	
25. Silvestr na Zemi	181
Teď by byla vhodná chvíle k útoku: Adam a přátelé pohromadě!	

Předházelo

Adam Hopsal žil na Azerii, kolonii s nulovým epidemiologickým nebezpečím, kde všechno bylo jen pokračováním Země. Žil by i nadále, kdyby dramatický rozchod s dcerou generálního ředitele firmy KKM (opravny kosmických lodí) nevedl k jeho propuštění a on nezačal podnikat jako likvidátor šrotu, který produkuje jeho bývalý zaměstnavatel.

António Herman, technický ředitel dílen, se s Adamem spřátelí a pomáhá mu, jak jen může. Když je i António propuštěn a s manželkou Mirandou musí utéct z Azerie, schová je majitel největší pozemské cestovky, Xavier Mortimer, ve své usedlosti.

Milan Hrabal, pozemský velkopodnikatel s nevybíravými metodami ochrany svých investic, největší akcionář pozemské firmy SPGV (společnost pro Galaktický výzkum), havaruje na Azerii při obchodní cestě a vrak jeho pětimístného hvězdoletu je převezen na Adamovo vrakoviště k likvidaci. Adam však loď opraví a pojmenuje ji Amina. Udělá si pilotní průkaz a podepíše smlouvu s firmou SPGV na průzkum přidělených hvězdných soustav. Na jedné ze zkoumaných planet, později nazvané 'Duhová', pak objeví duhové kameny vhodné do šperků, které se stanou základem jeho bohatství.

Jednou v noci pomáhá Adam zachránit výletní hvězdolet pozemské cestovky XMKT (Xavier Mortimer & Klára Turasová). Zde se poprvé setkává se zeleným svinstvem, které nazve 'Sirup'. Laborantka v dílnách Edita Salachová Adamovi na základě rozboru navrhne využití Sirupu jako paliva pro subprostorové motory hvězdoletů.

V holografickém katalogu, který si Adam prohlíží, když se nudí, jedna hvězdná soustava podivně bliká. Právě zde Adam objeví zdroj Sirupu, celou nasáklou planetu, kterou nazve 'Hopsinka', a rozhodne se založit firmu na prodej Sirupu.

K načerpání Sirupu pro testy však Adam hned napoprvé neomylně trefí obsazený oceán Sirupu, kde za dlouhá století vznikl z biologické složky Sirupu superinteligentní obří mozek. Adam s ním naváže kontakt a dostane povolení k těžbě Sirupu na zbytku planety. Bytost pojmenuje Fil.

Hrabal zjistí, co má Adam v plánu. António při mučení prozradí podrobnosti a Hrabal nechá unést Editu Salachovou a Amandu Fairovou, Adamovu milou. Adam s pomocí Xaviera dokáže Antónia a ženy osvobodit a sám se stane Hrabalovým rukojmím. Na Hrabala zaútočí 'Nebojácné kočky', teroristická organizace, vedená bezohlednou feministkou Milie, matkou Edity Salachové.

Poté, co zemřelo mnoho lidí na obou stranách, se Adam vydá do rukou Milie a dovede ji nad Hopsinku. Zde zbrojařka nechá zabít Fila a dojde k boji. Na uzamčený můstek hvězdoletu se ale Adam nedostane, a když Nebojácné kočky navedou svůj hvězdolet ke srážce s Hrabalovým, čeká jen na smrt.

V jiné galaxii zjistí jistý Bog, kontrolor junior, že došlo k porušení zákona a biologicky aktivní odpad z továrny na exoskelety není deponován do místní singularity, ale již pět set let je poslán někam do vedlejší galaxie, Mléčné

dráhy. Letí se tam podívat a objeví Hopsinku a Hopsala.

Díky Bogovi Adam srážku hvězdoletů přežije. A Bog, aby se s ním mohl Adam kdykoliv spojit, mu daruje transgalaktický vysílač, zabudovaný do půlmetrového modelu Aminy.

Pozemská policie, a s ní i novináři, odhalí souřadnice Hopsinky a Dian, kontrolor senior, Bogův nadřízený, rozhodne, že s odpadem smí nakládat jedině Adam. Dá zablokovat přístup k Hopsince. Šílící novináři, kteří nemohou vystát, když má někdo nějaké tajemství, šíří zprávu, že Adam kolaboruje s mimozemšťany a na Hopsince skrývá nevyčísitelné bohatství.

Adam s Amandou letí na Hopsinku a blokáda je propustí. Bog se chlubí, co všechno jejich civilizace umí. Tím přivede Adama na nápad: řešením všech problémů bude přesunutí Hopsinky k jiné hvězdě. Mimozemšťané kupodivu s touto 'drobností' souhlasí a planetu přesunou k červenému trpaslíkovi, kterého si Adam vybral.

S Hopsinkou zmizí i blokáda a situace na Zemi se zklidní natolik, že se tam může Adam ukázat a rozjet podnikání. S Xavierem založí firmu Rhodos (Raketová HOpsalova DOPravní Společnost), která bude vozit Sirup z překladiště nad Ikárií do čerpací stanice v komerční zóně Země.

Adam jedná s Altarem Newmanem, majitelem kolonie na Doře. Díky němu se Adamovy sny realizují desetinasobně rychleji, než to plánoval. Adam přijímá první zaměstnance, zkušeného projektanta Wynna Luciena, který navrhne kolonii a orbitální výtah a jehož vyše na jednání s dalšími firmami.

Adam od Newmana zakoupí tanker jménem KOPRETINA a velení svěří kapitánu Oldverzovi. K němu ještě přidá jeho ženu Marii a astronavigátorku Toreovou. Newmanovy dílny tanker nejen opraví, ale i upraví tak, že každou ze šesti nádrží lze s pomocí raketového nosiče snést na Hopsinku a naplnit.

Newman na Doře zprovozní zakonzervovaný komplex v horách, kde bude Sirup uchovávat pro své hvězdolety a později také prodávat. Důležité je, že se přesvědčí o kvalitách Sirupu a umožní Adamovi jeho dodávkami hradit práci svých továren a později také stavební práce na kolonii.

Adam s šéfinženýrkou firmy ADS, Ivou Tenkou, dojedná instalaci městského počítače Brumlanu, do kterého překopírují osobnost ADN88, hrdinného hvězdoletu, který Nebojácné kočky sestřelily nad Hopsinkou.

Po jednání se senátorem Araberou, členem senátní vyšetřovací komise, navštíví Adam policejní stanici. Edita Salachová, která dala v KKM výpověď a znovu staví Nebojácné kočky na nohy, čeká jen na to. Dá policejní stanici přepadnout. Adam je těžce raněn a přežije jen díky odolnosti a zrychlenému hojení. Pomáhá mu detektiv Alan Rádoby, zatímco Erik Laman postřelí útočníky. Oba policisté jsou propuštěni, ale Adam se o ně postará.

Brzy je postaven základ kolonie, kde budou umístěny stavební stroje a bydlet dělníci. Základna je ale napadena žahavými potvory, čímž se ukáže, že Nebojácné kočky Fila poškodily, ale nezabily. A ten zbytek se teď snaží lidi zničit. Adam mezi dělníky najde absolventa stejné speciální školy, Valdemara Mayera, a spolu s ním se mu podaří pomstychtivého Fila odstranit.

Budování Brumlanu už nestojí nic v cestě. I když... možná ano...

1. Vločka a trpaslík

Uplynulo téměř čtrnáct dní od boje s Filem, obřím mozkiem v jediném oceánu Sirupu na Hopsince. V budoucím hlavním městě kolonie, Brumlanu, byla základna, poškozená chemickým útokem Filových vyslanců, zcela opravena a vnitřní práce se blížily k závěru.

Základna konečně sloužila svému účelu – ubytování stavebních dělníků a udržení jejich strojů v činnosti. Stavební firma Altara Newmana, majitele kolonie na kamenné planetě Dora, sem svezla opravdu značné množství strojů a budování Adamovy kolonie postupovalo rychlým tempem.

Těžká technika již dokázala srovnat přes sto kilometrů čtverečních skály pro stavbu nulté verze kolonie a částečně se již přesunula na stavbu pozemní části orbitálního výtahu, který jednou bude dopravovat Sirup na oběžnou dráhu, odkud jej bude tanker převážet do nádrží na Doře a do překladiště nad Ikárií.

Zatím však dopravu Sirupu z Hopsinky na Doru zajišťovala KOPRETINA, tanker připomínající bubínek šestiranového koltu. Byla upravena tak, že se jednotlivé nádrže mohly oddělit od středového válce, s pomocí nosiče přistát na Hopsince a naplněné se zase vrátit na běžnou dráhu.

Altar Newman nechal předělat své nejvytíženější hvězdolety na spalování Adamova Sirupu a dílny na Doře předělávaly další dva hvězdolety týdně. Také byly předělány dva výletní hvězdolety cestovní kanceláře XMKT (Xavier Mortimet & Klára Turasová) a třetí hvězdolet byl naplánován na příští týden.

Díky takové spotřebě měl Adam dostatek prostředků, aby stavební práce na Hopsince pokračovaly a firma Rhodos zaplatila projektanty na stavbu čerpací stanice na komerční oběžné dráze Země. Nemalé prostředky bude Rhodos také potřebovat zanedlouho na všelijaké poplatky za vyřízení všech povolení. Po hrubých výpočtech se ukázalo, že nejlevnější bude najmout jedinou firmu na Zemi, která se na stavební povolení v kosmu specializovala.

Adam s Amandou stále žili na Doře. Amanda spolu s Edem, jediným robotem ve vlastnictví firmy Brumlan, a. s., denně trávila čas ve své dílně nad šperky. Ty pak Altar prodával bohatým turistům ze Země, které jeho cestovní kancelář vozila jednou týdně na Doru. Ale nešlo to tak rychle, jak Adam předpokládal, a on pomalu každý den děkoval Altarově nápadu na úpravu

KOPRETINY, který dovolil tak rychlé rozjetí prodeje Sirupu. Bez toho by měl obří dluhy a na Hopsince by ještě nestála ani ta základna.

Jedno tajemství však ani Altar neznal – Amanda je ve druhém měsíci těhotenství! Městský počítač kolonie i jeho tajné dvojče ctily lékařské tajemství, protože kolonii nijak neohrožovalo. Avšak teď bylo na čase dát na vědomost, co se chystá.

* * *

Bylo krátce po osmé, když Adam vstoupil do Altarovy kanceláře. Zdálo se, že majitel kolonie má dobrou náladu a domluvené jednání bude probíhat hladce.

„Dobré ráno i vám. Jen pojdte, už jsem na vás připraven... Trochu do vás ale už vidím – zdá se, že máte bod navíc... Posadte se a tím neplánovaným bodem, prosím, začněte.“

Altara nebylo snadné překvapit.

„Máte samozřejmě pravdu,“ usmál se Adam. Posadil se k jednacímu stolu, a když se Altar posadil naproti, přiznal se: „Chci vás informovat o průšvih, který jsem si vyrobil před devíti týdny.“

„Proč jste to tajil? Je to vážné?“ zpozorněl Altar a definitivně se na Adama soustředil.

„Není to vážné, je to zcela normální...“

„Tak mě nenapínejte, člověče!“

Altar se nejprve se zamračil, ale pak se mu obličej rozzářil:

„Chystáte svatbu???“

„Ano pane, ale to je informace číslo dva. V zásadě důsledek...“

„No jasně,“ konečně se Altarovi rozsvítilo, „Amanda je v jiném stavu!“

„Je to tak, pane.“

Altar mu podal ruku:

„Blahopřeju. Už chápu, proč mi Jerry nic neřekl... Je v pořádku?“

„Snad ano, ale měli jsme namále. Lili ji při rvačce kopl do břicha a podle doktorů na Zemi půjde o rizikové těhotenství. A je dokonce možné...“

Najednou měl pocit, že mu zdřevěněl jazyk, a zasekl se uprostřed věty. Vlastně až teď, když to měl vyslovit nahlas, mu došel význam:

„... Je možné, že potratí,“ dokončil tiše.

„To je mi líto. Ale je teprve ve druhém měsíci, za půl roku může být všechno jinak... Ještě zvědavá otázka: už jste řešili, kde bude rodit?“

„Řešili, pane. Snad mi odpustíte – trvá na tom, že chce родit na Zemi.“

„Vy máte nápady, jaké odpouštění. Je to její zdraví, její rozhodnutí... Ještě máte k projednání nějaký neplánovaný bod?“

„Ne. Můžeme se pustit do hlavního problému. Můj...“

„Moment,“ zvolal najednou Altar vesele a zvedl ukazováček, „já mám neplánovaný bod!“

„Tak sem s ním, pane.“

„To budete koukat, pane Hopsale! Představte si, že Ken sestrojil extra kompenzátor – má o polovinu větší účinnost!“

„To je dobrá zpráva. Opravdu celých padesát procent?“

„To ne: jen čtyřicet osm... Ještě navíc se to týká kompenzátoru pro výletní hvězdolet. Na mrňousovi jako vaše Amina počítejte nějakých devětatřicet.“

„Podstatné je, že má smysl zkoumat Sirup a snažit se o větší výkon. Už jsem uvažoval o tom, že bych v Brumlanu zřídil speciální laboratoř. Nemusela by být velká. K tomu jeden chemik... Je to ale zase otázka důvěryhodnosti takového člověka... Už jste mi několikrát dobře poradil: mám hledat na Zemi, nebo byste věděl o nějakém chemikovi, který by objevil nechtěl hned vzápětí zpeněžit?“

„Vy byste potřeboval geniálního chemika, jehož ctižádostí nejsou peníze, ale znalosti. Měl by považovat přírodu za zbytečnou a být šťastný, že může za stravu a byt bádát od rána do večera. K tomu, jako pojistku, by měl mít dobře vyvinutou terrafóbiu... Neznám na Doře nikoho, ale pomůžeme si snadno: Jerry,“ oslovil počítač kolonie, „našel by se někdo, kdo takové krkolomné podmínce vyhovuje?“

„Pochybuju,“ zašklebil se Adam, „to je příliš přesně defi...“

„Našel jsem, pane. Jmenuje se Irk Poitigé. Narodil se na Doře a gravitaci Země dlouhodobě nezvládne. Navíc pozemšťany nesnáší až na úroveň fyziologických potíží. Je schopen samostatné práce a z jeho protokolů mi vyplývá silné znudění. Prostě pro něj nemáme adekvátní úkoly.“

„Víte, pane, co to znamená?“ zatvářil se Adam vyzývavě, „že Dora už je tak velká, že tu máte i sílence, které já potřebuju.“

„Děkuju, Jerry,“ přikývl Altar a Adamovu poznámku raději ignoroval, „Tak si toho chemika klidně vemte, pane Hopsale, ale teď už vážně pojďme vyřešit tu Vločku... Popište mi vaši představu a půjčte mi ten epap.“¹

„Tady je... Představa je následující: na Vločce postavíme podzemní separátor a k tomu přidělíme jeden hvězdolet, který bude vodu a metan přepravovat na Hopsinku. A protože půjde o destilovanou vodu, vstup do vodního hospodářství Hopsinky půjde přes speciální úpravnu, kterou navrhl Lucien a brzy se začne stavět.“

Altar se zatvářil nadšeně a Adamovi hned bylo jasné, že zase přijde s něčím, co jeho návrh převrátí vzhůru nohama. A skutečně:

„Můj návrh se liší jen ve dvou detailech, ale ve výsledku bude efektivnější a stát vás bude sotva třetinu. Podívejte se sem,“ podal Adamovi svůj epap, „Tomu separátoru postavíme pětkrát takovou nádrž, čímž snížíme počet přeletů. No a ten hvězdolet si jen pronajmete... Dora vám půjčí svůj potravinový konvoj... Podívejte se na časový plán: když k vám konvoj dopraví z Dory potraviny, čemuž se ze začátku nevyhnete, tak zaletí na Vločku a dopraví separovanou vodu na Hopsinku. Zaplatíte jen palivo a amortizaci.“

Adam si prohlížel Altarův návrh a už zase valil oči. Naučí se někdy myslet tak komplexně jako on? Zvýšit efektivitu a ještě dosáhnout podstatného snížení ceny. Často si ty dvě snahy odporují, u Altara ale ne! Navíc je

1 *Elektronické zařízení tenké jako papír; v podstatě rolovatelný tablet*

výsledek tak výhodný, že by bylo hloupé to odmítnout, ale on z toho má ještě slušný zisk.

„Děkuji, pane! Vy jste pro mé konto učiněné dobrodiní... Aby to časově vycházelo, bude potřeba se do toho separátoru pustit už teď. Nevím, jestli na to mám!“

„Nebojte se, pane Hopsale, já totiž vím, co vy ne – příští týden sem přiletí na rodinnou dovolenou jeden velice bohatý člověk a včera mi poslal předběžnou objednávku na pár šperků. Že prý se sešlo několik událostí, které jsou vhodné pro dary takové krásy. Vaše konto bude hodně v plusu! Ale i kdyby nebylo, pro hladký průběh stavby je to důležité a já vám plně důvěřuju... Aby to neznělo tak sentimentálně, dovolím si prohlásit, že není a snad nikdy ani nebyl podnik, který jsem rozjel, s tak vysokým procentem jistoty.“

Chvilí na Adama jen koukal, ale pak se ušklíbl a prohlásil:

„Jsem na sebe hrdý.“

Adam ignoroval Altarův ironický tón, protože ho obdivoval, a zcela vážně konstatoval:

„Však máte na co, pane! Za posledního půl roku jsem se od vás naučil víc než za celý život... Jak to ladí s vašimi kapacitami? Kdy se do toho dáme?“

„A jsem také odvážný,“ zasmál se Altar a spokojeně odpověděl: „Akce běží již od včera, protože jsem byl přesvědčen, že nemůžete přijít s ničím lepším a že můj návrh neodmítnete... Dal jsem ho projektantovi, který to rozpracuje, a pozítří už jen schválíte rozpočet a plán prací. Hotové by to mohlo být tak za tři čtyři měsíce, protože mám i jiné zakázky. Ale přibližně to odpovídá dokončení staveb na Hopsince.“

„Nejen to: tou dobou se budou dokončovat hydroponické zahrady, jež stojí na vodě. Budu moct madam Plandové předložit přesný vodní plán... Předpokládám, že ho bude chtít.“

„Určitě.“

„Teď jsem si uvědomil, pane: příští měsíc Plandové doběhne výpověď a přestěhuju ji sem. Máme pro ní byt?“

„Představte si, že se příští týden uvolní byt u vás na patře. Nebojte, na nic se nezapomnělo, všechno bude připraveno... Tak další bod: 'Nová obchodní aktivita'. Co to má být?“

„Tomu neuvěříte, pane,“ usmál se Adam, „co objevili na Ikárii.“

„Mimozemšťany!“ vydechl Altar.

„Další už ne!“ zaúpěl Adam, „Bog a Fil mi úplně stačí... Jen nový materiál.“

„Já myslel, že jsou rádi, když se užíví. To ještě mají čas a prostředky na průzkum?“

„Objevili to náhodou, když jim v dubnu odešla elektrárna a oni hledali železnou rudu na dráty do generátoru ve vodní elektrárně. Kromě zlata našli tohle – ještě to ani nemá jméno. Dali mi k rozboru dva kousky velikosti prstu.“

Adam vytáhl z kapsy malou krabičku a podal Altarovi šedivý nepravidelný váleček, více připomínající kost s roztřepenými konci než nějakou rudu.

„Já jsem pomocí analyzátoru v Amině udělal rozbor, a je to skutečnost:

držíte kus supravodiče za pokojové teploty. Složení je velmi podivné, ale funguje to! Materiál má měrnou hmotnost jen o ždíbiček větší než voda, proto ho našli v naplaveninách u města.“

Altarův výraz Adama potěšil. Konečně taky vidí Altara vykolejeného. Ale ten se velice rychle vzpamatoval a už mu táhly hlavou obchodní kalkulače. Adam mu dal minutu a pak se zeptal:

„Tak k čemu jste se dopracoval, pane?“

„Že nemá cenu něco vymýšlet a je třeba počkat, až toho najdou víc. Říkáte, že znáte složení? Myslíte si, že bychom to dokázali vyrobit?“

„Máte naprostou pravdu, pane, jsme odkázáni na to, co najdou. Základ je totiž obdobou binedalu, používaného na spalovací komory motorů hvězdného pohonu: dokážeme to zpracovat a použít, ale ne vyrobit.“

„Určitě se dohodneme. Když najdou nějaký vydatný zdroj, můžeme tím nahradit stávající drahé supravodiče. Ani to nemusíme nikomu říkat. Občas mé továrny mají i takovou zakázku. Nikomu dalšímu to ale neříkejte, Ikarii by to mohlo ublížit...“

„Souhlasím s vámi.“

„Tak co tam máme dál?“

„To je všechno, pane.“

„Výborně, můžu se vrátit k práci... Co máte v plánu vy?“

„Já si s Amandou sednu nad plán naší svatby... Amanda chce mít obřad na Zemi, nejlépe na nějakém zámku. Chtěli bychom mít kolem sebe přátele a řešíme problém s dislokací... Máme jich hodně na Doře a bylo by nákladné tahat je na Zemi. Jediným použitelným řešením je uspořádat další hostinu na Doře a možná ještě jednu na Azerii... Na Azerii si pronajmeme salonek v místní restauraci, ale tady na Doře nás bude hodně a nevím, jestli se do nějaké restaurace vejdem.“

„Řešení je jednoduché: nechte to na mě. Jen mi včas dodejte termín a počet osob, a já už to zařídím.“

„Jste velmi laskav, pane. Amanda určitě nebude proti... Zítra poletíme na Zemi a budeme obíhat úřady, které jsme objednali. Myslím, že do měsíce vám Rhodos předloží časový plán na čerpací stanici na komerční oběžné dráze Země... Počítáte s nimi v dlouhodobém plánu, pane?“

„Samozřejmě, pane Hopsale. Ale vaše upřesnění času je vítané. Ještě bych vás prosil o upřesnění rozsahu prací. Bude se mi to lépe plánovat.“

„Promiňte, pane, nějak jsem odsunul Rhodos bokem a zapomněl vám zaslat podrobnosti. Dojdu domů a hned vám pošlu všechny podklady... A pak začnu strkat hlavu do chomoutu.“

+ + +

2. Sešlost na Zemi

Jen Amina přistála na astroportu SPGV, hlásil NSH² hovor:

„Adame, referent SPGV žádá o spojení.“

„Dobrá, Evo, spoj ho.“

„Dobré ráno, pane Hopsale. Jste přesný jako hodinky... Chtěl jsem vám jen říct, že je všechno vyřízeno tak, jak jste psal v poště. Nerozmyslel jste si to s dalším průzkumem?“

„Nerozmyslel, mám spoustu jiných starostí... Snad jednou, až se budu nudit, nabídnu vám své služby. Ale to bude pár let trvat.“

„Právě včera jsem vám přeposlal pozvánku na zasedání dozorčí rady naší firmy. Nesmíte se na mě zlobit, pane Hopsale, ale předat jsem vám to musel. Hrabal vám sice ublížil, ale SPGV není Hrabal. Myslím, že byste na to zasedání měl určitě jít. Ale je to jen můj názor, tak mě, prosím, nikde necitujte... Já vám děkuji za spolupráci. Rád jsem vás poznal a přeju vám do budoucna mnoho úspěchů.“

„Děkuji. Ať se vám daří. Na shledanou... Ahoj, miláčku,“ pozdravil Amandu, aniž se otočil. Její příchod do pilotní kabiny zaznamenal referentovi na očích. Dokončil zápis do palubního deníku a zvedl hlavu:

„SPGV mě láká k sobě, asi mají nějaké výčitky svědomí... Budu si muset promluvit s Xavierem... Vypadáš podstatně lépe než před cestou. Nemyslím, že by bylo nutné, abys v dílně ponocovala, aktuálně Altar dluží nám.“

„Nechtělo se mi odejít od rozdělané práce... V polovině mi totiž došlo, že by se to dalo řešit jinak a lépe. Musela jsem to předělat a samotnou mě pak překvapilo, že je půl druhé.“

„Adame, auto z Rhodosu hlásí, že přijíždí k astroportu. Má přiděleno dočasné stání šedesát čtyři.“

„Šedesát čtyři,“ zopakoval Adam, „Díky, Evo. Řekni to také Alanovi... Tak pojď, Ami, už se těším na Antónia.“

Alan Rádoby, bývalý policejní detektiv, nyní Adamova ochranka, je už čekal u přechodové komory. Postěžoval si:

2 *Nervový Systém Hvězdoletu, lodní umělá inteligence, prostě palubní počítač*

„Kde jste, lidi! Čekám tu už půl hodiny.“

„No jo, trochu jsme se zakecali,“ prohlásil Adam a vstoupil do přechodové komory, kde je čekala přísná dekontaminace.

* * *

Vyšli před astroport, protože dočasná stání vlastně bylo obyčejné parkoviště. Šestá řada, čtvrté stání. Rhodos minulý týden zakoupil jeden skříňový automat, aby si nemuseli pořád půjčovat auto od Xaviera.

Ani ho nemuseli hledat: bílá dodávka svítila mezi nízkými osobními auty tmavých barev. Museli se mu identifikovat. Nasedli a vřelý ženský hlas řekl:

„Vítejte, pane a paní Hopsalovi...“

Adam s Amandou se na sebe podívali, ale neřekli nic. Adamovi bylo jasné, že to tak nastavila Miranda, protože předpokládala, že to tak jednou bude. Ani ona netuší, že to bude tak brzy. Automat ale pokračoval:

„... Takhle brzo ráno asi pojedete nejdřív na usedlost Hermanových, že?“

„Přesně tak. Děkujeme... Tento pán je moje ochranka a jmenuje se Alan Rádoby. Zapamatuj si ho, patří k nám!“

„Ano, pane.“

Dodávka opatrně manévrovala, vyjela z parkoviště a směřovala na dálnici. Adam se zvědavě zeptal:

„Už ti dali nějaké jméno?“

„Paní Hermanová si prosadila Berušku a ženský hlas.“

„Doufám, že ti nebude chtít nalepit černé tečky,“ zasmál se Adam.

„Zajímavé,“ prohlásil počítač, „pan Herman vyjádřil přesně stejné obavy.“

* * *

António s Mirandou je přišli přivítat. Miranda zavedla dvojici do připraveného pokoje v patře, António ubytoval Alana v malém pokojíku vedle jídelny. Když sešli do přízemí, čekal je u schodů Alan a Miranda se zajímala:

„Snídali jste?“

„Já s Alanem jsme něco v rychlosti snědli, ale Amanda nestíhala. Máte-li něco připravené, rádi si dáme – vid', Alane?“

Alan se zatvářil hladově a přikývl.

„Bez problémů,“ prohlásila Miranda, „Kuchyň jsme dodělali minulý týden. Také jsme doplnili robotův program, aby to nebyla pořád jen míchaná vejce,“ zasmála se spokojeně, „Pojďte do jídelny. My jsme vstávali před chvílí, takže posnídáme společně.“

Než tam došli, shodli se na sladkém. Miranda to sdělila robotovi, který se původně staral jen o zahradu, a přisedla si ke stolu. Obrátila se na Amandu:

„Jsem ráda, že jste se přišla na nás podívat... Nechybí vám Azerie?“

„Azerie ani ne. Ze začátku mi trochu chyběl ten každodenní mumraj na radnici, ale postupem doby mě pohltila má dílna.“

Amanda chvíli váhala, ale pak se odhodlala:

„Dovolte, paní Hermanová: mohu vám navrhnout tykání?“

„Samozřejmě. Už nad tím delší dobu přemýšlím, drahá Amando,“ zasmála se Miranda, „ale nebyla jsem si jistá, co na to společenská pravidla... Teď se konečně problém vyřešil.“

Podali si ruce. Přitom si Miranda všimla Amandina prstenu a začala se vyptávat na dílnu a život na Doře. To Adam s Antóniem řešili novou firmu:

„Když jsi zakoupil Berušku, pochopil jsem, že registrace Rhodosu byla úspěšně dokončena. Ale nehlásil jsi žádné potíže. To nám vážně nikdo nedělal problémy, António?“

„Problémů byla spousta, ale byly to jen drobnosti. Sem tam nějaký blbec vyvolal malicherný spor... Nehlásil jsem ti nic, protože jsem všechno vyřešil sám nebo s Xavierovou pomocí... Máš štěstí na přátele, Adame, ten chlap má snad větší moc než pozemská vláda... V jednom případě šlo o velký problém. Když už jsem nevěděl, jak z toho ven, poprosil jsem Xaviera. Pozval mě k nim, nechal si to vysvětlit a prošli jsme spolu dokumenty. Přitom odchytil pár chyb a dal mi spoustu rad. Pak jsme spolu šli ke komunikátoru. Dokázal problém vyřešit ze svého obyváku! Po pár minutách jsem už fyzicky cítil, jakou mocí vládne. Přiznám se, že jsem se chvíli dokonce zalekl sil, které se kvůli mně daly do pohybu. V jednu chvíli začal Xavier všechno vracet do původního stavu. Dokonce se omlouval těm, co předtím vyděsil. Říkal jsem si, že jen zahlazuje stopy, ale nakonec se ukázalo, že všechno směřovalo k jedinému: k nalezení škůdce. Bylo to jak v pohádce: jeden kámen zastavil celé soukolí. Když toho parchanta našel, pořádně ho zmáčkl. A najednou všechno šlo!“

„O Xavierovi to vím už dlouho, ale potvrzení z nezávislého zdroje mě těší. Uvědomuješ si, jaké tlaky musí ty neomezené možnosti vytvářet na jeho psychiku? Párkrát už jsem se přesvědčil, že to není jen póza, táta používal rčení 'Navrch huj, vespod fuj!'. To že je takový, jaký je, považuju za malý zázrak.“

Mezitím robot nosil na stůl máslo, marmeládu, med. Potom přinesl dvě ošatky s rohlíky a houskami. Nakonec postavil před každého hrníček: dámy měly kakao, António mléko, Alan a Adam si poručil kávu. Amanda ochutnala rohlík a podívala se:

„Evidentně čerstvý – na Zemi snad zavedli teleport rovnou z pekárny?“

„Ještě ne,“ zakřenila se Miranda, „Jen jsme si pořádně vybavili kuchyň posledním výkřikem techniky. Uvidíš u oběda, co náš replikátor dovede!“

* * *

Dojedly a robot zase postupně všechno sklídil. António usoudil, že je vhodná chvíle a zeptal se:

„Doneslo se nám od Xaviera, že jsi musel bojovat s Filem. Vyprávěj! Jak to, že ho ta tachyonová bomba nezabila?“

„Nezabila ho proto, že před třemi sty padesáti lety ho málem zničil nějaký toulavý šutr a to probudilo jeho spící inteligenci. Postupně se rozprostřel na osmi kilometrech čtverečných a sám sebe přebudoval na systém s rozprostřenou inteligencí. Prostě kolem centrálního mozku bylo umístěno několik menších mozků propojených spoji, které zapustil do skalnatého dna. Nebojácné kočky tam hodily bombu s dosahem sto metrů a mířily až moc přesně: do subprostoru se propadl jen centrální mozek.“ Adam si vzdychl, „Mě ani nikoho jiného nenapadlo jít se na Fila podívat. Já jsem hlavní viník, protože jsem o Filově struktuře věděl – hned první den jsem na dno oceánu poslal Eda na průzkum. Uvažoval jsem o něm jako o nějaké chobotnici: ta má také pomocné mozky v každém chapadle. Ale když zničím hlavu, zahyne celá chobotnice! Jenže Filovy mozky se dokázaly zorganizovat a centrální část nahradit. Není se čemu divit, že nový Fil zatoužil po pomstě! Vytvořil desítku vyslanců s množstvím žahavých chapadel. Oboje vrata přechodové komory základny narušili a vyvrátili. Sice pronikli na základnu, ale lidi se včas poschovávali ve skafandrech do kabelových kanálů. Mám víc štěstí než rozumu, protože nikdo nezemřel. Potom Altar poslal svou vojenskou jednotku a ta je pozabíjela.“

„A co Fil?“

„Zabili jsme ho... Nechtěl jsem riskovat, pořád by se snažil pomstít!“

„Zabili? Jak, prosím tě? Byl přece na dně oceánu – osm kilometrů čtverečných jsi říkal? Copak máš na Hopsince nějaké zbraně?“

„Nemám... Viděl už někdo z vás stavebního lejrnoše? V podstatě termojaderná elektrárna s obrovským laserem na pásovém podvozku. Používá se k rovnání skalnatého terénu: buď tavením skály, nebo vyřezáváním celých bloků. Filův oceán se vytvořil v polovině obrovského údolí, které kdysi přehradil vrchol hory. Pokusili jsme se ten špunt uvolnit a oceán Filovi vypustit. Atmosféra na Hopsince je tak jedovatá, že kdyby k němu pronikla, spolehlivě by ho zničila. To se nám ale nepodařilo, lejrnoše neměly dost energie... Kdyby nám nepomohl neznámý hvězdolet, který místo plané autodestrukce naletěl do zbytku špuntu, nevím, jak by to dopadlo.“

Po poslední větě na něj António vyvalil oči.

„Copak?“ podivil se Adam.

„Co to bylo za hvězdolet?“

„Nevím! NSH to odmítl prozradit. Posádku prý tvořil jediný člověk. Zablokoval počítač, vystoupil a Fil ho zabil. Nevím, kdo to byl, ani jak se na Hopsinku dostal. NSH tvrdil, že si ho půjčil od kamaráda. Chtěl prozkoumat Hopsinku a krást mi Sirup.“

„Možná, že vím, kdo to byl: říká ti něco jméno inženýr Fein?“

„No ano: technik od Tenké. Letěl jsem s ním na Hopsinku a on zazálohoval osobnost ADN. Tenká měla obavy, že by ho ořesy při kutání skály mohly poškodit. A jak ty jsi k němu přišel?“

„Minulý týden mi Tenká volala, jestli o něm něco nevím. Že před dvěma

týdny zůstal doma s angínou, ale pak se ztratil. Policie vypátrala, že si půjčil hvězdolet od bývalého spolužáka, ale cílové souřadnice mu nesdělil. Věži řekl, že letí na Doru. Evidují ho jako nezvěstného.“

„Člověče, to je hodně pravděpodobné... Když tam byl se mnou, v nestřeženém okamžiku si asi vyfotil Brumlu a dokázal ho vystopovat. Hmm... Fein mi byl sympatický, hodně jsme spolu mluvili. Byl velmi inteligentní, možná pak složil střípky informací a dokázal Hopsinku najít... Řekneme to Tenké?“

Rozhlédl se bezradně po ostatních. Nakonec zareagoval Alan:

„V žádném případě! Život mu už nevrátíme a to, že tam letěl, byla jeho blbost. Chtěl nás poškodit... Policie se v tom začne rejpat a vyšetřovat. Pak budeš muset, Adame, opět prozradit pozici Hopsinky. A můžeš si být jistý, že krátce nato dojde k náhodnému úniku informací a hned tam máš novináře a hordu vyžírků. Bude se bojovat v soustavě i na Hopsince. Ani nechci odhadovat, kolik by bylo mrtvých... A pak co? Budeš snad žádat mimozemšťany o další přesun?“

„Těžko! I kdybych měl tu drzost, určitě to neudělají! Mrtvých by bylo ještě víc, protože by Dian zmáčkl tlačítko a prohodil Hopsinku transdimenzionálním kanálem rovnou do černé díry v jejich galaxii... Musím vás všechny zavázat mlčením. Ať se stane cokoliv, tohle tajemství nikdy nikomu neprozradíte. Mohl by z toho být konflikt, který by se snadno mohl rozšířit i jinam! Představte si třeba válku mezi Zemí a koloniemi...“

„My to chápeme, ale kdo další o tom hvězdoletu ví?“

„Waldemar, co řídil druhého lejrnoše, ale s tím jsem se domluvil, že si to nechá pro sebe. A pak samozřejmě Altar. Jeho nezměrná inteligence je snad zárukou, že takové informace nebude šířit.“

„Pořád ale na někoho zapomínáš,“ řekla Amanda.

„Kdo ještě... Aha, ty myslíš Ciba, městský počítač? Vlastně také Eva a NSH stavebního hvězdoletu... Dobře, s těmi to také proberu...“

„Ale je k mlčení těžko zavážeš,“ zapochybovala Miranda.

„Určitě pochopí, jaký by to byl průšvih... Docílím alespoň toho, že znesnadním k těmto informacím přístup. Nebudou to roztrubovat na první nechtěný dotaz.“

„Momentík, teď mi něco došlo: ono je na podobné situace v našich zákonech pamatováno,“ vzpomněl si António, „ale bude to roztroušeno po mnoha paragrafech. Například když to dáme do souvislosti s firemním tajemstvím, možná se k těmto informacím nikdo nedostane – zcela legálně... Do pozítří ti připravím právní rozbor, Adame... Co jsi nám ještě nevyprávěl?“

„Třeba o tom, ...“

„Pane Hopsale,“ vstoupil mu do nádechu počítač usedlosti, „právě přijíždí pan Mortimer a paní Turasová.“

„Díky, počítači – pojdte je všichni přivítat.“

* * *

Z naleštěného vozu, který Adam už také vyzkoušel, vystoupil vysoký a mohutný muž s mrožím knírem a zamružel na pozdrav. Přijela s ním také jeho matka a společnice ve firmě XMKT, štíhlá dáma s věčným úsměvem.

Adam se hned chopil role hostitele:

„Rád vás zase vidím, pojdte dál. Máme si o čem povídat. Také musíme probrat pracovní věci. Máme do oběda co dělat. Počítáme na oběd s vámi, takže doufám, Xaviere, že sis na mě vyhradil dost času... A teď pojdte dovnitř, musíme vám s Amandou sdělit něco důležitého.“

Miranda chtěla poznamenat něco kousavého, ale zachytila Amandin tajuplný výraz a raději neřekla nic. Posadili se v jídelně ke stolu. Adam zůstal stát, a když k němu všichni nedočkavě zvedli hlavy, řekl prostě:

„Budeme se s Amandou brát, protože mrně už je na cestě. Bude to kluk a bude se jmenovat Marek.“

Počkal, až bouře nadšení odezní a nastínil plán:

„Podařilo se nám urvat poslední termín na šestého šestý v deset ráno. V šest nula šest nás oddat nechtěli... Obřad bude na zámku, hostina v podzámčí. Jste všichni zváni. Už teď u Xaviera objednávám minibus, protože nás bude hodně a vhodný zámek je odtud skoro dvě stě kilometrů...“

Posadil se a pokračoval:

„Na odpoledne máme objednané jednání na dvou úřadech a zítra pak další tři. Mirando, nezapomněla jsi, že oběd musí být už před dvanáctou?“

„Robot už je v kuchyni a nastavuje synteziator podle vašich mlsných jazýčků,“ přikývla Miranda.

„Děkuji. Ještě další věc: Erik má pozítří soud. Nepochybuji, že ho osvobodí, Xavier obstaral skvělou právnickou firmu. Potom je ale skoro jisté, že se ho pokusí zlikvidovat jinak... Ty máš, Mirando, zajisté přehled: doufám, že tu Erik pozítří bude?“

„Určitě. Jel navštívit rodiče, že prý kdyby se mu něco stalo. Zítra odveze ženu s děckem k příteli a na oběd je zde. Rozhodně si nemyslím, že by chtěl zdrhnout!“

„Skvělé... Xaviere, s tou bezpečnostní službou je všechno připraveno?“

Dostalo se mu souhlasného zamručení.

„Tak se do toho dáme! My probereme firmu, vy dámy, prosím, projděte ten Amandin seznam. Zvláště tebe, Kláro, prosím, aby ses nestyděla přispět svými zkušenostmi.“

* * *

Firma Rhodos měla dva společníky: Adama a Xaviera. António byl prvním generálním ředitelem, Miranda účetní a mladý Shalda tiskovým mluvčím. Ten měl zatím nejvíc práce.

Představa byla následující: na první vymezené heliocentrické oběžné dráze mezi Zemí a Marsem, vyhrazené pro komerční stavby, se vedle dílenských ostrovů firmy KODI ALFA postaví čerpací stanice Sirupu. Nejprve bude jen jedna, ale postupně budou u všech dílen, tedy šestkrát.

Vesmírná projekční kancelář s velmi dlouhou historií, firma VPK, navrhla modulární systém, který dovolí čerpací stanice rozšiřovat podle zájmu zákazníků. Ze stejných prvků bude překladiště nad Ikárií a sklady nad Hopsinkou.

Adam, Xavier a António probírali závazky firmy Rhodos vůči pozemským úřadům. Pak Adam předložil Altarův rozpočet na tanker a Xavier měl přehled spotřeby Sirupu ve své firmě.

Rhodos za část Xavierova vkladu zakoupí z Dory vyřazený tanker, který bude po opravě přepravovat Sirup z překladiště nad Ikárií do čerpacích stanic poblíž Země. Původní název lodi byl 'Dešťový mužíček', protože každá ze čtyř nádrží měla tvar kapky a více kapek už je déšť'. Nikomu se to ale nelíbilo, tak z toho nakonec zůstala jen KAPKA.

Dílny na Doře zatím předělaly na spalování Sirupu dva hvězdolety XMKT, na třetím se právě pracovalo. Xavierův ekonomický rozbor dokazoval značné úspory financí i přesto, že hvězdolety mohly načerpat Sirup jedině na Doře.

Bylo to komplikované technicky i ekonomicky. Proto druhá část rozboru v jásavých barvách ukazovala, jak skvělá bude situace, až se postaví čerpací stanice ALFA RH0 a výletní hvězdolety nebudou muset přistávat na Doře.

* * *

Květnové ráno bylo plné slunce, květů a ptačího řevu, ale Erik nic z toho nevnímal. Dnes ho čekala důležitá událost, která rozhodne o tom, kde stráví následující roky: jestli s rodinou, nebo za mřížemi.³ Vstal brzo a vyběhl na pěšinu, táhnoucí se kolem pozemků usedlosti. Když přišel do jídelny, našel tam Adama a Alana u snídaně, a evidentně byl nejprobuzenější. Pozdravili se a Adam se zeptal:

„Jak se cítíš, Eriku?“

„Jako před popravou,“ ušklíbl se Erik.

„Na to je ještě brzo,“ zakroutil Adam hlavou, „Poprava ti hrozí až po vyhlášení rozsudku. Paradoxně v případě, že tě soud osvobodí... Xavier ti obstaral vynikajícího právníka, který nám řekl, že precedenty hovoří jasné v tvůj prospěch...“

„Pane Lamane,“ přerušil ho počítač usedlosti, „právě dorazil váš doprovod.“

* * *

Erika Lamana soud zprostil všech obvinění.

Obžaloba nedokázala přesvědčit soudce o tom, že místo střílení do lidí měl Laman útočníkům vysvětlit, že ohrožovat spoluobčany samopaly je hřích a že pak by se útočníci určitě zastyděli a zajisté odjeli. Úporná snaha udělat

3 Když přepadli policejní stanici, Erik zabil dva útočníky (viz Adam z Brumlanu).

z policisty zločince nakonec soudce přestala bavit a jednání ukončil. Porota se pak jednomyslně, po emotivní závěrečné řeči Xavierova elitního právníka, shodla na Lamanově nevině.

* * *

Adam vymyslel s přáteli jednoduchý plán, jak vyvést Erika z budovy soudu, protože nepochyboval, že bude osvobozen.

Plán stál na tom, že budova z devatenáctého století má nejen druhý východ, prakticky nepoužívaný, ale také složité katakomby, jejichž menší část byla z druhého konce přístupná veřejnosti. Vstup byl možný jen o víkendech, v pracovních dnech bylo podzemí uzavřené.

Snažili se myslet na všechno. I na to, že o použití bočního východu se musí žádat tři dny předem, takže se to dozví nejen novináři, ale i případní útočníci. I na to, že šéf ochrany budovy bude útočníky podplacen, a i když o průchod podzemím požádají během soudu, budou útočníci informováni.

Proto si usmysleli, že použijí ochranu proti laserovým zbráním, což byl plášť skoro až na zem s vysokým límečkem a k tomu reflexní přilba. Půjčí si tři odvážné borce z bezpečnostní agentury s postavou podobnou Erikovi. Každým východem tak vyjde dvojice, o níž nikdo nebude vědět, který je Erik a zda v té dvojici vůbec je.

Na podplaceném šéfovi ochrany pak stála ochrana veřejnosti: tím, že u něho vytvoří dojem, že Erik projde s Adamem podzemím, a on to práskne útočníkům, dojde k velmi pravděpodobné přestřelce v rozsáhlém a nepřilíš používaném parku. Tam bude Adam s Alanem, Erik vyjde hlavním východem a napadne případné útočníky zezadu či z boku.

A jak naplánovali, tak se také stalo! Ale jak každý ví, tohle realita nemá ráda. To potom vyvine obří snahu o narušení plánu nebo alespoň 'vylepšení' výsledku. A tak byl Alan v samém závěru přestřelky raněn do nohy a museli ho odvézt do nemocnice.

Odvezli ho na sál a Adam zatím odpovídal sestře na příjmu na všetečné otázky. Potom za ním přišel doktor a sdělil mu, že krvácení zastavili a kosti opravili, ale že Alanova rekonvalescence bude dlouhá.

Hned potom dorazila policie. Adam s nimi šel k Alanovi na pokoj, kde si nahráli jejich výpověď. Chovali se ke svému bývalému kolegovi velice vstřícně a po hodině zamyšleně odešli.

Zanedlouho mu však zavolali, že kromě zničených kontejnerů a Alanovy krve nenašli na udaném místě nic a že vyšetřování bude zastaveno. Postřelený, a teď ještě i vzteklý Alan jen prohlásil:

„A takhle je to skoro vždycky... Jsem rád, že jsem odtamtud vypadal!“

+ + +

3. Lidské zdroje

Amanda a Miranda chystaly sto a jednu věc týkající se svatby a António dělal s Beruškou svatebního nákupčího. Erik hlídal Alana v nemocnici a ani jeden nevěděl, že kdyby byli k dispozici, běhali by teď s Antóniem po městě.

Adama nezaúkolovaly jen proto, že musel úřadovat, protože již minulý týden byly na dnes domluveny dvě schůzky. Seděl s nimi u stolu a poslouchal, jak prochází jídelniček rezervované restaurace a snaží se sestavit oběd tak, aby vyhovoval všem zúčastněným.

Mlčel, protože měl jen poradní hlas. Když se ale zastavily u zapečené brokolice a zvažovaly ji, nemohl mlčet: nasadil kyselý ksicht a v předklonu udělal: „Blé“. Vzápětí byl vykázán do Antóniovu pracovny. Ale než do ní došel, ozval se počítač usedlosti:

„Pane Hopsale, přijíždí taxi... Podle identifikace je to pan Chlupáč a jeho žena.“

„Budoucí, ne?“ podivil se Adam.

„Nikoliv... Koukám do databáze, vzali se minulý pátek... Jen oni a k tomu dva svědci.“

„Tak dobře, jdu jim naproti.“

* * *

Z vozu vystoupili současně.

On neuvěřitelně rozčepýřený, ona neuvěřitelně tlustá. Oba přibližně stejně vysocí, oba slušně oblečení. On technik všeueměl, ona skvělá kuchařka. Při bližším pohledu byl on oholený a snaha o přijatelný vzhled se nedala zakrýt. Ona měla jiskrné oči a krásné vlasy, ještě načesané od svatby.

Představili se a Adam potvrdil automatu taxislužby, že uhradí čekání. Zavedl je do jediné velké místnosti v hlavní budově, kam se kromě Antónia a agendy firmy navíc vešel úzký jednací stůl s pár židlemi.

„Trochu mi zatrnulo, když mi počítač řekl, že jste se vzali,“ začal Adam, „Co když se nedohodneme?“

Stela se šťastně usmála, nejdřív na svého muže, pak na Adama:

„Pane Hopsale, tím se netrapte. I kdybychom měli zůstat na Zemi, nevadí nám to... Mirandina seznamka zafungovala skvěle a dva kousky skládačky se

konečně setkaly!“

Adamovi spadl kámen ze srdce a bylo to na něm tak vidět, že se Stela uvolněně zasmála:

„Někde jsem četla, že o sympatiích rozhoduje prvních pět vteřin, všechny ty první drobnosti, ty rituály, které slušní lidé při prvním setkání dělají. Pět vteřin je dávno pryč a já nevidím žádný problém...“

„... A pokud dodržíte to, co nám Rhodos slíbil, nemáme žádné další požadavky či podmínky,“ navázal bez přerušení Bert a i on se usmál, „Samozřejmě, až se seznámíte s našimi životopisy...“

„... Ve kterých se ale, kromě mého jména, nic nezměnilo,“ pokračovala okamžitě Stela, „Je to přesně tak, jak jsme to napsali panu Hermanovi.“

„To už pan Herman udělal. Přiznám se, že nevím, co přesně prováděl, ale tvrdil, že si některé věci řádně prověřil. Takže jste přijati... Já vás ale musím informovat o situaci: bez novinářských lží, ale také bez příkras. Vezmu to od začátku.“

Seznámil dvojici s podrobnostmi a nezapomněl ani na podmínku, kterou si dali mimozemšťané. Také se jim pochlubil, že do půl roku budou v Brumlanu hydroponické zahrady. Pak se zajímal o jejich časové možnosti.

„Až řeknete, dáme standardní výpověď s dvouměsíční lhůtou,“ odpověděl Bert za oba.

„Výborně... A teď už zbývá jen poslední háček... Nechtěl jsem jím začínat, abych vás nevyděsil... Bez urážky, paní Chlupáčová, dokážete připravit jídlo pro třicet lidí z čerstvých surovin? Bez robota či polotovarů?“

„Pro smysluplnou otázku se nebudu urážet – odpověď zní ano, dokážu!“

Adam v jejím hlase velice dobře slyšel hrdost, podloženou uvědoměním si vlastních kvalit. A moc dobře viděl, s jakým obdivem se Bert na svou ženu dívá. Když ho nevidí.

„Tak domluveno, pojďte,“ zvedl se Adam od stolu a pokynul jim k odchodu, „Ve vhodnou chvíli vám pan Herman zavolá... Ještě vyřešíme to taxi.“

* * *

Adam vyprovodil manžele Chlupáčovy a zastavil se v jídelně.

Když se ujistil, že dámy tu zapečenou brokolici vyloučily kvůli Alanovi, který prý je na zelenou zeleninu alergický, oddechl si. Raději se ale neptal, co vybraly místo toho.

V Antóniově pracovně si sedl k monitoru a začal znovu pročitat informace o druhé očekávané návštěvě. Byli svoji víc než čtyři roky. Pro potřeby akciové společnosti měli zajímavou kombinaci oborů a oba uváděli nejnižší stupeň zájmu o Zemi.

Podle Antónia, který obvolal jejich kolegy a kolegyně v jejich bývalém i současném zaměstnání, se daly očekávat namyšlené, sebestředné, arogantní a urážlivé osobnosti, což Adama trápilo, protože z jejich profesních životopisů byl nadšený.

Právě bádala nad tím, jak se takové charaktery vzájemně snesou v jedné domácnosti, když ho počítač usedlosti informoval o jejich příjezdu. Šel je přivítat na dvůr, protože si vzpomněl na těch prvních pět vteřin, o kterých mluvila Stela Chlupáčová. On vlastně celou tu dobu bude stát, ale oni musí vystoupit z auta a reagovat na okolí, na cestu, na něj... To je spousta informací.

Prvních pět vteřin mu ale říkalo úplně něco jiného než jejich fotografie a informace od Antónia. Z taxi vystoupili jedněmi dveřmi. Nejprve on: během okamžiku přehlédl celé okolí, otočil se, levou rukou přidržel naplno otevřené dveře, pravou podal své ženě a něžně jí pomohl ven.

Zbytečný rituál pozornosti, řeklo by se, ale Adam si dobře všiml, že svému muži poděkovala. Asi se i usmála, ale tím si nebyl jistý: z fotografie se zdálo, že snad ani mimické svaly nemá. Počkali, až se taxi otočí a opustí dvůr. Adam se už nemohl dočkat a vykročil k nim.

„Dobrý den, pane Hopsale. Jsem Nela Balonová,“ podala mu studenou ruku, ale stisk měla vřelý, „a tohle je můj manžel Sten.“

Sten pozdravil a podal mu ruku:

„Rád vás poznávám, pane Hopsale. Rádi bychom se stali součástí vašich plánů, protože nám to pomůže vyrovnat se s minulostí.“

„Pojďte, prosím, se mnou. Posadíme se a všechno probereme. Kolik na mě máte času?“

„Neomezeneň,“ usmál se Sten. Nela jen přikývla.

„Děkuji... Mohu nabídnout kávu nebo čaj?“ zeptal se Adam, když vstoupili do budovy. Sten si vyměnil se ženou letmý pohled a poděkoval kývnutím:

„Oba máme rádi latté, ale není to ani dvě hodiny, co jsme už jedno měli. Takže až později – pokud tu ještě budeme.“

„Tak prosím,“ otevřel Adam dveře do pracovny, usadil je a sedl si proti nim.

* * *

Sten byl menší a o čtyři roky mladší než jeho žena, měl patrnou nadváhu, černé krátké vlasy, hluboko posazené zelené oči, a když se nekontroloval, usmíval se.

Nela byla stejně vysoká jako Adam, měla hnědé vlasy po ramena, k tomu hnědé oči, malý nosík, hezky vykrojená ústa – vše degradované tváří bez výrazu. Možná proto s ní mělo okolí problém.

„Začnu s dovolením vámi, paní Balonová. Promiňte mi mou zvědavost: studovala jste medicínu, ale jste navigátorka. Jak jste k tomu přišla?“

„Ano, vystudovala jsem medicínu. Pak jsem byla skoro dva roky na praxi v nemocnici, než jsem se přihlásila na dálkovou výpravu. Přijali mě, rok jsem byla lékařkou na hvězdoletu. Při průzkumu, těsně před koncem mise, došlo k havárii: jeden kolega zemřel, můj přítel byl těžce zraněn,“ vzdychla si a Adam zalitoval, že vyvolal takové vzpomínky, „Kdyby šlo jen o kolegu, nikdy bych se asi k eutanazii neodvážila, ale my jsme se chtěli vzít hned po návratu

a plánovali jsme společný život. Milovala jsem ho! Byl to úžasný člověk, museli byste ho znát. Věděla jsem, že neexistuje způsob, jak ho uzdravit. Ani tehdy, ani dnes. Zhroutil se mi svět. Trpěl nesnesitelnými bolestmi a prosil mě, abych ho navždy uspala. A já jsem to nakonec udělala! Všichni mě odsoudili, zavřeli mě v kabině a na Zemi, po velkých tahanicích, mi nakonec dali podmínku. A zakázali mi vykonávat lékařskou praxi. Nechtěla jsem se vesmíru vzdát, tak jsem šla znovu studovat. Po škole jsem nastoupila na pravidelnou linku na Mars, kde jsem poznala Stena.“

Adamovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že skončila. V myšlenkách se probíral obdobně traumatizujícím zážitkem. Bylo mu devět. Milie, vévodkyně Nebojácných koček, mučila jeho matku, a protože ji nezlomila, tak zmrzčila jeho otce, a když ani to nepomohlo, hodila ji jako krvavý pytel před židli, na které byl přivázaný, a před jejími zraky mu rozbila obličej, narazila žebra, zlomila nohu a pak i obě ruce. To už matka promluvila. Jeho přežití zaplatilo dvě stě padesát lidí životem.

Vzpamatoval se a poděkoval. Obrátil se na Stena a doufal, že to nebude něco stejně dramatického:

„A co vy: kosmický technik a kuchař! Jak tohle jde do hromady?“

„Od útlého mládí mám zvláštní vztah k technice. Tak jako jiné děti hračky likviduji, já jsem je opravoval. Říká se tomu intuice, protože do dneška netuším, jak to dělám. Bylo proto logické, že jsem šel studovat kosmickou techniku, protože jsem se chtěl dostat do vesmíru. Vystudoval jsem s červeným diplomem, takže jsem si své první umístění mohl zvolit. Při zpětném pohledu byla na seznamu skutečně elitní místa, ale já jsem se v posledním ročníku zhlédl v důlní technice. Všichni si tukali na čelo, rodiče ze mě byli nešťastní a dokonce si mě pozval děkan a snažil se mi to rozmluvit. Ale já se na to jen třásl: představte si mít na starosti celou důlní kolonii, skoro dvě stovky nejruznějších strojů! A některé dokonce z minulého století, z doby renesance! A tak se také stalo: pět turnusů, pět tamních let, jsem byl na Kentaurovi. Víte, kde to je?“

„Cosi jsem někde četl,“ zamyslel se Adam, „ale už je to dlouho... Hmm... Proxima Centauri?“

„Ano, přesně tak. Jsou tam obří naleziště titanu a uranu. Víc než čtyři roky bylo všechno skvělé: já byl spokojený, vedení kolonie i společnosti bylo spokojené se mnou. Od druhého turnusu mě udělali vedoucím technického úseku. Měl jsem pod sebou tři lidi, každý turnus někoho jiného. Zlom nastal v posledním roce, kdy došlo k vážné havárii při ražení nové štoly. Odflákli průzkum skalního masivu a ten se zhroutil. Pohřbil pod sebou čtvrtinu kolonie. Poškodil operační hvězdolet, zničil ty tři subprostorové střely, co jsme měli, poškodil hlavní anténu a kromě mnoha jiných zabil kuchaře i jeho robotího pomocníka. Nemohli jsme informovat Zemi, museli jsme počkat na přílet dalšího turnusu. Velitel mi dal týden na opravu zkratem poškozených přístrojů. A protože vyhořela celá kuchyň, všechny tři syntezátory, celá kolonie jedla týden jen konzervy ze železných zásob a přikusovali k tomu syrovou zeleninu. Bohužel jsem selhal: nedokázal jsem zprovoznit ani hvězdolet a ani jeden

syntezátor. Velitel se děsně naštvál a za trest mě zbavil funkce a postavil mě k plotně. Měl ale tolik soudnosti, že zcela překopal dosavadní časový režim kolonie a zavedl povinné služby v kuchyni. Jinak bych těch padesát lidí nezvládl. Nijak zvlášť jsem neprotestoval: postavil jsem se k tomu čelem, učil jsem se na vlastních chybách, nepříjemných komentářích strážníků a na tom málu informací, co jsem vydoloval z počítače kolonie. Po měsíci mě to začalo bavit, podstatně jsem zefektivnil postupy a začal jsem vymýšlet nové recepty. Pak jsem několik let byl na Zemi, ale postupně mi vesmír začal chybět, a když sháněli technika na pravidelnou linku na Mars, přihlásil jsem se a vyhrál konkurz. Jak už Nela prozradila, tam jsme se poznali. Sloužil jsem na Malém Medvědovi tři čtvrtě roku, ale teprve na oslavě kapitánových narozenin jsem zjistil, jakou krásnou navigátorku máme. Byla však netečná k pohledům, úsměvům, hezkým slovům i k drobným pozornostem. Nějak se dopátrala toho, že jsem jídlo na oslavu chystal já, a požádala mě, abych také připravil oslavu svatby jejích rodičů. Tehdy jsem s ní mluvil déle než jen dvě věty, a naprosto mě uchvátila. Její sestra, nevím kolik alkoholu v sobě už měla, mi vyprávěla její příběh. Ten večer mě posedl Amor a drží mě to do dneška!“

Sten si vyléval srdce. Nebylo pochyb, že mluví upřímně. I malé dítě muselo poznat, že je do své ženy zamilovaný až po uši. Ale Adam věděl, že teď je třeba sledovat Nelu. Bylo toho málo, co se dalo pozorovat, musel se spokojit jen s očima. Po chvíli si ale všiml, že má na tváři lehký rumělec a rudé uši.

Po posledních slovech již nevydržela koukat se na konferenční stůl, otočila se ke Stenovi a Adam spatřil její úsměv. Co jiného to mohlo být? Nebyl nijak výrazný a navíc se zdálo, že se do něj nutí. Dosud zářící oči jí potemněly a Adamovi zatrnulo, protože ze souvislostí bylo zřejmé, že i ten nepatrný pohyb ji bolí.

„Děkuji. Teď budu chvíli zase mluvit já. Možná jste sledovali média, ale chtěl bych, abyste to slyšeli přímo ode mne...“

„Promiňte,“ přerušila ho Nela váhavě, „chcete nám vyprávět, jak jste objevil Sirup a mimozemšťany?“

„Ano. Máte proti tomu něco?“ zeptal se ironicky, protože si vzpomněl na Toreovou, navigátorku na KOPRETINĚ, co mu nevěřila ty mimozemšťany. Ale Nela na tón nereagovala a zeptala se:

„Ještě dovoluji otázku: kdo je F. X. Schalda?“

„Tiskový mluvčí firmy Rhodos a Brumlanu. Hmm... a taky můj mluvčí. Mladý, ale velice snaživý novinář. Jen nechápu souvislosti?“

„My jsme si pročetli vaše stránky na GWW. Několikrát,“ konstatovala Nela jako by se nechumelilo.

Adam na ni vyvalil oči:

„Já mám nějaké stránky???“

„To já mám lepší otázku,“ reagoval pohotově Sten. „Jak můžete nevědět, že je máte?“

„Jednoduše: dal jsem toho do pohybu tolik, že už nestíhám všechno kontrolovat. Dejte mi, prosím, chvíli, hned to napravím... Počítači,“ zvedl

hlavu ke stropu, „ty víš o stránkách na GWW?“

„Ano, pane. Mám tu informaci, protože pan Shalda to s panem Hermanem několikrát konzultoval. Vždy to však mělo formu soukromého rozhovoru a já musím dodržovat kodex.“

„Však já ti nic nevyčítám. Tak mi zobraz stránku týkající se mě.“

Obraz na monitoru se změnil a Adam přelétl obsah pohledem. Stránky byly udělané přehledně, neobsahovaly však nic, co by mohl nějaký vyuk zneužít. Tedy žádné časové nebo poziční údaje. Adam ještě nakoukl do odkazů, ale nenašel nic závadného. Zvedl hlavu, zahleděl se na Balonovy a spokojeně řekl:

„Informace na mých stránkách jsou sice pravdivé, ale snad je vám jasné, že nejsou úplné. Předpokládám, že když jste zde, chcete odletět ze Země a žít v nové kolonii bez návratu,“ znovu se na ně zahleděl, a když přikývl, pokračoval: „Potřebuji třetinu měsíce navigátora a technika jako posádku tankeru, který pendluje mezi Hopsinkou a Dorou. To abych mohl dát základní posádce nějaké volno. Také je nutné pro kolonii zakoupit medicínské centrum. Legálně, tedy to, co dovoluje zákon. Pořád však zbývá tolik možností, že se v tom ztrácím. Proto potřebuji odborníka, co se vyzná ve všech těch termínech. Proč by bylo vhodné utajit lékařské informace, vám bude asi jasné. Já vám musím vysvětlit, proč je především nutné utajit pozici Hopsinky. Doplním vám informace, ze kterých zjistíte, kde je zakopaný pes, a vy ještě jednou všechno zvážíte. Budete-li chtít, klidně se pak můžete projít po sadu, tam mikrofony nemáme...“

Sten si s Nelou vyměnil pohled a přikývl:

„Tak do toho, pane Hopsale.“

* * *

Adam informoval Balonovy o plánech, nejbližších potřebách a o aktuálním stavu kolonie. Vyprávěl jim o dvojici mimozemských úředníků z jakéhosi kontrolního úřadu, kteří mají k dispozici prostředky, jaké nemá celá tahle slavná civilizace. Probral Dianův požadavek, že Sirup smí čerpat jen on. Dal jim chvílku, aby to strávili, a svou řeč uzavřel:

„Chápejte mě správně: chystám se z vás udělat informované osoby, které zkráceně nazývám přáteli. Víím, že riskuju, ale bez přátel to nejde, sám jsem nic. Musíte vědět, co je v sázce, a smířit se s tím, že situace je nebezpečná a že tím převezmete část zodpovědnosti za osud kolonie.“

Adam se nadechl na kuráž, protože musel přiznat pravdu:

„Ukázalo se, že v těch plánech, jinak řečeno v mých představách, je jeden zásadní nedostatek: na překladiště a orbitální výtah na Ikării nejsou peníze. Až se tedy postaví čerpací stanice ALFA RH0, řekněme do konce tohoto roku, bude KOPRETINA dopravovat střídavě Sirup na Doru a k Zemi. Další v pořadí je orbitální výtah na Hopsince. Až bude, začneme používat druhý tanker, KAPKU, k dopravě Sirupu k Zemi. Tehdy už snad budou vyřešeny majetkové

i finanční záležitosti a postaví se překladiště nad Ikárii. Potom KAPKU převezme Rhodos a dosadí si vlastní posádky, které budou létat jen mezi Zemí a Ikárií. Tehdy nastane slibovaný stav – Hopsinka se stane kolonií bez návratu. Až tehdy začneme kromě planety kolonizovat také hvězdnou soustavu. Chci říct, že se pustíme do realizace obranného systému, protože utajení nám nevydrží věčně.“

Zamyslel se a pak vstal.

„Říkali jste, že nespěcháte, takže vás pozvu na oběd. Teď ale dojdou pro tři kafe. Vy zatím proberte, co jsem do vás nahustil. Připravte si otázky.“

* * *

Za deset minut byl zpět. Přesunul z tácu na stůl vysoké skleničky s ouškem a malé skleničky s vodou. Posadil se a přiznal:

„Máme tady nově vybavenou kuchyň a syntezátor se spoustou zbytečných parametrů. Pokud vám to kafe nebude chutnat, nestyďte se to říct, upravíme pro vás nastavení. Vybral jsem střední hodnoty... Tak co?“

„Mně to chutná,“ usmál se Sten.

„Na mě je to silné,“ konstatovala Nela, „ale nijak dramaticky.“

„Dobře, pokračujeme... Máte nějaké otázky?“

„Jen jednu... Jak Dian dohlíží na plnění svého požadavku?“

„Častá otázka – ale já to nevím... Asi je to tak správně.“

„Co když s námi jen manipuluje?“

„Hlavně nepřenášejte lidské vlastnosti na mimozemšťany. To, že jsou lidé křiví jak paragraf, neznamená, že se takhle musí chovat všechny bytosti.“

„To samozřejmě nechci, ale realitu máme společnou a je spousta věcí a situací, které naprostou upřímností jediné pokazíte.“

„Uvažujte takhle: přesunutím Hopsinky dokázali, že to je možné a že to umí. Zůstává otázka, zda by to opravdu udělali. Odpověď zní ano, udělali. Člověk je hned označí za amorální, ale vůbec si neuvědomí, že celá století dělá to samé zvířatům. Uzavře je do ohrady. Ohrada je vlastně pravidlo: když budete uvnitř, nic se vám nestane, nebudete strádat, nebudeme si vás všímat. Případně: budeme o vás pečovat. Když zvíře uteče, naháníme ho, a když to nejde jinak, klidně ho zabijeme. My lidé jsme se usnesli, že si to neuvědomují, nebo že je nesvoboda netrápí tak jako nás a není třeba se tím zabývat. Bog mi naznačil, že ke komunikaci se mnou musí natolik omezit své schopnosti, že je někde na úrovni ročního mláděte. Přece i my dokážeme komunikovat se zvířaty – máme-li potřebu. Třeba se psy. A teď přiřadte tu úroveň komunikace lidskému dítěti. Nepřijde vám významné, že to bude něco kolem jednoho roku?“

Balonovi seděli mlčky a bez hnutí zírali na Adama, který s potěšením konstatoval, že vážně uvažují nad tím, co řekl.

„Promiňte mi to filozofické okénko, hodně jsem nad tím přemýšlel. Všechno lze užít na jedinou otázku: chceme riskovat, že Dian říká pravdu?“

„Samozřejmě nechceme,“ probudil se Sten, „Když vyjdeme z vašeho přiměru s ohradou, je jasné, že změnit to může jen Dian nebo někdo další z jeho civilizace. Lidé mohou být rádi, že smí využít jejich odpad. A z toho přiměru také vyplývá, že jste...“

Sten se zarazil, protože si uvědomil, že by to mohlo být vnímáno jako drzost. Málem všechno zkazil. Ale jak Nela, tak Adam věděli, co chtěl říct. Adam se od srdce zasmál:

„Nelekejte se – k závěru, že jsem něco jako jejich mazlík, jsem dospěl také. Je to to samé, jako když si vytvoříte vztah se zvířetem, které pak chráníte a protežujete, byť je součástí velkého stáda. Dokáže snad někdo říct, proč právě tenhle kus? Většinou ne – a přesto to funguje!“

Snad minutu mlčeli a zabývali se svými úvahami. Potom Adam zvedl hlavu a zkoumavě si dvojici změřil:

„Ještě nějaké otázky? Prozradím vám další tajnou informaci: příští měsíc, šestého, se žením. Sedmého bych vás chtěl naložit a uvést do svého vesmíru. Půjde to?“

„Samozřejmě, pane Hopsale,“ přikývla Nela a vyměnila si letmý pohled s manželem, „Žádné další otázky nemáme.“

„Dobře. Ale já jednu mám: před nějakými pěti lety, krátce před tím, než jsem skončil v KKM,⁴ kde jsem patřil do týmu operátorů šrotu, opravovaly dílny Malého Medvěda. Z toho, co se vymontovalo a my odklízeli, bylo zřejmé, že šlo o velký požár. Oba jste tam sloužili a já bych rád znal i zbytek vašeho příběhu. Ujistěte vás, že to nebudu nikde roztrubovat.“

„Chcete vědět, jak jsem nakonec Nelu získal?“ usmál se Sten a Nela jen zavřela oči a odvrátila hlavu. Sten se na Adama omluvně podíval, i se židlí se k ní přisunul a pohládl ji po vlasech. Adam odpověděl úsměvem. Sten vzal Nelu za ruku a spustil:

„Když jsem se od její sestry dozvěděl, co se jí stalo, byl jsem dlouho v šoku a bál jsem se k ní jen přiblížit. Hlavně proto, že jsem se bál, že pozná, co se se mnou děje. Prošel jsem několika fázemi: nejdřív jsem ji litoval, pak jsem ji chtěl zachránit a nakonec jsem zašel za psychologem s otázkou, co lze udělat s ní a co se mnou. Pochtivě mě vyslechl a na první otázku odpověděl, že nic, na druhou abych dal výpověď! Upadl jsem do těžké deprese, ale pak jsem se naštvál a začal jsem jí nosit kytky a zvat ji na různé akce, kdykoliv jsme byli na Zemi.“

Sten upadl do vzpomínek, ale po chvíli pokračoval:

„No a jednoho krásného dne vypukl na lodi požár. Klasická kombinace technické závady, několika náhod a lidské blbosti. Na lodi byla noc a požár se velice rychle rozšířil z technického podlaží do obytných částí. Mnoho pasažérů zemřelo, aniž se probudili. Docházelo k mnoha drobným explozím. Plášť lodi to nenarušilo, ale všechno se tím strašně zkomplikovalo. Nela nebyla ve službě, vyběhli jsme při poplachu ze svých kajut ve stejnou chvíli. Od té doby jsem se od ní nehnul. Běžel jsem s ní na můstek, ale brzy jsme zjistili, že se tam nedostaneme. Uprostřed toho všeho neštěstí a zoufalství

4 *Spojené kosmické montovny na Azerii, původní Adamův zaměstnavatel*

jsem byl šťastný, protože mě Nela vzala na vědomí. Vzájemně jsme se informovali o situaci, vbíhali jsme do kajut a tahali pasažéry z postelí. Potom však exploze narušila generátor gravitace. Kdyby vysadil, člověk by se beztlíží přizpůsobil, ale gravitace začala kolísat a k tomu ještě měnit směr. Sice jen plus mínus pětáctýřicet stupňů, ale nepřejte si poznat, co to dělá se středním uchem a se žaludkem. Naše pobíhání ukončila exploze, která roztrhla podlahu. Přímo mně pod nohama. Stačil jsem se zachytit za nosník, ale byl kluzký – kdyby mě Nela nechytla, udržel bych se tak tři vteřiny. No a když mě Nela vytáhla a chtěli jsme pokračovat, došlo za mnou k další explozi. Chodbou se prohnala ohnivá vlna a zřítíl se na nás strop. Probudili jsme se v nemocnici o měsíc později z umělého spánku, protože jsme byli hodně popálení. Já záda, ruce a nohy, Nela hlavně obličej. Dostali nás z toho, ale po nemocnicích jsem strávil skoro rok. Pak jsem za Nelou zašel a řekl jí, že mi zachránila život a že ten teď patří jí. A požádal jsem ji o ruku... To je asi tak všechno.“

„Děkuji za upřímnost... Doufal jsem, že uslyším nějaký důvod, proč nechcete zůstat na Zemi... Tak se musím zeptat – proč?“

„Sten to vyličil pěkně dramaticky,“ pokývala hlavou Nela, „ale svatbou problémy teprve začaly. Nejenže se to našemu zaměstnavateli nelíbilo a Stena propustil, ještě k tomu začaly naše rodiny proti sobě válčit. Znáte dvojici Romeo a Julie?“

„Samozřejmě.“

„Tak samozřejmě to není. Děje se něco obdobného. Krátce před třetími narozeninami přišel Sten o otce. Jeho máma byla zoufalá a upnula se k synovi. Bydlieli jsme ve stejném domě o patro níž. Mně bylo osm, a když jsme šli se svými matkami na procházku, Sten se mi vytrhl a po několika krocích takříkajíc políbil chodník. Rozsekl si ret a odřel nos. Nic, co by se nezahojilo. Ale jeho vystresovaná matka to vyčetla mně a začala mě bít. Máma to tak nenechala a dámy se porvaly do krve. O rok později se jeho máma znovu vdala a její muž Stena adoptoval. Proto se na problém nepřišlo dřív, protože Sten má jiné jméno. Teprve ráno před obřadem, když se rodiny sešly a zjistily, co jsme zač, vypukla vřava. Už tehdy nám to fungovalo: podívali jsme se na sebe a bez velkých řečí popadli svědky a odtáhli je před úředníka. Stihli jsme to jen tak tak, protože obě matky se tomu rozhodly zabránit. Když neuspěly, propukl boj nanovo a musela je od sebe odtrhnout policie. Celé ty roky jsme pod tlakem z obou stran a už toho máme opravdu plné zuby. Odstěhovali jsme se na druhý konec planety, ale nepomohlo to. Vaše nabídka přichází v poslední chvíli, už jsme začali šetřit na odvoz do nějaké malé kolonie nenapojené na GWW. Dlouho jsme se nemohli odhodlat, protože oba jsme ve vesmíru rádi. Takže můžete být klidný, není to nějaké okamžité rozhodnutí, které bychom za měsíc chtěli změnit... Jak už řekl Sten na začátku: chceme se stát součástí vašich plánů. Vašimi slovy: chceme být vašimi přáteli... A přátelé si tykají.“

Nela se postavila a natáhla k Adamovi ruku. Adam také vstal. No a Sten se samozřejmě hned přidal. Posadili se a Adam řekl:

„Tak dopijeme to studené kafe a já vás seznámím s ostatními. Přesněji s částí, co je tady. Jsme dneska dost rozběhaní.“

* * *

Když vstoupili do jídelny, u stolu seděl Erik. Adam dohlédl na řádné představení, usadil Balonovy ke stolu a obrátil se na Erika:

„Cože jsi tady, poslal snad Xavier někoho?“

„Xavier ne, ale přišel náš společný kamarád, že ho poslal náčelník oddělení. Uvolnil ho na zítřek ze služby. Víc už nebude třeba, od zítra Alanovi povolili převoz na Doru... Předpokládal jsem, že to tak uděláme. Musím se taky postarat o svou rodinu.“

„Ano, uděláme. Jestli chceš, můžeš po obědě vyrazit tady s Balonovými, jedou stejným směrem. Alespoň se nebudete nudit... Vlastně,“ obrátil se na Nelu, „nejste-li proti.“

„Určitě nejsme,“ zakroutila Nela hlavou.

„Výborně, Rhodos zaplatí taxi!“

* * *

Druhý den ráno, po vydatné snídani, zavolal Adam do nemocnice a domluvil na jedenáctou převoz Alana na astroport.

Sanitka zastavila hned vedle Aminy a dva roboti přenesli na nosítkách Alana až do přidělené kajuty. Tam ho převzala Amanda. Adam u sanitky potvrdil dodání a převzal tašku s Alanovými věcmi.

Došel do kajuty:

„Ahoj, marode. Co noha?“

„Bez toho by to nešlo,“ zachrastil Alan krabičkou s léky, „ale jinak dobrý. Podle doktora se ale budeš muset pár měsíců bez ochranky obejít... Možná do Vánoc.“

„Prosím tě, to neřeš. Nemáš kam spěchat... Připrav se, za pět minut startujeme!“

+ + +

4. Berete si zde přítomnou...

Na nádvoří středověkého zámku byl neuvěřitelný mumraj.

Kdyby dvacítko uniformovaných mužů nerazila svatebčanům cestu, snad by se ven ani nedostali. Nikdo z nich neměl na nějaké rozhovory s vlezlými šířiteli pomluv náladu, a ti by přitom tak moc rádi.

Když mikrobuse a dvě vozidla bezpečnostní služby přijely k zahradní restauraci, obehnané dvoumetrovou zdí, začal blázelec nanovo. Kolem zdi stála další dvacítko strážných a ti v rozích zdi měli psy. Bylo to nutné, protože tady už šlo o život.

* * *

Adam dojednal s majitelem restaurace celodenní rezervaci a Xavier dodal prověřené číšníky.

Kuchař a kuchařka bydleli přímo v budově a navíc vehementně odmítli poskytnout své království komukoliv cizímu, i kdyby měl deset Michelinových hvězd. Tak z nich Adam vymánil slib, že veškerou elektroniku nechají doma. Za malé všimné.

Týden před akcí přišel na Doru dopis od Xaviera. Oznamoval, že se k uším jeho informátorů doneslo, že bulvární redakce po celé planetě chystají zájezdy na Hopsalovu svatbu.

Také psal, že podle neověřených informací se tam chystají i různé nekalé živly a že tak jednoduše, jak si to představovali, to nepůjde. A navrhl radikální řešení.

* * *

Během obřadu se v restauraci činila bezpečnostní agentura.

Nejprve pět číšníků, dodaných Xavierem, prošlo budovu restaurace a žádalo všechny, aby odešli. Po nich budovu pečlivě prolezlo deset strážných. Kromě majitele, kuchaře a kuchařky tam nikdo nezůstal a majitel oba vchody uzamkl.

Potom číšníci totéž zopakovali na pozemku restaurace s upozorněním, že je celá restaurace rezervována pro svatbu. To už se bez několika hlasitých

incidentů neobešlo. Nakonec byli všichni mimo pozemek a dvoudílná kovaná brána se uzavřela.

Potom natahali specialisté od přenosné elektrárny kabely až k obvodové zdi a rozmístili šest zářičů silového pole. Několik strážných obešlo obvodovou zeď z vnější strany a do každého pole zdi přilepili výstražnou ceduli.

Obřad na zámku končil, když zazněl povel a kupole silového pole třídy tři se rozprostřela nad pozemkem restaurace. Mumraj na překvapený okamžik utichl a praskání statické elektřiny bylo dobře slyšitelné.

Potom se ozvaly ustrašené výkřiky a několik lidí vyděšeně ukazovalo na čáru zuhelnatělé trávy, vymezující styk pole se zemí. Okamžitě se v desítkách hloučků rozproudila debata na téma takového opatření a jeho přípustnosti.

* * *

Tři vozidla bezpečnostní agentury a mikrobus svatebčanů dojely na příjezdovou cestu k restauraci, vlastně zpevněnou cestu rozsáhlým parkem. Po obou stranách cesty byly na sloupcích natažené pruhované pásy.

„Furt je to málo,“ mumlal si řidič pod fousy, „natáhnul bych tam dráty a do nich pustil proud!“ Asi očekával, že mu nikdo nepoleze do cesty. Marně. Vozidla zastavila před železnou bránou, strážní vystoupili a odtlačili dav od brány a od aut.

Zajímavý pohled byl na několik mladých lidí, kteří stáli nedaleko hranice silového pole a evidentně se připravovali ke startu. Asi chtěli přeskočit zeď, až se při vjezdu vozidel pole vypne. Naštěstí je to zase přešlo, protože z vysílaček zazněl povel a strážní vytáhli pistole, odjistili je a připravili se ke střelbě. Nikdo nevěděl, že mají zbraně prázdné.

Brána se otevřela a jeden vůz strážných a mikrobus vjely dovnitř. Brána se hned zase uzavřela a silové pole se obnovilo. Před budovou restaurace bylo malé parkoviště a z něj přešli svatebčané k připraveným stolům. Jen Miranda a Johana⁵ dohlížely na zasedací pořádek. Když všichni usedli, začali číšníci, již řádně upraveni, roznášet objednané nápoje a bublinky na přípitek.

Adam se postavil a zvýšeným hlasem svatebčany informoval:

„A teď všechny prosím, aby vypnuli své komunikátory a další elektroniku. Jednak je jim k ničemu, silové pole třetí třídy spolehlivě komunikaci ruší, jednak provedeme odvšivení,“ zasmál se, „samozřejmě ne nás, ale budovy.“

Dvojice bezpečáků s nenápadnými přístroji v rychlosti ohledala jídelnu a okolní místnosti, potom chodbu a vyběhli i do patra.

„To abychom se zítra nedivili,“ vysvětlil Adam a vzal ze stolu číši na přípitek, „Musíte se, přátelé, alespoň ti, co se mnou budou na Hopsince, smířit s tím, že alkohol je zapovězen. Proto se nelekňte, ty bublinky jenom tak voní, ale žádný alkohol neobsahují...“

Velice si vážím vašeho přátelství a jsem moc rád, že jste tu dnes s námi. Je škoda, že takhle pohromadě to je naposledy. Erik s rodinou se za dva týdny stěhuje na druhý konec Země, někam do pralesa... Nela a Sten se za

5 *Tato tichá mladá dáma je ženou Erika Lamana.*

půl roku odstěhují k nám na Hopsinku... Ještě jednou vám děkuji, přátelé, že jste. Na zdraví!“

Když si s novomanželý všichni přitukli, otočil se Adam k číšníkům, stojícím v řadě u baru:

„A teď, pánové, noste na stůl! Po tom ‘ano’ mi nějak vyhládko.“

* * *

Adam byl skutečně hladový a dojedl mezi prvními. Poslední byl Felix,⁶ protože se v tom celou dobu jen šťoural. Když Adam odložil příbor, přišel k němu majitel a pošeptal mu do ucha:

„Buďte tak laskav, potřebuji vás na okamžik, pojdte prosím do kanceláře.“

Adam se naklonil k Amandě s tím, že je hned zpět. Vstal a šel za majitelem restaurace, o hlavu menším, pěkně vypaseným.

Udělal sotva dva kroky a pocítil lechtání v hlavě – jeho kontrolní centrum se náhle aktivovalo. Vědomí to překvapilo, protože se něco takového ještě nestalo. *Vidí snad centrum něco, co já ne?* Majitel vyšel na chodbu a přidržel mu dveře. *Najednou je nějaký uctivý!*

Byl to okamžitý nápad a díky kontrolnímu centru to byla pořádná rána: Adam prudce otevřel dveře naplno a ty narazily do něčeho kovového. Ozval se výstřel a kulka jen o milimetry minula majitele, který se lekl a okamžitě zalehl na koberec. Kulka poškodila jen obložení stěny.

Čas se najednou natáhl jak guma na praku a Adamovo vnímání se rozšířilo na překvapivé detaily. Vědomě ruku na dveřích stáhl a ty, protože byly na pružinu, se ihned začaly zavírat. Zahlédl ruku se zbraní, vracející se k němu – a znovu dveře prudce otevřel. Skoro je vylomil z pantů a zbraň útočnickovi vyrazil z ruky. Ten se ale nevzdal, zatlačil na dveře celou vahou a málem Adamovi ruku zlomil.

Štíhlý muž v maskáčích se přes dveře překulil a hned zaútočil. Nemohl však útok pořádně rozvinout, protože ho Adam nakopl do holeně a pěstí mu srazil pravou ruku, mířící na obličej. V mžiku padl na levé koleno a útočnickova levačka mu prosvítila nad hlavou. Adamova pravá pěst skončila v útočnickově podbříšku a vyrazila z něj veškerou energii. Stačily už jen dvě rány a útočník byl v limbu.

Majitel dál ležel na zemi a nehýbal se. Adam neviděl žádné zranění, tak ho přetočil na záda. Taky nic. Pak si všiml, že se mu zvedá hrudník, a uvolněně se zasmál. Ten chlap docela obyčejně omdlel!

Do chodby vběhl Erik, z kuchyně kuchař a zvenku dva strážníci. Adam jim přikázal útočnicka spoutat. Majitele opřel o stěnu a štípl ho do ramene. Ten sebou cukl a probral se. Přelétl pohledem všechny přítomné a natáhl k Adamovi ruku. Adam mu pomohl vstát a zeptal se:

„Kdo je to? A kde se tady vzal?“

„Nevím, pane Hopsale. Šel jsem k sobě do kanceláře a on na mě vyběhl

6 Felix Xaver Shalda, t. č. tiskový mluvčí Hopsalových aktivit

támhle ze sklepa. Říkal něco o tom, že ho nadřízení poslali pro vás. Zatlačil mě do kuchyně, řek' mi, abych pro vás došel – ale jestli něco poznáte, tak nás postřílí jako kuřata. Držel kuchařku pod krkem a mířil jí na hlavu. Já... moc mě mrzí, že jsem vás ohrozil, ale nemohl jsem dělat nic jiného...”

„Však vám opravdu nic jiného nezbyvalo...”

Adam se vrátil ke stolu a zastavil Xavierovy číšníky, kteří již tahali z trezoru za barem pistole, připraveni svatebčany bránit. Poděkoval jim a všechny seznámil se situací. Amanda se mu vrhla kolem krku a se slzami v očích se ptala, kdy už jim dají pokoj.

„Vyfotil jsem si ho a sejmul mu otisky,“ zabručel Xavier mezi dveřmi, „Pošlu to do agentury a poprosím Martina o identifikaci. Půjdu na chvíli ven.“

„Těžko, museli bychom zrušit pole.“

Xavier zakroutil hlavou:

„Tak docela bez spojení zase nejsme.“

Adam se dál nevyptával. Už si zvykl, že Xavier vždycky myslí dva kroky dopředu. Erik ho vystřídal mezi dveřmi a hlásil Adamovi, že útočník už se probral. Adam se jemně vymanil z objetí uplakané nevěsty a řekl:

„Vy prosím, klidně dojezte. Já si s ním půjdu promluvit.“

„Co s ním chceš udělat?“ ozvala Johana, „Nechceš ho, doufám, zabít?“

„Jseš si, Johanko, jistá, že kdyby mě dostal, že by vás tu nepostřílel?“

Miranda se zamračila. Neměla ráda, když Adam používal ironii současně s tónem, jakým se mluví s malými dětmi. Johana zbledla. Ale výchovu potlačit nedokázala a po chvíli zmatku ze sebe dostala:

„Třeba ne...”

„Tak já ho *třeba* nechám žít... Ale nic neslibuju!“

Adam pokrčil rameny, usmál se na Mirandu a šel k majiteli do kanceláře, kde připoutaný k židli seděl spoutaný agent bůhví jaké mocnosti. Právě oko se mu pěkně vybarvilo a z rozbitého nosu mu kapala krev na kalhoty.

„Jméno!“ vyštěkl na něj Adam. Ale agent zarytě mlčel a smířeně mu hleděl do očí. Očekával ránu, ale Adamovi se do nějakého mučení nechtělo.

„Povíš mi aspoň, kdo tě poslal?“

„Nadřízené neprozradím a klienta neznám,“ prohlásil muž agresivně. Měl zpěvavý hlas a snažil se, aby to znělo pevně. Ale moc se mu to nepovedlo. Pak si uvědomil, s kým mluví, a zhnuseně dodal:

„Za to, že jsi zradil svůj druh, tě měli popravít už dávno!“

„Hlupáku... Máš rodinu?“

„Co je ti do toho.“

„Jsem tvoje první mise?“

„Každý nějak začínal,“ pokrčil agent rameny.

„To jo, ale ty jsi právě skončil!“

„Chceš mě oddělat? Na to nemáš! Ty seš silnej jen s mimozemšťanama v zádech.“

„Mýlíš se,“ usmál se Adam a pokusil se o co nejkrutější škleb, „Znám něco horšího než smrt... Uvidíš, nech se překvapit!“

Agent zbledl, ale nejvíc Adama potěšil výraz všech přítomných, protože na

něj vyděšeně zírali a marně se snažili přijít na to, co tím myslí.

„Pánové,“ obrátil se na strážné, „zavřete ho prosím do vašeho auta. Zkontrolujte fixaci a dalšími pouty ho uvažte k autu. Uvidíme, co zjistí Xavier. Policii nevolejte, stejně by byl za chvíli na svobodě. Odvezeme si ho s sebou.“

K udiveným obličejům kolem sebe ještě dodal:

„Už mám jasnou představu, co s ním udělám!“

* * *

Xavier se vrátil až za dvacet minut. Sedl si na své místo a tvářil se, že nikdy neodešel. Ihned se pustil do moučnicku. Ale již tak skomírající hovor kolem stolu utichl. Když ticho trvalo hodně dlouho, vyzvala ho Klára zamračeně:

„Co jsi zjistil, synu?“

Xavier zvedl hlavu, podíval se na matku a potom se otočil na Adama:

„Je to zaměstnanec krycí agentury, co používá vyslanectví jedné malé kolonie k prosazování svých zájmů.“

„Má snad diplomatickou imunitu?“ zhržila se Amanda.

„Nemá. Je to jen nějaký úředník, co si hraje na tajného agenta. Bylo mi řečeno, že nikdo z vyslanectví si takovou věc neobjednal.“

„Je jasné, že to vždycky popřou,“ ozval se Felix.

„Nechci se vás dotknout, pane Shaldo,“ zamručel Xavier pobaveně, „ale já jsem se neptal jejich tiskového mluvčího, já jsem šel pěkně do hloubky.“

Nikoho ale nepřesvědčil. Jediný António však přesně věděl, jak to myslí. Už to jednou zažil. Xavier se znovu obrátil na Adama:

„Najmout ho mohl prakticky kdokoliv. Co s ním chceš udělat?“

„Bez tebe ho mohu tak jedině předat policii. Já ale potřebuju za sebou uklízet, ne si už takhle nejistou budoucnost ještě víc komplikovat. Mám takový nápad... Zeptám se: jak složitě by bylo zařídit, aby GIS⁷ nevyvolal poplach, až ho naložím do Aminy?“

„Do zítřka budeš mít oficiální povolení,“ přikývl Xavier, a přestože ho zvědavost tlačila, nezeptal se.

* * *

Druhý den ráno, právě když Adam dosnídal, ohlásil počítač usedlosti hovor. Adam došel k telestěně:

„Přeji ti dobré ráno, Xaviere.“

„Já tobě taky.“

„Jak to děláš? Už poněkolkáté voláš přesně ve chvíli, kdy jsem něco dokončil – teď jsem zrovna dosnídal.“

„Evidentně žiješ příliš dlouho mimo Zemi, příteli,“ zasmál se Xavier, „Pozemské komunikační systémy mají takovou pěknou funkci, mezi blízkými lidmi fungují i bez povolení: řekneš počítači, že dotyčného potřebuješ, ale stačí

⁷ *Globální Identifikační Systém mi všechno komplikuje, ale je to jeho účel...*

ti, až dokončí to, co právě dělá. Počítače se domluví mezi sebou a dají oběma stranám vědět.“

„Aha, to jsem skutečně nevěděl.“

„Obstaral jsem pro tebe to povolení, jak jsi chtěl. Jiří Pitóm si začátkem týdne vlastnoručně zažádal ve zrychleném režimu o vystěhování na Kerberos. Jako důvod uvedl naprosté znechucení civilizací a zklamání z desetiletého vztahu. A protože po odletu bude jeho více než dostatečný účet zrušen ve prospěch účtu jeho partnerky, bylo mu vystěhování ke včerejší půlnoci povoleno...“

Když viděl Adamův údiv, dodal:

„Má tam skutečně velkou částku, asi zálohu za tvou vraždu. Jeho partnerka to ale nebude moct rozfofrovat. Je to speciální účet, který každý měsíc uvolní jednu osmdesátinu, což je skoro na sedm let.“

„To jsou věci,“ žasl Adam.

„Pokračuju: protože se včera ale na tvé svatbě ožral jako prase a poškodil vybavení restaurace, které však po vystřízlivění dnes ráno majiteli uhradil, přiveze ho k Amině bezpečnostní agentura, která ho zadržela... Doufám, že ho nechceš vyhodit do kosmu, jak navrhoval Shalda?“

„Ne! Jsem si jistý, že to proběhne tak, jak jsem ti včera říkal... V tom nepravděpodobném případě, že ho nepřijmou, bych ho opravdu odvezl na Kerberos.... Děkuji ti, Xaviere.“

„Není zač. Na kolikátou mám s bezpečákama domluvit nástup?“

„V podstatě máme všechno připraveno... Desátá je akorát.“

„Tak ti přeju šťastný let,“ přikývl Xavier, „Ty jeden novomanželi!“ zamručel a se smíchem hovor ukončil.

* * *

Když se vrátil do jídelny, Nela a Sten Balonovi akorát dojídali.

Věci si včera nechali na astroportu v úschovně, mikrobus je naložil v městě a Adam přes jejich odpor, protože chtěli do hotelu, prosadil, že přespí v usedlosti. Robot právě odnášel talířky do kuchyně.

Když Adam vešel, Sten se postavil, chvíli ho pozoroval, a když už se Adam chtěl zeptat, co se děje, nejistě se zeptal:

„Můžeme s tebou mluvit, Adame... Včera jsme tě tím nechtěli obtěžovat, zvláště po tom útoku, ale musíme si promluvit před nástupem do lodi.“

„Samozřejmě, máme skoro hodinu do odjezdu, posaď se a povídej.“

Nela se podívala na Amandu. Její obličej byl jako vždy bez výrazu, ale oči vyjadřovaly nejistotu. Sten se zase pootočil a hodil nejistý pohled ke dveřím. Adam si to spojil, od srdce se zasmál a na oko přísně řekl:

„Heleďte, vy dva. Amanda je personalistka a hlavní bezpečák Brumlanu. Měla by vědět to, co já. Hermanovi jsou dobří přátelé a dobří lidé. I kdyby přišli, nemusíte se před nimi za nic stydět... A teď ty, Stene.“

„Jsme volní!“ vyhrkl Sten, aby to měl rychle za sebou.

„Ale říkali jste...“

„To už neplatí,“ řekla pomalu Nela a na očích jí bylo poznat, že se musí hodně ovládat, aby nevybuchla.

„Máme se za co stydět, Adame – za své rodiny,“ konstatoval Sten smutně.

„Co se stalo?“

„Měla bych svou matku milovat a ctít,“ zaskřípala Nela zuby, „ale musím souhlasit se Stenem, že je to svině, jaké není rovno!“

Na Stenovi bylo dobře vidět, že se mu dělá zle, když to má říct nahlas. Těžce ze sebe vypravil:

„Její matka v průběhu posledního půl roku anonymně informovala různé spolupracovníky ve firmě, co jsem o nich na vedení řekl. Přesněji, co jsem na ně práskl. Byly to nesmysly, ale kdo by se nechal pomlouvat, že? Co však měla přesně zjištěno, byly dny a časy, kdy mě několikrát na ústředí volali, samozřejmě kvůli technickým potížím. Ale jsem dalek takových věcí. Když s jednáním kolegy nesouhlasím, tak mu to řeknu, neběžím s tím za šéfama. Samozřejmě mi nikdo nic neřekl, ale pak to bouchlo! Minulý pátek mi doručili okamžitou výpověď.“

„Když mi to Sten řekl, strašně jsem se vytočila a podala jsem okamžitou výpověď taky. Můj turnus začne až za dva měsíce, takže mají dost času na hledání náhrady.“

„A jak to souvisí s dnešním odletem?“

„No,“ ošil se Sten, „buď si vezmeme každý batoh na záda, nebo k tomu dva velké cestovní kufry, ze kterých měli v úschovně opravdu velkou radost.“

„Víš, Adame,“ navázala Nela, protože stále evidentně nechápal, „chceme tě poprosit, než budeme moct do Brumlanu, zda bys nás mohl vysadit na Doře. Už jsme se zmínili, že máme našetřeno, klidně tam půl roku v hotelu vydržíme.“

„To chcete říct, že jste všechny svoje věci dostali do dvou kufrů? Jiní takto jezdí na týdenní dovolenou.“

„No, ony to jsou velké kufry, s kolečky. Ale ano, skoro všechno,“ usmál se Sten, ale hned zvažněl, „Tvůj verdikt?“

„Nevidím v tom problém, odvezu vás na Doru. V takovém případě jste se od prvního stali mými zaměstnanci. Amanda vám na Doře udělá smlouvy... Vlastně jste mi udělali radost: od příštího týdne z vás udělám střídající posádku na KOPRETINĚ... Teď ještě zavoláme na astroport a vyžádáme si přepravu z úschovny k Amině. Známký máte u sebe? Výborně, pojďme ke komunikátoru.“

* * *

K Amině dorazili pět minut před desátou.

Z jedné strany stála dodávka s manipulátory místo kabiny řidiče, z druhé strany pak auto z agentury. Jak vystoupili z letištního mikrobusu, aktivoval se displej na boku dodávky, protože identifikoval objednatele přepravy.

Mikrobus odjel, Eva otevřela vchod do lodi a vysunula schůdky. Adam přistoupil k dodávce a ta promluvila:

„Dobrý den, pane Hopsale. Prosím, přiložte objednáací známky... Děkuji. Teď ještě prosím jejich majitele, aby se identifikovali... Děkuji. Co tu stojím, počítám délku svých manipulátorů. Ty kufry jsou opravdu velké, ale robota se mnou neposlali. Nebude vám vadit, když ty kufry vložím rovnou do přechodové komory?“

„Vadit nám to nebude, ale měj chvíli strpení, jejich majitelé tam nejdřív vyšplhají.“

Amanda a Balonovi vystoupali do Aminy, dodávka otevřela střechu a kufry, takové malé stěhovací skříně, jim podala. Rozloučila se s Adamem a odjela. Bezpečáci spořádaně počkali, až k nim Adam dojde, a pak se vysoukali i s tím tajným agentem z auta. Adam jim ukázal na schůdky:

„Pane Pitóme, dle vlastní žádosti o vystěhování vás dopravíme na místo. Prosím, žádné vylomeniny.“

Bezpečákům řekl:

„Pánové, GIS byl informován o tom včerejším pozdvižení, co v restauraci způsobil, takže ho musíte doprovodit až do kajuty.“

Jeden strážný šel první, za ním Pitóm, pak druhý strážný a Adam. Podezřívavě si agenta několikrát přeměřil, a když se vnější dveře Aminy uzavřely, zvědavě se zeptal:

„Cože je jak beránek?“

„Šéf nám ráno nařídil, abychom mu píchli lehká sedativa. Brzy ale přestanou působit.“

„Ten Xavier je fakt úžasnej,“ zakroutil Adam hlavou, „tomu nic neunikne!“

+ + +

5. Počátek všeho

Ignác Forseti, starosta tisícihlavé kolonie na planetě nazvané objevitelem poeticky Ikárie, pomáhal své ženě s obědem, když se celý dům začal chvět. Obešel jídelní stůl a vykoukl oknem. Bachratý hvězdolet s velkými červenými písmeny byl nezaměnitelný.

„Dorazil Hopsal, Marie. Půjdu mu naproti.“

Ze šuplíku vyndal náhlavní soupravu, naladěnou na frekvenci skafandrů, a vyšel do letního dne. Spěchal k astroterči, jenž vymezoval hvězdoletu místo k přistání. Než tam došel, vystoupily z Aminy dva střední skafandry.

„Dobrý den, pane starosto,“ podal mu Adam ruku a přitiskl Amandu k sobě, „Přišel jsem vám oznámit, že jsem si Amandu oficiálně vzal. Teď jí můžete říkat 'paní Hopsalová' a nemůže vám to vyčítat.“

„Dobrý den i vám. To jste přiletěl jen kvůli tomuhle?“

„Mám toho víc... Měl bych k vám zvláštní prosbu: potřeboval bych, abyste přijali nového kolonistu. Půjde to?“

„Samozřejmě. Máte průvodní dokumenty?“

„Ano,“ přikývl Adam a přiložil ke starostově komunikátoru čipovou kartu. Forseti zkontroloval souhlas pozemských úřadů, ale pak se zarazil:

„Ale tady se píše, že chce na Kerberos. Takovou kolonii ani neznám.“

„Zakládala se rok po vašem odletu. Věřte mi, tam by se vám nelíbilo. Vysvětlím vám situaci: tenhle chlap se schoval v restauraci, kde jsme měli včera svatbu, a pokusil se mě zastřelit. Nechci ho zabít, ale na Zemi ho nechat nemůžu: mohl by ublížit přátelům nebo si na mě časem zase počíhat. Další možností je, že kdyby na Zemi zůstal, zlikvidovali by ho, protože nesplnil úkol. To povolení není zfalšované, věřte mi, prosím. Název kolonie ale musel být takto, aby to úředníkům dávalo smysl: pracoval totiž na vyslanectví právě téhle kolonie.“

Forseti na Adama zíral a nějak to nemohl strávit. Chvilí to přehazoval z jedné hemisféry do druhé a zase zpátky. Zakroutil hlavou:

„Proč by vás měl někdo zabíjet?“

„To, co jsem vám o sobě řekl, bohatě stačí! Nechtěl jsem radní zatěžovat potížemi, které mám. Víte, jak šlela média, když mí přátelé přesunuli Hopsinku jinam? Obviňují mě z kolaborace s mimozemšťany, kteří ale na

lidstvo kašlou. Podle novinářů je to urážka lidství. Nakydali na mě a na mimozemšťany tuny hnoje. A k tomu je třeba přidat organizace a jednotlivce, co by mi Hopsinku chtěli sebrat: ať už proto, že si chtějí nahrabat, nebo proto, že když takové bohatství nespadlo do jejich klína, tak ho nesmí mít nikdo. Pak se také ozývají výzvy k veřejné kontrole, protože prý dochází k neúnosné koncentraci moci v jedněch rukách. Média u mnohých vyvolala dojem, že mám mimozemšťany na povel. Jen jednou jsem se do takové diskuze zapletl. Skončila v okamžiku, kdy jsem předložil výpočet nákladů a ptal se, kdo to bude platit. To jste měl vidět: hned jsem byl za zločince! Veřejná kontrola ano, ale platit to mám ze svého. Oni ale politici nezůstávají pozadu. Senát ustanovil komisi, která vyšetřuje incident s mimozemšťany. Uvažují asi takhle: lidstvo, rozuměj pozemskou vládu, je vlastníkem vesmíru. Tedy každé hvězdy, každé planety. A já jsem si neoprávněně přivlastnil a pak zašantročil planetu s nezměrným bohatstvím... Takhle bych vám mohl povídat minimálně další hodinu, ale snad to pro představu stačí.“

„Bohatě... Opět jste v mých očích povyrostl – já bych toho vraha vyhodil do kosmu. Přestože se mu to nepovedlo... Takže sem s ním. Ale musí být ve skafandru!“

„Počítal jsem s tím, pane, mám ho připraveného... Stene, vykopni ho z té přechodové komory.“

Sten potvrdil přijem, vnější dveře Aminy se otevřely a vystoupil další skafandr. Se spoutanýma rukama opatrně sešel ze schůdků a zůstal stát.

„Nestůj tam jak tvrdý y, Jiří. Pojď sem, předám tě starostovi,“ vyzval ho Adam. Agent se přišoural k nim a byl evidentně naměkko:

„Vážně mě nehodíte do hvězdy, pane Hopsale... Chtěl jsem vám ublížit,“ zaštkal. Pak se ale rozpomněl:

„Ptal jste se mě a já odpovídám, že rodinu mám...“

„Já to vím, dohledali jsme tvoje materiály... Ale máš smůlu, budeš novým kolonistou na Ikárii. Odtud už se na Zemi nevrátíš. Tvoje konto banka převede na tvou partnerku,“ informoval ho Adam a snažil se o neutrální tón. Potom se obrátil na starostu:

„Taky vám vezu zpátky ten supravodivý kus... A ještě něco: jdu se pochlubit, kluk už je na cestě.“

„Tak to vám oběma blahopřeji... Vy už máte v Brumlanu porodní sál?“

„Nemáme. Povezu Amandu na Zemi.“

„Aha... Sice jdete k obědu, ale pohostit vás nemůžu – tak si pojdte k nám alespoň na chvíli posadit... Zatím svolám radní a připravím vám svatební dar.“

„Dar nebude nutný, pane.“

„Jakmile mám vymyslet dárek, jsem v koncích. Ale teď vím přesně, jaký svatební dar vám dáme. Až vám ho dám, zjistíte, že nutný je... Nechte se překvapit,“ usmál se Forseti a všichni se vydali k radnici. Najednou si Forseti vzpomněl na zasedání z předminulého týdne a řekl:

„Taky mám novinku – už nejsme jen 'kolonie na Ikárii', konečně jsme vybrali řádné jméno pro budoucí hlavní město: Calos. Psáno s cé. Rozhlaste, prosím, tuhle informaci po vesmíru.“

„Pravda, už dávno jsem se chtěl zeptat: jak to, že nemáte název?“

„Posedlost,“ zasmál se Forseti, „Posedlost objevitele Ikárie nějakým prastarým filmem... Oficiálně se mělo první město jmenovat XB1, ale to bylo první, na čem jsme se usnesli – takovou blbost nebudeme používat. Vyhlásili jsme anketu. Jen jsme netušili, že to bude takový boj... Ale teď je to konečně za námi!“

„Tak to blahopřejeme i my vám,“ pronesla vážně Amanda.

„Děkuji.“

„Můžete nám prozradit, co to znamená?“ byl Adam zvědavý.

„V zásadě nic. Slovo vzniklo vynecháním písmene há ve slově ‘chaos’, ale aby se to dobře vyslovovalo, přidalo se tam el.“

„Pravda, Chaos není dobrý název pro funkční město.“

„Naprosto přesně jste ten problém trefil,“ pokýval Forseti hlavou a tvářil se smutně. „Lidé už zapoměli, že ve staré řečtině to slovo znamenalo ‘počátek všeho’. A naše město na Ikárii JE počátkem všeho! Ale naštěstí si to někteří uvědomili, upozornili na to a začalo se s tím slovem pracovat... Z toho vyplývá název supravodiče od nás – calosit.“

„Dobrá,“ přikývl Adam, „pojďme si popovídat o calositu.“

„Ještě pošlu pro bezpečáky, ať si Pitóma odvedou,“ řekl Forseti a chvíli soustředěně ťukal na náramek. Adam byl zvědavý:

„Kam ho odvedou? Jak to vlastně probíhá?“

„Pro takové případy máme velké hermetickou místnost, ve které ho svezeme a v průběhu osmačtyřiceti hodin dostane tři injekce, které jeho mikroflóru imunizují a doplní o místní druhy. Ona se totiž zdejší příroda trochu liší a měl by problémy s trávením. Ale i tak to trvá pět dní až týden, než ho vypustíme do kolonie. Ale řekl jste mu pravdu, opačně to nefunguje...“

Mezi domy se objevili dva svalovci a šli jim naproti. Pozdravili, Adam jim Pitóma předal a přidal klíč k poutům.

„Co vlastně umí?“ otázal se starosta, když se svalovci vzdálili.

„Střílet,“ zašklebil se Adam, ale pak se opravil:

„To nevím, to jsem se nepodíval... Byl to nějaký úředník. Bude se muset zapojit, jinak umře hladu... Nechám to na vás. Ale prosím vás, pane starosto, zapomeňte na to, co mi provedl. Berte to tak, že vysazením zde se mu rejstřík trestů smazal. Moc vás prosím, neříkejte to nikomu. V dokladech má napsáno, že odešel dobrovolně, a tak by to mělo zůstat. Poučte ho v tomto smyslu, ať se nikomu nesvěřuje. Je totiž možné, že ho k tomu donutili. Těžko mohl odolat, jestli ohrožovali jeho osmiletou dceru. Ale vám to možná řekne.“

* * *

Starosta cestou svolal všechny radní, a tak v podzemí radnice se jich sešlo všech jedenáct. Adam se pochlubil manželkou a dítětem. Pak se postavil, vrátil krabičku s kousky supravodiče starostovi a informoval pány radní:

„Provedl jsem rozbor tohoto materiálu a skutečně to je supravodič. Několik podobných materiálů známe, ale tento si udrží supravodivé vlastnosti

i v horké vodě. Jeho složení je zvláštní, ale nijak záhadné. Konzultoval jsem je s jedním starším chemikem...”

„To jste neměli! On ten vzorec...” vykřikl jeden radní a začal rudnout.

„Ne! Nechte mě domluvit... Pravda, není problém ten materiál vyrobit, ale nebude supravodivý. Je to něco takového jako binedal: k dosažení těch správných vlastností potřebujete tlak o pár řádů větší, než dokážeme vytvořit. Možná jednou...”

Chvilí trvalo, než to všem radním došlo. Ale pak na ně byl smutný pohled, dost je to vzalo. Adam raději pokračoval:

„Konzultoval jsem to s panem Newmanem, majitelem Dory. Mně vždy nabídl tak výhodné řešení, že se nedalo odmítnout. A nabízí ho i vám! Sami se zamyslete, kde se ten calosit asi vzal... Víte, jak vypadá ta planeta, kde se těží binedal? Je z jedné strany připečená a ani za miliardu let nebude mít atmosféru, natož aby se tam vyvinul nějaký život. Tahle planeta se připletla k nějaké hvězdné explozi nebo srážce hvězd, ale byla dost daleko, aby se nevypařila. Je snad Ikárie podobná? Není. Napadá vás nějaká další možnost?”

„Nějaká vyspělá civilizace calosit vytěžila nebo vyrobila,” zašklebil se Forseti, protože mu to nešlo moc pod fousy, „a tady kdysi dávno havaroval jejich hvězdolet... Výbuch ho rozmetl na kilometry daleko a k nám ho za pár století přinesla řeka.”

„Přesně tak,” přikývl Adam, „Ještě zbývají nějaké nám neznáme horotvorné procesy, jako že calosit vznikl ve velkých hloubkách Ikárie a postupně se dostal na povrch... Ale to je hodně nepravděpodobné!”

„A co z toho vyvodil Newman?” zeptal se radní s bílými vlasy.

„Že moc calositu nenajdete... Rozhodně to nebude na důl a nějakou továrnu... Všechno, co najdete, by od vás pan Newman vykoupil za cenu toho nejlepšího supravodiče na trhu. Samozřejmě snížené o náklady na dopravu a vyčištění. Když to bude jen pár kýblů, odvezu to já svou Aminou. Nikam tento objev hlásit nebudeme – nikdo ho vyrobit nedokáže a to málo, co najdete, pan Newman pěkně potichu použije v nějaké zakázce. Kdyby se to rozneslo, hrozilo by vám, že se vám sem nahrnou prospektoři z celé Galaxie.”

* * *

Než zasedání skončilo, připravila starostova žena na prosbu manžela ten svatební dar. Sice brblala, že musí odejít od rozdělaného oběda, ale nakonec ve sklepe vyhledala dětskou postýlku. Vzpomínky ji rozněžnily, zapoměla na oběd a postýlku pečlivě oťřela od prachu.

+ + +

6. Nela a Sten

Amina ožehla astroterč Ikárie a vystoupala k nebi. Adam přikázal počítači letět na Hopsinku.

„Nechtěli jsme na Doru?“ podivila se Nela.

„Evo, ukaž časy,“ poručil si Adam a ukázal na telestěnu, „My jsme před dvěma hodinama snídali, ale Dora se teprve probouzí a na Hopsince je po poledni. Navíc je nyní Hopsinka blíží než Dora... Proto jsem Ikárii zvolil za překladiště, je na půl cesty mezi Hopsinkou a Zemí. Pouhý parsek⁸ stranou.“

„Taky mám otázku, Adame,“ přidal se Sten, „Ten... ten calosit je opravdu supravodič?“

Adam se na něj udiveně podíval a smutně pokýval hlavou:

„Promiň, Stene, nechtěl jsem tě zatížit takovým tajemstvím! Zapomněl jsem na ten skafandr... Já vím, říkal jsem ti, ať zůstaneš na příjmu... Takže ano, říkal jsem radním pravdu. Vysvětlí Nele, o co jde, a nezapomeň jí také vysvětlit, proč to musí zůstat tajemstvím. Kolonie má přehled jen o malém kousku planety. Na synchronní dráze má všeho všudy tři meteorologické satelity. Ikárie by si musela pořídit systém řízení provozu a vyzbrojit se.“

„Proč by měli zacházet do takových extrémů?“ nechápala Nela.

„A jak si myslíš, že by jinak zabránili rabování svých zdrojů a přírody? Prospektoři jsou odvážní lidé, kteří posouvají naše hranice poznání. Ale když by se vrhli na Ikárii jako vosy na lízátko, nedopadlo by to dobře. Kde jsou ziskuchtiví lidé a zbraně, tam dříve či později budou mrtví a zranění. Nikdy nepodlehnete ideologii totálního humanismu, která se v našich dějinách neustále opakuje. Výsledek je pak násobně horší. Jenže lidé mají příliš krátkou paměť... Vlastně to je stejný problém, jaký máme s Hopsinkou. Vždycky jsem říkal, že si lidé vytváří sami dost potíží i bez mimozemšťanů.“

* * *

Amina vstoupila do soustavy červeného trpaslíka jménem Brumla a zamířila přímo k Hopsince, která nyní byla na správné straně hvězdy. Adam vyzval počítač:

„Evo, zobraz rozložení soustavy i se štítem.“

Ukázal na obrazovku a udělal Balonovým přednášku:

8 *Délková míra, přibližně 3,26 světelného roku*

„Ta modrá čára mezi Hopsinkou a Brumlou je silové pole, které vytváří antiradiační Brumlovu clonu, zkráceně ABC. On je Brumla v této oblasti stejně aktivní jako jiní trpaslíci. Nechal ho instalovat Bog, když sem Hopsinku přesunuli. Našimi přístroji je nezjistitelné. Nejzajímavější je, že není vidět ani těch třináct družic, které ho vytváří. Ale nic jím neproletí, ani hvězdolet. Takže zvláště navigátorko, pozor, štít je skutečně tak velký, jak naznačuje ta čára. Chrání celou Hopsinku.“

„To si se, Adame, ani nezeptal, jak funguje?“

„Zeptal. Víš, co je to SP pole? Já ne. Vím jen to, že se ze subprostoru promítá do kontinua desetinásobně silněji... A že rozkládá hmotu tak dokonale, že se dostane až do míst, kde lze hmotu a energii zaměnit. Což dělá proto, aby získal energii na provoz těch družic.“

„Takže čím větší energii má ten předmět, tím víc energie štít získá. Takhle jsi to myslel?“

„Ano. Pozorovali jsme náraz toulavé skály, podle odhadu asi milion tun. Prostě zmizela. Museli jsme to tisíckrát zpomalit, abychom viděli, jak ta skála taje jak máslo na rozpálené pánvi. A když se to zpomalí stotisíckrát, jsou vidět vlnoplochy energie, co se rozbíhají jako kruhy na vodě...“

„Adame,“ ozvala se Eva, „Cib⁹ má evidentně funkční dálkové senzory a vyčmuchal nás. Pořád je děsně ukecanej a chce s tebou mluvit.“

„Spoj mi ho... Ahoj, Cibe!“

„Dobrý den, pane. Jak se vám daří?“

„Ujde to,“ odpověděl úsečně Adam a zcela vědomě se snažil, aby to nemělo filozofický nádech, čehož by Cib okamžitě využil. Nebo zneužil.

„Zdržíte se déle, pane?“

„Dneska ne. Poslouchej, Cibe, evidentně jsou ty družice funkční, ale zvládají i přenos obrazu?“

„Bez problémů, pane. Vidím vás.“

„Výborně... Představuji ti nové zaměstnance: Nela a Sten Balonovi, astronavigátorka a raketový technik. Nela mi také pomůže vybrat vhodné medicínské centrum a Sten bude pomáhat Plandové při rozjezdu zahrad. Na Zemi mám ještě instalatéra a kuchařku.“

„Těší mě... Také mám dobré zprávy, pane. Den založení města je zase o kousek blíž: zítra bude dokončen terén pro nultou verzi kolonie.“

„Nemělo to být až někdy příští týden?“

„Mělo. Ale ležrmoše otevřely obrovskou dutinu... nebo jeskyni, chcete-li. Místo lámání skály ji musely zavážet. Teď už jen srovnají pár míst a je hotovo!“

„To abych objednal položení gravitační vrstvy.“

„Pane, dovolil jsem si požádat kapitána Oldverze, co tu byl především, aby to udělal. Pokud to udělal, z Dory odešla pošta včera. V pondělí nebo ve čtvrtek budete mít odpověď.“

„Děkuji, Cibe... je tam někde stavební dozor?“

„Hned jak jsem Aminu zaznamenal, začal jsem ho shánět. Jakmile dokončí

tu pro zdraví nesmírně důležitou činnost, spojím vám ho.“

„Důležitou pro zdraví? Cože tam dělá?“

„Činnost, kterou není vhodné přerušit, pane.“

„To je domluva jak s kozou na ledě,“ zasmál se Sten, „Netušil jsem, že se městský počítač neumí vyjadřovat.“

„No, Stene, myslím, žeš to nepochopil... Na rozdíl od tvé ženy,“ ukázal Adam na Nelu, jejíž ruměncem byl na tvářích jasně patrný.

Amina na nízké oběžné dráze obletěla planetu a začala klesat na malý plácek, kterému Adam po vzoru Ikárie říkal astroterč, přestože neobsahoval žádnou elektroniku ani kanály pro odvod spalin raketových motorů. O kus dál sice byla již připravena plocha astroportu, ale Amina byla malá a z kolonie nula ještě nestála ani jedna stěna.

* * *

Tak to bylo vyprojektováno.

Když se na začátku roku začala stavět základna, která měla posloužit stavebním dělníkům a jejich strojům, nemohly hvězdolety se stroji a materiálem přistávat deset kilometrů od břehu moře Sirupu. Proto se vybuďoval astroterč pro jeden hvězdolet, v podstatě zarovnaný povrch velikosti poloviny fotbalového hřiště, jen tři kilometry od břehu, přibližně dva a půl kilometru od vrat základny, které Filovi Žahaví vyslanci před dvěma měsíci vyvrátili.

Nyní se připravovala plocha pro malou, ale stoprocentně soběstačnou kolonii. Vzhledem k řídké jedovaté atmosféře nebyl problém s hlukem, ale s otřesy. Místní relativně měkká a porézní skála je tlumila docela dobře, ale astroport necelý kilometr od vstupních portů kolonie určitě není vhodný. Nemluvě o rozumné míře bezpečnosti. Asi by se kolonistům nelíbilo, kdyby jim padaly obrazy ze stěn a hrníčky z polic při každém přistání nebo startu. Proto se srovnala skála pro tři hvězdolety mezi pátým a šestým kilometrem.

* * *

Amina dosedla na povrch Hopsinky.

Na telestěně byl obraz z kamery umístěné na úrovni pilotní kabiny. Nějakých osmatřicet metrů nad povrchem. Základnu a moře měli jak na dlani. Navíc tu nebyla atmosféra, takže výhled byl dokonalý.

Adam začal vysvětlovat:

„Část základny na břehu moře, přibližně třetina, už je připravená pro technologii. Pod úrovní základny jsou čtyři obří nádrže a budou tam čerpadla, která do nich budou přečerpávat Sirup z moře. Další třetina základny jsou ubikace stavebních dělníků, které sem dodal pan Newman. Nejbližší třetina je vlastně hangár, kde parkují stavební stroje, ale především tam je portálový

jeřáb a dílny, které celý ten blázinec udržují v chodu.

Jsmo vlastně na úpatí hor. Ty svahy už lejzrnoše, to jsou ti broučci tamhle vlevo nahoře, srovnaly. Vidíte, jak hluboko se zakously, ten zářez má dobrých patnáct metrů. Plus ten skalní hřbet. Přestože tahle část kolonie bude třípatrová, bude od náhorní roviny chráněná.

Ta rovina se táhne až k oceánu, kde vznikl Fil. Většina jeho obsahu vytekla do dvakrát tak hlubokého údolí, protože jsme se potřebovali dostat k němu na dno. Na té planině, jak to nazval projektant, bude stát povrchová část orbitálního výtahu, takže skála ochrání tuto část kolonie v případě nějaké havárie. Tam budou technologie důležité pro fungování kolonie a přežití obyvatel...“

Najednou se zarazil a chvíli si obraz prohlížel. Něco tu nesedělo:

„Cibe, proč tu rejdí jen jeden lejzrnoš?“

„Protože ten jeden stačí. Pokládá gravitační vrstvu nepřijdou dřív než za týden. Do té doby na to jeden stačí.“

„A ti ostatní?“

„Dovolte, pane, požádám NSH, abyste to viděl.“

Cib vysvětlil Evě, co má zobrazit, a obraz se změnil. Byl to záběr na povrch z výšky přibližně tří set metrů. Výřez ukazoval břeh moře a kousek stěny základny.

Nějakých třicet čtyřicet metrů od břehu se napříč obrazem táhl hluboký zářez, široký určitě osm metrů, protože se tam činili dva černí broučci vedle sebe. Další dva vypalovaly zářez uprostřed planiny opačným směrem. Vně zářezu stály jeřáby a další stroje.

Adamovi začalo docházet, co tam vrtají:

„To je zásobovací tunel mezi kolonií a výtahem.“

„Ano, pane. Tak široký je proto, že tam tudy povede také potrubí pro Sirup. A zvlášť potrubí pro vodu.“

„Sice jsem se s projektantem o tom nebavil, ale domníval jsem se, že se bude razit tunel... Zdálo se mi, že jsem tady podobný stroj zahlédl.“

„Ale není tu. Takto je to podle stavařů jednodušší a rychlejší.“

„Proč vytěženou skálu neodváží?“

„Použije se na strop. Asi třicetimetrová část, která nad sebou bude mít nejvíc skály, je navíc plánována jako kryt pro případ útoku. Vejdou se tam všichni obyvatelé nulté verze kolonie.“

„Ano, chtěl jsem po projektantovi ochranu, ale takový kryt musí být náročný na materiál... a na peníze.“

„Ale práce postupují přesně podle projektu, pane. Tak konečně je Makala k dispozici. Zeptejte se jeho, prosím.“

„Děkuji ti, Cibe. Dej mi ho.“

„Dobrý den, pane Hopsale. Promiňte mi to zdržení, nepředpokládal jsem váš přilet.“

Tibor Makala byl plešatý, ušatý, modrooký s hustým obočím, velkými ústy a dopředu vystupující bradou. Víc z něho vidět nebylo, protože strčil hlavu až ke kameře, aby nebylo vidět do místnosti za ním.

„Co vám řekl ten centrální im... počítač?“

„Že děláte práci, kterou nemůžete přerušit.“

„No jo, to má pravdu... Mám pro vás poslat vůz, pane investore? Nebo se chcete projít?“

„Ani jedno, pane Makalo. Jen jsem se přišel podívat, jak vám to jde. Také mám otázku, na kterou mi Cib nedokázal odpovědět. Prý část zásobovacího tunelu mezi kolonií a orbitálním výtahem bude sloužit jako kryt pro případ útoku. Budou třeba nějaké speciální – a drahé – materiály?“

„Jedeme přesně podle projektu, pane investore. Taky mě to zaujalo a dost jsem se v tom šťoural. Kryt je především protiradiační. Má vydržet nejen selhání ABC, ale taky blízký atomový výbuch. Taky má propracovanou pasivní ochranu a připravená místa pro montáž technologie aktivní obrany, na kterou se také prý chystáte. Časem. Žádné speciální materiály ale nemáme, protože se použije vytěžená hornina. Nevím, jak na to projektant přišel, ale přetavením nabude značné pevnosti. Nejsem odborník na válku, ale řekl bych, že ani KP¹⁰ střely Sluneční gardy neprojdou.“

„Děkuji... Jen malý detail... nechci vás urazit... z fleku vím o dvou způsobech, jak ten bunkr zničit... a obrana neexistuje. Ještě jednou díky.“

„Není zač...“

„Moment, ještě něco: počítáte s tím, že se vám tu bude motat cizí firma?“

„Myslíte neutroňáky?“

„Jednou mi prozradíte, kdo vymýšlí tahle označení. Ale ano, když je plocha připravena, bude se pokládat neutronová vrstva.“

„Počítáme s nimi... Nevím, pane Hopsale, kdo tohle vymýšlí. Možná, s dovolením, někdo jako vy: Brumla, Brumlan, Hopsinka... Co slovo, to perla!“

„Dostal jste mě,“ zasmál se Adam, „Teď už doopravdy na shledanou.“

„Mějte se pěkně a zase se někdy na nás přijďte podívat.“

* * *

Adam se ještě rozloučil s Cibem a poručil ukončit spojení. Evě přikázal start a let na Doru. Amina proklouzla pod štítem a ponořila se do subprostoru.

„Co myslel tím ‘selháním ABC’?“ zeptal se Sten.

„Bog sice tvrdil, že jejich antiradiační clonu nejbližších pět set let nemáme šanci zničit ani narušit, ale i zaostalí mohou občas překvapit.“

„Mluvil jsi o neutronové vrstvě – co to je?“

„To je teď absolutní novinka. Nevěděl jsem o tom, že to jde, to vyšťoural projektant, kterého vám dneska nebo zítra také představím. Umíme zafixovat degenerovaný neutronový plyn, tedy hmotu neutronových hvězd, v tenké vrstvě. Když tuhle vrstvu položíte pod kolonii, bude se její gravitace sčítat s gravitací planety, takže Brumlan bude mít skoro jedno gé. Mám tak skvělého projektanta, Stene, že i inženýři z téhle firmy jen čuměli. A tak jednou budeme mít v Brumlanu zábavní centrum s nulovou gravitací a také posilovnu

s gravitací zvýšenou. Určitou nevýhodou je, že se to nedá vypnout.“

* * *

Za necelou půlhodinu vystoupila Amina ze subprostoru a desetinou rychlosti světla se blížila k Doře. Adam hned kontaktoval řídicí středisko:

„Dobrý den, tady Hopsal. Vracím se z cest, moje žena je tu také, ale spí. Tady bude mít Jerry problém, protože odlétala Fairová a vrací se Hopsalová. Pak tu mám dva pasažéry, které řádně zaregistruju, ale ještě nevím kam. Proto bych prosil o spojení s panem Newmanem, má-li na mě čas. Děkuji.“

Za osm minut se objevila nějaká slečna. Ne že by byla tak pomalá, to rádiové vlny nestíhaly. Usmála se:

„Dobrý den i vám... Máte povoleno zrychlit na padesát procent. Nebojte se, Jerry je na to zvyklý. Pan Newman je zaneprázdněn, ale asi se vám ozve, ještě než přistanete... Jestli nepotřebujete nic dalšího, tak na viděnou.“

„Děkuji, zatím je to všechno. Na viděnou.“

„Kdo je Jerry?“ zeptala se Nela.

„Městský počítač... Vlastně počítač kolonie, tady se to nerozlišuje.“

Amina zrychlila na polovinu rychlosti světla. Právě vstupovala na přidělenou oběžnou dráhu, když se připojil Altar.

„Buďte zdrav, pane Hopsale. Co je nového?“

„Jsem ženatý,“ konstatoval Adam.

„Nic nového... Tak co se děje, že mě tak nutně potřebujete?“

„Mám tady druhou posádku KOPRETINY. Na Zemi jim situace nepřeje a na palubě mají většinu svých věcí. Chci se zeptat, zda by se pro ně našel volný byt, než si je odvezu do Brumlanu. Nerad bych, aby museli bydlet půl roku v hotelu.“

„To víte, že našel. Zrovna včera jsem nechal vystěhovat jednoho podvodníka na Zemi. Když jim nebude vadit, že už je zařízený...“

„Nebude!“ ozvali se jednohlasně Balonovi dřív, než se k nim Adam otočil.

„Pošlete, prosím, do hangáru stěhovacího robota. Děkuji. Zatím na shledanou.“

„Kdepak, tak snadno se mě nezbavíte. Podle vašich dispozic jsem připravil posvatební hostinu. Protože však sehnat všechny ty lidi v jeden čas se ukázalo jako neřešitelný problém, je objednaný salón na dnes večer. Místo a čas najdete doma v počítači. A ty nové vezte s sebou, dvě místa navíc tam určitě jsou. Na shledanou večer.“

A takhle to bylo vždycky. Altar si dělal, co chtěl.

* * *

Robot s dodávkou přijel do hangáru. S jeho pomocí naložili kufry, nastoupili a on je odvezl k nákladnímu výtahu pod ubikacemi. Moc nákladní ale ten výtah nebyl, protože se tam ke kufru už vešel jen jeden člověk a robot. Museli jet třikrát.

Byt pro Balonovy byl dvě patra nad Hopsalovými a byl zařízený dost spartánsky. Amanda moc nadšená nebyla, ale podstatné bylo, že Nele a Stenovi se to líbilo. Nebo se alespoň tak tvářili. Pořád to bylo lepší než hotel.

„Mockrát ti děkujeme, Adame,“ řekla Nela, otočila se k němu a v očích se jí zaleskly slzy, „jsi vzácný člověk.“

Objala ho. Sten mu jen podal ruku:

„Díky, příteli.“

„Neblblněte, vy dva, vždyť o nic nejde... Podíváme se, na kdy to Altar naplánoval, a protože tu je teprve půl desáté, zveme vás na oběd. Půjdeme v jedenáct a zavedem vás do naší oblíbené restaurace... Ale když budete potřebovat s něčím pomoci, zavolejte. Tady jde všechno přes Jerryho,“ zvedl hlavu ke stropu, „Že jo?“

„Ano, pane Hopsale,“ reagoval okamžitě městský počítač.

„Vidíte: řeknete mu a on vás spojí.“

* * *

Večer byl vynikající.

Altar skutečně sezval všechny Adamovy zaměstnance. Dokonce zadržel KOPRETINU, která včera vyložila na Doře svůj náklad, a prázdný tanker mohl přirazit k orbitálnímu výtahu. Oslavě tak byla přítomna i základní posádka: kapitán John Oldverz, technik Marie Oldverzová a astronavigátor Anastázie Toreová. O berlích také doskákával raněný Alan Rádoby a doprovázel ho projektant Lucien Winn.

Samozřejmě že nechyběl ten, co tuhle 'bleskovou akci' spískal: Altar Newman s manželkou Magdou. Když se s Adamem po dvaadvacáté hodině loučili, požádal ho:

„Přijďte, prosím, ráno na osmou ke mně. Bude třeba udělat změnu v letech tankeru. Přestává stíhat.“

+ + +

7. Bahenní zábal

Ještě ten den, kdy je novomanželé Hopsalovi navštívili, přibližně ve chvíli, kdy si na Doře sedli v restauraci s Balonovými k obědu, pomohl starosta Forseti manželce sklidit po večeři a posadil se nad elektronickou mapu kolonie s vyznačenými oblastmi, kde sběrači našli calosit, na kterém chtěla kolonie zbohatnout. Nebo si alespoň vydělat na vlastní orbitální výtah, v horším případě na pořádný astroport. Hopsal je třeba jen děsí.

V kolonii byly zastoupeny mnohé obory, které více či méně mohlo společenství, odtržené od mateřské civilizace, využít. Téměř všechny, které měly vztah k půdě. Ovšem geolog či planetolog mezi nimi nebyl. Největší kvalifikaci tu měl právě Forseti, který planetologii se zaměřením na těžbu a zpracování rud za mlada studoval. Pravda, před třiceti lety, a vydržel tam jen sedm semestrů.

Celé tři hodiny se snažil z vyznačených oblastí přijít na to, kde dál hledat. Logicky by měl hledat po proudu říčky, někdo jí říkal 'velký potok', protože calosit měl o ždíbiček větší měrnou hustotu než voda a nebylo pochyb, že ho po okolí roznesla právě voda.

Forseti nechal podrobně prozkoumat oba břehy pod přehradou, kterou postavili před pár měsíci, když vypověděl službu reaktor, jenž měl vydržet deset let. Vodní elektrárna byla jediná možnost, jak vyrobit alespoň minimum energie a nepřijít o počítač kolonie a věci, které bylo nutné uchovat ve snížené teplotě. Nad přehradou ale nebylo co zkoumat, protože voda zaplavila břehy.

Místo pro přehradu vybrali dobře, i když to tehdy dělali ve spěchu brzo ráno. Říčka se zde zařezávala do svahu a tak vznikla sedm osm metrů hluboká tůň, kterou teď využívali jako rekreační zónu. Dál už ale byla skoro rovina a zregulovaná říčka místy vytvářela velké mělké louže, kde si mohli hrát i malé děti.

Ale nebyla to jen zábava, co je přivedlo k tomu, že přehradu z klád místních smrků nerozebrali: v mělkých loužích brzy začal bujet život v takovém rozsahu, že biologové zajásali a snadno ostatní přesvědčili, že pomohou kolonii, protože snadněji doplní stávající povrchní průzkumy přírody. Místo aby někde běhali po planetě, využijí příležitosti, kdy život přišel za nimi. A tak zkoumali dnem i nocí.

To málo calositu, co sběrači našli, sotva jeden kýbl, mělo hodnotu domu v kolonii. Stačilo najít malé ložisko, tak sto až sto padesát kýblů, a mohli začít stavět astroport. Dvě tři stovky kýblů by už stačily na orbitální výtah. To byla dostatečná motivace, aby nad tím Forseti seděl ještě o půlnoci a snažil se, aby si byl určením míst alespoň trochu jistý. Žena a syn dávno spali a ten klid měl na Forsetiho soustředění blahodárny vliv.

Najednou ho vyrušilo zachvění, doprovázené podivným zvukem. Forseti se lekl a rozhlédl se. Po třech sekundách se celý dům začal zase chvět, ale trvalo to jen sekundu či dvě. Forseti vyskočil, ale když to přestalo, zase si sedl. Nešlo tedy o přilet kosmické lodi, to bylo něco místního. Že by se nakonec dočkali toho zemětřesení?

Sklonil hlavu a chtěl se věnovat mapám, když si uvědomil, že slyší vzdálené hučení. Podíval se na protější stěnu kuchyně, kde nástěnné hodiny ukazovaly dvanáct dvanáct, a zaposlouchal se. Nebylo pochyb, že hučení sílí. Zvuk byl charakteristický pro opravdu velký průšvih, ale starosta neměl tu správnou zkušenost.

Zase vstal, zasunul židli a chtěl jít k oknu. Vtom ale něco narazilo do domu! Rána to byla taková, že Forsetimu podrazila nohy. Téměř okamžitě zhaslo světlo. Poslední, co Forseti viděl, byla rozpraskaná stěna s hodinami, mizející do tmy.

* * *

Dalo by se říct, že Luis Sanger, lékař a biolog, je na noční návštěvě u pacienta. Ovšem tento pacient, přestože Luise ignoroval, vlastně ho vůbec nevnímal, byl zdravý jako řípa. Nemluvě o tom, že měl osm nožiček a zadeček mu svítil žlutě.

Luis seděl na bobku u mělké vody asi sto metrů nad přehradou. Tenhle drobný vodní živočich byl jeho objev. Především proto, že Luis nebyl líný vyrazit na průzkum v noci a počkat si, až tenhle neuvěřitelně pohyblivý brouček zahájí svůj rej. Stovky broučků velikosti světlušky vytvářely v číré mělké vodě dokonalé světelné kruhy, více či méně deformované ovály a občas i naprostý zmatek.

Pojednou nad řekou něco přeletělo. Měsíc, schovaný za mrakem, byl na pozorování světelného reje v louži dobrý, ale na nebi Luis viděl jen nějaký stín. Stín vydával tichý, ale podivný šelest. Luis už slyšel plachtit křídla ptáků, blány skokanů i ocásky veverek, ale tohle bylo něco jiného. Bylo to příliš rovnoměrné a Luis slyšel i zvláštní hluboký zvuk. Byl sice ještě tišší, než ten šelest, ale víc než uší se dotýkal srdce a vyvolával mrazení v zádech. Jaké zvíře vydává infrazvuk?

Světlušky to slyšely také. Rozprchly se a světelná šou skončila. Luis se postavil a zvedl hlavu. Nic neviděl, ale otočil se za zvukem, který pokračoval k přehradě. Luis se zklamaně podíval zpět do temné louže a dlouhou chvíli hypnotizoval vodní hladinu. Doufal, že se broučci ke svému řádění vrátí, ale dočkal se jen odrazu měsíce, který chtěl asi Luisovo zklamání kompenzovat a rozehnal mraky do široka daleka.

Luis, jen tak pro sebe, pokrčil rameny a vydal se na cestu domů. Obvykle

na nějakou intuici nedal, ale najednou byl ohlušen poplašnými zvony ze všech stran. Došlo mu totiž, že to, co slyšel, nebylo zvíře. Nějaký stroj! A směřoval ke kolonii!!! Má vyvolat poplach? Po té otázce málem omdlel, protože si uvědomil, že komunikační náramek nechal doma. Sice na to přišel tak dvě stě metrů od baráku, ale nechtěl se pro něj vracet – stmívalo se a on měl tentokráte v úmyslu začátek světelného reje nepropásnout.

Rozběhl se, jako by mu za patami hořelo. Teď už měsíc svítil jako prase a světlo, rozptýlené vodní plochou, bohatě stačilo, aby se nepřizabil. Počítač kolonie není žádný hlupák, ale také to není žádný bojový stroj. Možná vyvolá poplach, ale v kolonii je jediná zbraň v trezoru starosty – obyčejná plynová pistole. Tím těžko něco sestřelí.

Luis byl dostatečně sečtělý na to, aby si představil bandu prospektorů, kteří budou tajně těžit nerostné bohatství Ikárie, a až se kolonie dopravuje do průmyslového stadia, spláče na výdělkem. Takže tohle je možná jen průzkumná sonda. Ale raději ještě zrychlil.

Musel oběhnout vodu v přehradě, rozlitou do padesátimetrové šířky, podél úpatí kopce vlevo, kde dvacet metrů od přehrady nebyl terénní zlom tak příkrý a kolonisté si zde vyšlapali cestičku. Pak už běžel napříč planinou po polní cestě podél řeky. Bylo to určitě rychlejší, než se prodírat obilím.

Luis nebyl žádný vrcholový sportovec, po pěti stech metrech málem vyplivl plíce. Musel zastavit a vydýchat se. V předklonu ale zaslechl ten nepříjemný zvuk znovu. Rychle se blížil. Takže se nic nestalo, vrací se zpět, aniž by zapálil půlku kolonie?

Luis si oddechl, postavil se a zvedl hlavu. Skoro metrový disk se mihl proti měsíci a Luisovi se zatajil dech. Zkoumal už přírodu na mnoha místech a planetách nepřeberným množstvím průzkumných strojů. Nejenže podobný stroj ještě neviděl, on si uvědomil také to, že předtím slyšel dobře – iontový motor zní jinak a rozhodně není tak tichý.

Luis už slyšel povídačky o experimentech s letounem, který speciálně tvarovaným silovým polem zhušťoval vzduch pod sebou a jen se vlastně klouzal po povrchu tenkého vzduchového polštáře. K pohonu vpřed pak stačilo velmi tiché elektrostatické dmychadlo.

Luisse tohle vyděsilo víc než představa tlupy prospektorů. Na Ikării nejspíš provádí rekognoskaci terénu nějaká bohatá společnost, co má přístup k supermoderní technice. Možná to nejsou ani žádní těžaři, ale vojáci. To by byl hodně velký průšvih.

Pak mu také došlo, že když on viděl stroj, tak stroj musel vidět jeho. Má utíkat nebo dál stát jako socha? Ale nerozhodný byl jen chvíli, protože mu realita brzy napověděla – utíkat!

Od přehrady se totiž ozvaly zvuky, z nichž Luisovi tuhla krev v žilách, protože podobné už slyšel. Takové zvuky vydává dřevo, které sice bezprostředně nehoří, ale je vysušováno velkým žářem. Když vám takhle zpívají trámy nad hlavou, musíte mít sakra velké štěstí, abyste to přežili. Luisovi se to už jednou povedlo díky rychlé reakci!

Luis fascinovaně hleděl k přehradě. Ve světle neduživého měsíce viděl jen nějakou lehce červenou, mihotavou záři. Až po dlouhém zírání pochopil, že mihotání způsobuje vodní pára. Tuny páry! Nebylo pochyb: ten stroj ničí

přehradu tepelným zářením. Na vypuštění by stačila malá díra, ale on se evidentně snaží vyvolat potopu. Luis se dal do běhu.

Smutné je, že i taková nepodstatná nula má někdy podstatný vliv na výsledek: když místo sta metrů máte uběhnout kilometr rychleji než záplavová vlna. Za Luisem se hroutilá 'malá' přehrada za zvuků pukajícího popkornu a půda se zachvěla tak, že vybočil z upravené cesty, zakopl o kámen a skončil v poli.

Luis, s naraženým kolenem a několika žebry, znovu stál na cestě. Bylo mu jasné, že nemá smysl někam utíkat. Nocí zněl šílený hukot, jak se vodní stěna hnala po hladině říčky. Okraje vlny, pohybující se širokým údolím, které kolonistům připadalo jako planina, se sice notně zpožďovaly, ale spláchny Luise jako nic. Rovnou mezi dva vzrostlé kmeny.

Tenhle závod Luis prohrál.

* * *

Nějakých sto metrů před Calosem uhýbala říčka prudce vpravo.

Třímetrová vodní stěna však neměla kam uhnout! Vletěla do kolonie a vše, co jí stálo v cestě, použila jako zbraň. Kmeny, z nichž byla přehrada vybudována, prolétaly domy jako žhavá jehla předraženým máslem.

Jednu z klád, tu, co utrhla radnici celou stěnu, si přivlastnil Forseti. Vodní vír si pro něj sáhl až doprostřed kuchyně a vytáhl ho do proudu i se stolem a židlemi. Když ho hnala přes kmen proplouvající kolem, Forseti se ho instinktivně zachytil a už ho nepustil.

Forseti s kládou brzy skončili na 'suchu', protože na velké ploše ztratila potopa svou sílu. Forseti, obtížený větvemi a bahnem, se pracně zvedl a pohledem zpět zjistil, že se ocitl skoro sto metrů od hlavní ulice, kousek od okraje lesa. Kláda, které se držel, zůstala na zpevněném povrchu přístupové cesty k astroterči. K němu zbývalo ještě dvě stě metry.

Forseti ze sebe shodil naplaveniny a ve slabé záři měsíce se vydal zpět. Moc detailů neviděl, ale to, že radnice má obří díru do kuchyně a dům přes ulici už neexistuje, bylo zřejmé. Jeho žena a syn spali v pokojích v patře a určitě jsou v pořádku. Ale v tom odplaveném domě bydlel jeho zástupce s rodinou – a pravděpodobnost, že ho již neuvidí, byla vysoká.

Počítač kolonie, vlastně městský systém Calosu, vyvolal poplach a zorganizoval pomoc z okrajových částí kolonie, kam voda nedosáhla. K Forsetimu přiběhl nějaký mladý muž. Měl s sebou silné světlo a díky němu poznal starostu i přes notnou vrstvu bahna. Zeptal se:

„Jste zraněný, pane starosto? Potřebujete ošetřit?“

„Ne, děkuji. Taky se domnívám, že mě voda zanesla nejdál, dál běžet nemusíte. Ale někde tady bude můj zástupce, bydlel v tom krajním domě.“

„Najdeme ho, pane... Otec mě poslal pro vás – budu se ho muset zeptat, jak mohl vědět tak přesně, kam mám běžet. Když viděl, jaký kus radnice chybí, řekl, abych vám vyřídil, že se máte postarat o svou rodinu, záchranné práce zvládneme i bez vás.“

„Poděkujte mu za mě,“ usmál se Forseti, ale přes bahno to nebylo vidět, „Mé rodině se nejspíš nic nestalo. Půjdu to zjistit, na shledanou!“

Mladík odběhl a Forseti pokračoval k radnici. Než došel ke kruhovému náměstíčku, udělal si obrázek o průběhu katastrofy. Přehrada povolila pochopitelně v nejnevhodnější hodinu. Přilivová vlna proběhla planinu a udeřila na kolonii – všude jinde ji zřejmě zastavily hospodářské budovy, ale ulice, kolmá na hlavní třídu, vedla od planiny přímo až k radnici. Proto se zde voda dostala tak daleko.

Vtom spatřil ve dveřích radnice svoji choť s baterkou, jak objímá syna a nechápavě zírá na tu spoušť. Vykřikl a rozběhl se. Cukla sebou, když se ze tmy vynořila bahenní příšera a řtila se k nim. Poznala však po hlase svého muže a neprotestovala proti následnému bahennímu zábalu.

+ + +

8. Kopretina zrychluje

Osmá hodina ranní zastihla Adama ve dveřích Altarovy kanceláře. Oldverz už tam byl. Pozdravili se, Altar je usadil k jednacímu stolu a hned spustil:

„Podařilo se naplnit mé nádrže Sirupem jen z osmdesáti dvou procent. Nyní však hladina začala klesat, protože všechny mé výletní hvězdolety jsou předělané, pan Mortimer tu má už čtvrtý. Také jsou hotové všechny lodě stavebních firem, zbývá několik ostatních nákladních hvězdoletů.“

Adam zářil jako sluníčko. Tohle byly skvělé zprávy. Těšil se, až tahle chvíle nastane a měl jasno:

„Zdvojnásobíme počet čerpadel na Hopsince i tady a KOPRETINA bude létat každých pět dní. Proto jste pozval i Johna?“

„Přesně tak,“ přikývl Altar, „zdvojnásobení dodávek bude ideální. Je dobře, že máte dalšího navigátora a technika, ale pořád vám chybí další kapitán. Jak už jste se zmínil, různých šílenců je na Doře dost, ale dalšího kapitána v důchodu tu nemáme.“

„Kapitána druhé posádky budu dělat já. Když už někde vysedávám, ať je to k většímu užítku.“

„Tak vy se nudíte, pane Hopsale? Já vám nějakou práci najdu,“ řekl Altar přísně, ale usmíval se u toho. Dneska byl nějak v ráži. Hned ale pokračoval:

„Další armatura a tři čerpadla jsou připraveny ve skladu. Podařilo se mi shromáždit patnáct androidů, kteří to právě nakládají na vozíky a dovezou to do hangáru. Předpokládal jsem, že byste tam mohl zaletět hned teď ráno. Když je těch robotů šestnáct, i s tím čerpadlářem na Hopsince, bude to tak hodina a půl práce. Za necelé tři budete zpět. Jste pro?“

„Samozřejmě, pane... Můžu?“ ukázal Adam ke stropu. Altar přikývl.

„Jerry, spoj mi Aminu.“

„Hvězdolet Amina, prosím?“

„Ahoj, Evo. Roboti přivezou roury a tři čerpadla, poletíme na Hopsinku. Přijmi je, prosím. Ale až to naloží, tak nastoupí i oni. Budou to montovat. Ještě připomínám, že se tam musí vměstnat dalších pět lidí.“

„Provedu... Už jsou tady. Zatím udělám kontroly.“

„Ano. Díky... Díky, Jerry... A vy, kapitáne,“ obrátil se Adam na Oldverze, „si sežeňte posádky a počkejte na mě u hangáru. Máte na povel i Balonovy... Případně umravňte i ty roboty.“

„Provedu, pane,“ přikývl John a vysoukal se od jednacího stolu. Potom naznačil úklonu směrem k Altarovi:

„Generále!“

„Měj se, Johne. A pozdravuj Marii.“

Když se dveře za Oldverzem zavřely, Altar pokračoval:

„Další dobrá zpráva: ten bohatý klient s rodinou před půlhodinou dorazil. Už jsme spolu mluvili, jakmile se ubytují, pošlu Amandu do hotelu. Jednak chtějí vidět tvůrce takových skvostů, jednak si myslím, že se ženy spíš domluví. Mohlo by se toho nakonec prodat víc, než si objednal.“

„Amanda je už přes hodinu v dílně, dneska se práce nemohla dočkat,“ řekl Adam s úsměvem, „Domluvte se přímo s ní... Já bych také měl novinku: Rhodos zadal výrobu prvních šesti nádrží. Jedna velká a čtyři malé. Budou to však dělat továrny na Marsu, kde se podařil odchytil srpnový termín. Vypadl jim nějaký zákazník. Tahače je dotlačí na dráhu HCKalfa0¹¹ patrně prvního října. Na Měsíci by to bylo až v listopadu, spíš prosinci.“

„A rozdíl v ceně?“

„Zaplatíme nepatrně víc – kvůli delší vzdálenosti.“

* * *

Když se Adam dopravil do hangáru, postávalo kolem schůdků osm robotů, přímo u schůdků John.

„Proč nejsou uvnitř?“ zajímal se Adam.

„Protože se tam nevejdeme... Teda vejde, ale tihle budou muset zůstat na schodech a v přechodové komoře.“

„Zase porušíme bezpečnostní předpisy!“ řekl na oko zarmouceně Adam. Pak se ale zasmál, „Je to lepší než při minulé montáži. To jsem jich do celé Aminy našlapal čtyřicet.“

Oldverz přikývl, protože si velmi dobře pamatoval, jak mu stály všechny chlupy, když je viděl nastupovat. Tenkrát už musel být Adam v pilotní kabině, jinak by se tam ani nedostal.

„Tak nahoru, kapitáne,“ mávl Adam rukou a šel za Johnem.

Řízení provozu bylo Evou informováno, a ještě než došli do pilotní kabiny, rozběhly se motory a kupole hangáru se začala rozestupovat. Ale ‘došli’ není ten správný výraz. Ve skutečnosti se museli protáhnout kolem stěn, protože šachta výtahu byla omotaná ohebnými částmi potrubí a v mezerách ležely na schodech všelijaké díly. Když Adam nedovolil využít kajuty, byl k dispozici jen jeden sklad, a ten, jak hned John hlásil, zabrala čerpadla.

Obě posádky postávaly v pilotní kabině. Adam se k nim otočil a se zalíbením se podíval na navigátorku Toreovou. Evidentně omládl, tvář se jí rozjasnila a hlavně se zbavila toho šíleného drdolu. Dlouhé, uhlově černé, zvlněné vlasy se jí leskly a prozrazovaly odborný zásah. Adam neodolal:

„Madam Toreová, prodělala jste omlazovací kúru?“

„Ano, pane,“ vyprula se do pozoru navigátorka. Adamovi se zdálo, že

11 *Nejbližší heliocentrická komerční dráha, 0 stupňů = na spojnici Země – Slunce*

nemá tak hrubý hlas, jak si pamatoval, a dokonce se usmála. Nijak výrazně, ale proti prvnímu, a vlastně jedinému, setkání to byl obrovský rozdíl.

„*To kvůli svému zaměstnavateli,*“ komentovala to tiše Marie.

„*Pozdě,*“ prohlásil John stejně tiše.

Navigátorce se to moc nelíbilo, ale ostatní se zasmáli.

„Jen tak, nebo při nějaké příležitosti?“ vyzvídál ještě Adam.

„Moje matka se příští týden vdává... zase. Uhnala mladého chlapa, který neví, co s prachama, a zaplatil jí hloubkovou revitalizaci,“ zasmála se tomu pojmu, ale hned pokračovala, „Nechtěla jsem, abych vypadala hůř než ona.“

„Řekl bych, že vaše snaha byla úspěšná... Je na vás hezký pohled.“

„Děkuji.“

„Tak se vraťme k práci,“ ořepal se Adam, „Kapitáne, Balonovi nastoupí s vámi a zaučí se. Jak si to zorganizujete, nechám na vás, ale logické bude, když dáte k sobě navigátory a techniky. Odpojíte se od ostrova, protože za to Doře platíme, a nechám na vás, zda hned poletíte za mnou, nebo ne. Nad Hopsinkou ale buďte do dvou hodin, dřív to určitě hotové nebude... Teď jsem si uvědomil: poslal jste ten dopis s objednávkou, o který vás žádal Cib?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Doba čerpání by se měla zkrátit pod pět dní, což znamená, že vy, kapitáne, poletíte se svou posádkou čtyřikrát a potom budete mít deset dní volno. Dvakrát poletím já s Nelou a Stenem. Plat vám zůstane stejný. Tahle nerovnoměrnost je schválně: Nela je totiž původně lékařka a jejím úkolem bude vybrat medicentrum a zařídit první ošetřovnu v Brumlanu. Čas totiž běží a za pět šest měsíců se stěhujeme!“

Rozhlédl se po soustředěných tvářích a dodal:

„A ještě něco... Uvidíme, jak se vyvine situace: zda najdu dřív lékaře, nebo navigátora. Viděl bych to tak, že se Nela také stane první lékařkou v kolonii.“

„Ale, Adame, víš že mi to...“

„Už to není pravda,“ skočil jí Adam do řeči, „Desetiletá lhůta už dávno vypršela. Chápu, že to bolí, ale překonej se a podívej se na GWW... Nebo ať se tam koukne Sten.“

Tak zamračit se evidentně nedělalo Nele problém. Ale Adam se musel otočit, aby se věnoval operátorovi z blížícího se orbitálního ostrova, který se vehementně dožadoval pozornosti.

* * *

Posádky tankeru přestoupily na ostrov a Amina doletěla nad Hopsinku. Cib je radostně zdravil a hned Adama informoval o postupu prací. Potom Amina přistála u moře Sirupu, z něhož čerpala KOPRETINA.

Robot, který zde měl trvalou službu, byl Evou informován a vyšel z krytu, který ho chránil před poryvy jedovaté atmosféry při přistání a startu raketového nosiče.

Nyní tu stála tři čerpadla, Adam přivezl další tři. Samozřejmě také

armaturu, která dovolí spustit všechna čerpadla současně. Zatímco část robotů pokládala silnoproudé kabely, další montovala potrubí a čerpadla. Byla radost pozorovat, jak jim to jde od ruky. Adam se rozvaloval v pilotním křesle, pozoroval postavičky, lesknoucí se v zapadajícím Brumlovi, a povídal si s Cibem.

V Brumlanu už šíralo a noční směna se vracela na základnu. Tady Brumla zapadl za obzor a roboti si rozsvítili velký reflektor, který si přivezli s sebou. Robot-čerpadlář světlo nepotřeboval.

Altar odhadoval dobře, od přistání do startu jim stačilo šestadevadesát minut. Amina se odlepila od povrchu a Eva hlásila, že KOPRETINA právě vystoupila ze subprostoru.

„Kapitáne, trefil jste se naprosto přesně. Právě startujeme. Pojdte na to, počkám na první nádrž a poletím zpět.“

Tanker se pověsil nad moře. Raketový nosič vystoupal na oběžnou dráhu, převzal od tankeru jednu ze šesti nádrží, přistál, robot připojil hadice a spustil obě skupiny čerpadel. Všechno šlo jako po másle. Adam vydržel deset minut:

„Kapitáne, zdá se, že všechno funguje, jak má. Budeme doufat, že to tak zůstane. Kdyby ne, musíte se vrátit na Doru. V Brumlanu je sice spousta mechaniků a náhradních dílů, ale nemají se k vám jak dostat. Tohle budeme muset nějak domyslet...“

„Ano, pane... Za šedesát hodin na shledanou.“

* * *

V Calosu bylo pár minut před desátou ranní a radní se do jednací místnosti slézali jak švábi na pivo. Bylo to snad poprvé, co se zde scházeli pobudové: uválení, špinaví, unavení, poškrábaní na rukách i tvářích. Přicházeli se svěřenými hlavami jednotlivě i ve skupinách. Někteří měli dokonce energii mezi sebou diskutovat.

Forseti ale vypadal z nich nejhůř. Nejdřív ponocoval nad mapami, potom nedobrovolná koupel a jízda na kládě. Když se zbavil nánosu bahna vodou ze tří kýblů, sedl si na lavici před radnicí se třemi vedoucími záchraných čet a nechal se informovat o situaci v kolonii.

Nebylo to tak katastrofální, jak by se dalo čekat. Spousta domů byla poškozených, radnice asi nejvíc. Zničen byl jen jeden dům, ten naproti radnici, ve kterém bydlel jeho zástupce. Tam zemřeli čtyři lidé. Další dva mrtví byli z domu, který stál v mezeře mezi dvěma hangáry, kde parkovala zemědělská technika. Kláda z přehrady prolétla ložnicí. Drobná zranění ani nepočítali. Pohřešoval se jeden člověk, lékař a biolog v jedné osobě, Luis Sanger.

S vedoucími se shodli na tom, že mnohem více zjistí až za denního světla. Když ho ujistili, že těm z poškozených domů zajistí pomoc sousedů, Forseti je poslal spát. Ještě obeslal radní výzvou, aby přišli na šestou na radnici, že si rozdělí úkoly.

Ženu s klukem odvedl k jinému radnímu o tři domy dál, kam voda vůbec nedorazila, takže ani o ničem nevěděl. Sám se vrátil na radnici. Vzal si

pořádnou baterku a obhlédl poškození domu. Nezdálo se, že by patro mělo spadnout, tak si tam došel pro dvě deky a uložil se na podlahu v jednacích místnostech.

Moc toho ale nenaspal. V pět už pobíhal po kolonii. Šel hlavní ulicí, kolmo na záplavovou vlnu, a viděl jasnou spojitost: pásy bahna mezi domy přesně odpovídaly mezerám mezi hospodářskými budovami na okraji kolonie.

Ten, kdo kolonii navrhoval, měl dobrý přehled o geografickém umístění a přemýšlel i nad takovými banalitami, jako je hluk, ořesy a prach. A proto všechny ty stroje nehonil skrz kolonii, ale ponechal je na okraji hned u polí. K tomu samozřejmě doplnil dílny, sklady náhradních dílů, materiálů i úrody. Když už tu byly dílny, tak sem soustředil také další technická zařízení, jako potravinové konvertory, úpravnu vody, čističku druhého stupně atd.

Jak se radní postupně vraceli, kopírovali Forsetimu do epapu na dohodnutém kanále fotografie z míst, která prošli či prolezli, a hromadu postřehů a poznámek. Nebylo tam nic, co by se nedalo napravit.

Jenže pak se začali vracet ti, co byli nejdál a během pěti minut klesla Forsetiho nálada na absolutní nulu: prakticky všechny hospodářské budovy byly poškozeny, jedna se dokonce zřítily, když kláda z přehrady trefila nosný sloup. A všude, opravdu naprosto všude, bylo bahno. Teprve teď bylo zřejmé, kolik půdy a prachu díky jejich přehradě spláchla voda.

Další radní zamával mezi dveřmi epapem nad hlavou a smutně hlásil: „Našel jsem Sangera.“

Tělo na fotce nebylo ani k poznání, jak bylo zpřelámané a rozdrčené. Až teď si Forseti vzpomněl, že biolog říkal něco o nočním pozorování.

Ale to nestačilo. Vstupující agronom se ani neodvážil podívat starostovi do očí a poslal mu video – kamerou přešel planinu. Několik klád se na třech místech mezi břehy říčky vzpříčilo, zúžené koryto nedokázalo všechnu vodu odvést a ta se rozlévala do polí, již tak dost zničených záplavovou vlnou. A bahnem! Bylo nad slunce jasnější, že přišli prakticky o všechnu budoucí úrodu. Necelé dva měsíce před sklizní!

Budeme muset zavést přídělový systém? Forseti si přešel dlaní přes unavený obličej a chvíli koukal do bílého stropu. *Starých zásob zbývá dost, abychom to nemuseli hnát do extrému. Lidé se trochu omezí – máme dva měsíce na řešení.*

Jenže potom do místnosti vešli poslední dva radní. Šli rovnou ke starostovu stolu a položili své epapy před něho. Forseti snad nikdy neřekl sprosté slovo, ale to, co si pomyslel, napsat nelze.

+ + +

9. Zdena Plandová

Na Azerii, malé, skoro prázdné kyslíkaté planetě, se probouzel nový pracovní den a Zdena Plandová, vedoucí laboratoří kosmických dílen, se posadila na posteli. Potřebovala pár sekund, aby vědomí dohnalo tělo a začalo fungovat.

Ale ve třetí sekundě ji osvítilo poznání: už není vedoucí laboratoří KKM, propustili ji! Tak znechuceně hodila nohy zpátky na postel, otočila se na bok a s klidným svědomím usnula.

O téměř hodinu později se probudila, posadila se na posteli a nekonečnou chvíli zírala na čtvercový flek na protější stěně, podstatně světlejší než zbytek zdi. Bádala nad tím, kde se tam vzal, ale pak na to přišla – visel tam obraz, který sundala, protože se stěhuje z téhle díry do ještě větší. Konečně se jí rozsvítilo: Hopsal pro ni přiletí, ale ona má sbalenu sotva polovinu!

Vyskočila, ale hned zase padla zpátky na postel. Nepřiletí, poslal zprávu, že se žení a že přiletí až v sobotu nebo neděli. A tak ještě jednou hodila nohy na postel a zalezla pod peřinu.

Teď už ale neusnula. Naštěstí. Fascinovaně pozorovala flek po lustru, protože sbalila i ten. Bylo to podezřelé, přece by tu nepobíhala potmě. Vážně uvažovala nad tím rozporem. Poznání ji vzápětí katapultovalo z postele: vždyť ona JE neděle!

Rozhlédla se po místnosti. Holé stěny, strop bez lustru, okna bez záclon a spousta beden kolem postele ji přesvědčily, že teď už se doopravdy probudila.

Vběhla do koupelny, a přestože to jindy nedělala, teď si umyla obličej ledovou vodou. Trochu jí to zvedlo náladu. Vběhla do kuchyně a honem opláchla poslední nezabalený hrníček, strčila ho do automatu a poručila si kávu. V tu chvíli se probudil komunikátor na stěně. Hopsal!

„Dobré ráno, madam.“

„Dobré ráno. Promiňte, dneska jsem poprvé, co jsem na Azerii, zaspala. Šlo by to o hodinu odložit?“

„Samozřejmě, nikam nespěcháme... Tak za hodinu.“

Další Adamův hovor byl se službou na vrátnici dílen:

„Dobrý den. Jmenuji se Hopsal a budu dnes stěhovat Zdenu Plandovou z Azerie. Mělo by být na její jméno objednáno zapůjčení velké dodávky a robot. Je to tak?“

„Dobrý den... Ano, pane Hopsale, je to tak.“

„Právě mi oznámila, že zaspala. Je to možné posunout na devátou?“

„Moment, přepíšu to v počítači... nevádí mu to, takže máte příjezd až na devátou. Ještě nějaké přání, pane?“

„Ne, děkuji. Na shledanou.“

Adam toho přeuctivého vrátného hned poznal: byl to ten, co mu kdysi dávno António, když tu ještě byl technickým ředitelem, vynadal, protože Adama nechal šlapat od vrátnice až do kanceláří. Skoro čtyři kilometry! Evidentně si ten průplach zapamatoval.

Adam ještě zavolal na své vrakoviště. Byla neděle, a tak to nikdo nezvedl. Zamnul si ruce a pomyslel si: *provedu tajnou inspekci.*

* * *

Když se přiblížil k hromadám šrotu, obehnaným skoro třímetrovým plotem, zjistil, že se žádná tajná akce nekoná. Vrakovištěm zazněl radostný výkřik:

„Šéf je tady!“

Jak to ten Buř dělá, že má neustálý přehled o vratech?

„Buř zdrav, šéfe,“ křičel Buř a hnul se k němu s nataženou rukou. Sotva zabrzdil, vrazil svou dlaň do Adamovy, stiskl a zatřásl, divže mu ji neutrhli. K tomu zářil jako sluníčko. Také Trevor a Eman odhodili nářadí a s úsměvem od ucha k uchu se hrnuli k Adamovi.

„Jsme rádi, že žiješ, Adame!“

„Jak dlouho se zdržíš?“

„Co pořád děláš? Nezavolaš! Nenapíšeš!“

„Jak se mají mimozemšťani?“

„Ještě chodíš s Amandou?“

Hrnuli to na něj jak na tiskové konferenci. Adam se ani nesnažil odpovídat. Počkal, až se vybouří, a neutrálním hlasem řekl:

„Taky vás rád vidím... Co tu děláte, není náhodou neděle?“

„Je neděle,“ přikývl Trevor coby výkonný ředitel, „Mně bylo ve středu blbě, tak to teď nadělávám. Emanovi zdrhlo děvče na Zemi, tak se potřeboval něčím zabavit. A Buř blbne, myslel si, že je pondělí... Tak jsme tady!“

„Dobře, odpovím vám na vaše otázky: předevčirem jsem se s Amandou oženil a malej Hopsal je na cestě. Na Hopsince je vše připraveno na stavbu nulté verze kolonie a mimozemšťani se mají určitě skvěle, protože jsem už dlouho po nich nic nechtěl. Přišel jsem se jen podívat a jdu do Buztanu za svým novým zaměstnancem, kterého budu stěhovat na Doru. Stačí to takhle?“

„Tak nám nepovíš žádnou pohádku? Třeba o tom, jak ti to šlape na Hopsince či jak jsi bojoval s Filem?“ dorážel Eman.

„Nebo jinou pohádku: kam si, sakra, zašil ten stahovák na turbíny z ADN?“ hned se přidal Trevor.

„No... ten stahovák asi zůstal v Amině. Podívám se, než odletím, a když

tam bude, pošlu vám ho dodávkou KKM. Nejspíš to bude až po poledni.“

„Co ta pohádka?“ zajímal se Buf, který vzal Emanu vážně.

„Je mi líto, musí vás uspat Trevor.“

Buf se zoufale podíval na Trevora, přestával se orientovat. Trevor se usmál a jemně řekl:

„Bufo, rozluč se se šéfem, už bude muset jít. Je potřeba, aby ten konvertor byl do oběda hotový. Díky.“

Buf zase podal Adamovi ruku a s pocitem vysvobození šel pokračovat v likvidaci zčernalého potravinového konvertoru. Trevor se zatvářil omluvně a konstatoval zřejmou skutečnost:

„Trochu jsme Bufo přetížili...“

„Já už, kluci, vážně půjdu. Chtěl bych tam být dřív než ta dodávka. Jinak žádné problémy, Trevore?“

„Ne. Však bych ti to napsal do hlášení.“

„Výborně. Co ty, Emáne? Zvládneš to?“

„Jasně šéfe,“ usmál se Eman křečovitě a podal Adamovi ruku, „Ať se ti daří. Jdu pokračovat.“

„Tentokrát je to jiné,“ naklonil se Trevor blíž k Adamovi, když se Eman dostatečně vzdálil, „S touhle holkou už začal uvažovat, že se usadí. Asi ti závidí. Budu ho hlídat, aby nezačal ze žalu chlastat!“

„To udělej. Když bude potřeba, trochu ho profackuj. Teď se mu to líbit nebude, ale jednou ti poděkuje!“

„Budoucí otec promluvil,“ ušklíbl se Trevor a oba se začali smát.

* * *

Po pěší túře došel Adam k bytovkám a zazvonil na Plandovou. Pozvala ho nahoru, ale než se pohnul, zaslechl motor. Dodávka, opravdu velká dodávka, byla tu! Adam přisunul nohou mezi dveře kámen a obrátil se na přicházejícího robota, ale ten byl rychlejší:

„Dobrý den, pane. Jak se máte?“

„Není to zlé... Jsi to ty, Trojko?“

„Ano já, pane – vnutil jsem se. Chtěl jsem vás zase vidět.“

„Díky... Dost jsme toho spolu zažili,¹² že?“

Robot přikývl. Adam na Plandovou znovu zazvonil:

„Dodávka je tady. Jdeme nahoru!“

„To už je devět?“ zaznělo z reproduktoru nefalšované zděšení...

* * *

A pak stěhovali. Všichni tři. To že byli na jiné planetě a v kalendáři se psalo dvaadvacáté století, nemělo vliv na skutečnost, že je lepší dvakrát vyhořet než se jednou stěhovat.

12 V první knize pomáhal tento robot při záchraně výletního hvězdoletu XMKT.

Deset minut po jedenácté byla dodávka plná a všichni ztrhaní. Vlastně až na Trojku, na něm nebylo nic poznat. Adam si kapesníkem setřel pot z čela a velice vážně se obrátil na robota:

„Máš posílený akumulátor?“

Robot se decentně usmál. Plandová se nejdřív nahlas zasmála, ale pak si Adama změřila hodnotícím pohledem a vážně prohlásila:

„Vy máte ale energie, pane Hopsale. Asi jste zapomněl, že za chvíli to všechno budeme muset odnést do vašeho hvězdoletu.“

Teď už se i robot zasmál. Od srdce.

* * *

Když přemístili obsah dodávky do Aminy, zatáhl Adam robota do malého skladu ve strojovně. Stahovák na ADN tam skutečně byl!

„Trojko, buď tak hodný, vezmi tuhle hydraulickou věc a zastav se s ní na vrakovišti, kluci tam určitě jsou. Nutně to potřebují.“

„Ano, pane... Kdo mi podepíše doklady?“

„Děkuju. Podepíše se Plandová, ta se stěhuje.“

Plandová robotovi pěkně poděkovala, potvrdila mu uskutečnění objednávky a robot odjel. Přešli do pilotní kabiny, protože všechny kajuty i sklady byly plné stěhovaných věcí. Adam ji představil Evě, posadil ji do křesla druhého pilota a pak přikázal start.

„Zaletíme na Hopsinku, ať se s ní seznámíte. Moc toho sice nevidíte, ale já se chci přesvědčit, že plnění KOPRETINY funguje na sto procent... A nebojte se, na Doře nám Altar půjčí pár robotů. Já mám taky jednoho. Za chvíli jste nastěhovaná... Využijeme cestu k tomu, abych vás seznámil se stavem mého podnikání. Na Doře vás pak seznámím s projektantem. Naučí vás spolupracovat s Jerryem, to je městský počítač. Spolu dáte dohromady podrobný plán zahrad. No a pak se zaletí na Zemi pro vybavení.“

* * *

Calos tonul v rudé záři červánků a starosta Forseti seděl před radnicí a po očku sledoval truhláře, jak se snaží nařezat dvoumetrové kulatiny podélně. Výslednými kůly podepře druhé patro radnice, aby měli jistotu, že se nestane něco horšího.

Podle statika zřícení nehrozí, ale namáháním by mohlo něco popraskat nebo se zdeformovat. Kompozit, z něhož byly domy v kolonii vytištěny, byl velmi pevný, a protože druhé podlaží bylo řešeno jako skořepina, vydrželo.

Forseti porcování klády vnímal jako pomstu. Právě tahle totiž prokazatelně nadělala nejvíc škody: utrhla radnici stěnu, tím se zpomalila a proud ji přetočil napříč ulicí. Připletla se do cesty další kládě, nejspíš té, na které pak Forseti odplul. Náráz a silný proud ji hodil na protější dům, kde bydlel jeho zástupce s rodinou, a srovnala ho se zemí. Nikdo neměl šanci.

Když Forseti ráno viděl fotky z technického zázemí kolonie, na chvíli propadl panice. Hospodářské budovy sice většinu záplavy zadržely, ale za cenu toho, že klády, voda a bahno zničily prakticky všechno. Měli sice málo mrtvých, ale přišli o úrodu, zásoby i zemědělskou a další techniku.

Elektrárna za radnicí byla ve svahu a voda k ní nedosáhla. Forsetimu se vybavilo dubnové selhání reaktoru. Měli všechno kromě energie. Teď mají pro změnu energie dost, ale není jim nic platná. Zasníl se: to by bylo krásné, kdyby dokázali přímo z energie syntetizovat hmotu!

Další průšvih byla pitná voda. Kolonie měla vodovod z centrální vodárny, tedy hloubkový vrt, úpravnu vody a zásobník na dvacetimetrové věži. A voda s bahnem artéskou studnu kontaminovala. Počítač kolonie sice čerpadla ihned zastavil, takže nedošlo k jejich poškození, ale vodovod byl a dlouho bude nepoužitelný.

Naštěstí jsou ještě dva menší vrty na koncích kolonie, ke kterým se záplava nedostala. Budou muset zorganizovat distribuci pitné vody, což ovšem bude vyžadovat výrobu většího množství nádob. Možná lepší bude nápad na dva tři zásobníky, rozmístěné po kolonii, kam se bude voda z vrtů dopravovat. Jenže v tom je ten háček – jak?

Největší dopad ale bude mít zničení všech tří potravinových konvertorů, které kolonii dodávaly živočišné bílkoviny. U jednoho je po vyčištění naděje na zprovoznění – dospělí to nějak vydrží, ale co s dětmi, které bílkoviny potřebují ke zdravému vývoji? Forseti vážně uvažoval o tom, že by vytvořili oddíl lovců a pro tu stovku dětí by se naučili lovit lesní zvěř.

Naštěstí nebude problém s těmi nejmenšími. Sklad kojenecké výživy byl bahnem netknutý, protože byl na kopci. Zde totiž byla zásoba na dalších pět let, kdy už by kolonie měla být schopna vlastní výroby.

Úvahy mu přerušila žena, volající dřou ve zdi, že má večeři na stole, který sice i s židlemi odplaval, ale stačilo ho jenom umýt.

* * *

Slunce už téměř zapadalo, když se vrátila první výprava.

Když před polednem získali přehled o rozsahu katastrofy, dospěli k názoru, že musí doplnit znalosti o flóře a fauně své planety. Makro- i mikrobiologický průzkum byl samozřejmě velmi podrobný, ale velmi obecný. Rozhodně nebyl veden směrem 'co lze sníst'.

Forseti už zase seděl před radnicí a čekal na ně. Vyslali tři výpravy do tří světových stran: do kopců na severu, směrem k horám, do kopců na jihu, za kterými začínala pahorkatina, a na západ, proti proudu říčky. Vyslali by i čtvrtou, ale neměli čtvrtého biologa – hned dva jim totiž zabila povodeň.

Tuhle výpravu vedl mladý biolog, který na lkárii skončil kvůli mladické bujarosti. Tady se však uklidnil a pracoval pro kolonii velice obětavě. Asi pozdní výtčky svědomí. Přistoupil k Forsetimu a hlásil:

„Pane starosto, směrem na jih jsme našli jen rozsáhlé louky, v podstatě totéž, co rostlo na vymýcené planině. Máme sice vzorky několika rostlin,

dokonce dva druhy, podobné obilí. Ale jsou to velmi rané druhy, takže výnos bude mizerný. Ale tím kolonii rozhodně nezasytíme... Ještě se chci zmínit o velkém černém ptáku, který není v prvotním průzkumu popsáný a který nás zpozvzdálí sledoval. Když jsme na přivrácených svazích ani na vrcholu nic nenašli, sešli jsme po odvrácených svazích k pásu lesa. Pás není široký ani kilometr a za ním už začíná velká planina. Když jsme se lesem vraceli, přilepil se na nás a vydržel to až na kopec. Pak se někam ztratil... Kam to máme uložit, pane starosto?"

„Děkuji za zprávu,“ přikývl Forseti a vstal z lavičky, „Pojďte se mnou, připravili jsme místnost na vzorky. Tu, kde můžeme nastavit sníženou teplotu. Tam ty vzorky do zítřka vydrží.“

Vedl je do podzemí, do místnosti pod schody, kde byly čtyři velké stoly s nápisy podle světových stran. Všichni postupně vyndali obsah svých brašen: všelijaké květiny, trávy, větvičky keřů i s bobulemi. Jedno děvče přidalo květinu s pěti zlatými kvítky, a když na ni Forseti s údivem pohlédl, oslnivě se usmála a kategoricky prohlásila:

„Tuhle nikdo jíst nebude, pane starosto, tahle bude pro krásu!“

Když vyšli před radnici, už tam postávala skupina ze severu. Ti vypadali jako sedláci vracející se od Chlumce. V porovnání s jižní výpravou byla devastace opravdu značná: špinaví, potrhání, oděnění – plus jedno natržené ucho a jedno naražené koleno.

Zasloužilý exobiolog byl vždycky vážný, ale teď se tvářil vysloveně našťavaně. Když k němu Forseti došel, podíval se mu do očí, zašklebil se a mlčky zakroutil hlavou. Forseti se přizpůsobil – bez jediného slova se otočil a mávl na ně, ať ho následují.

Za pár minut vyvedl Forseti severní skupinu z podzemí a očekával, že třetí výprava už tam bude. Nebyla. Nahlédl za roh radnice, do ulice, kde bylo vidět skrz kolonii až na zabahněnou planinu, ale bylo už moc šero, nic neviděl. Vrátil se tedy na lavičku a posadil se. Vtom se ale fantazie utrhla ze řetězu a vykreslila mu možnou katastrofu: první výprava byla jen ztrhaná, druhá zdevastovaná – třetí bude... No fuj!

Forseti se otřepal, zkusil zhluboka dýchat, uklidnit se. Výsledkem bylo, že asi pět minut seděl bez pohybu, bez myšlenky. Jemu se ale zdálo, že pozoruje padesát metrů vzdálený les. Probral ho vzdálený hovor a zvuk, v této těžké době dost nepatřičný – smích.

Vyskočil a vyběhl na roh radnice. Třetí výprava se vracela hovorná, nadšená, rozjásaná. Vedla je výstavní, třicetiletá bioložka. Forseti měl zrzky rád. Vždycky měl dojem, že to jsou cílevědomé osobnosti s nezdolným elánem. Přátelé bioložce říkali Pipi, protože byla pihatá jako malá holčička z nějakého prastarého filmu, který na severu Země zlidověl.

Když uviděli starostu, ztichli a rozběhli se k němu. Bioložka zářila jako dvě sluníčka a spokojeně hlásila:

„Byli jsme úspěšní, pane starosto! Máme obilí a dvě rostliny s kořeněnou chutí,“ ukázala mu silný stvol s několika klasy. Palcem před ním jeden klas v dlani promnula a ukázala mu hrst zrn:

„Je tam toho celá louka! Od přehrady to není vidět, nikdy jsme nešli tak daleko. Po kilometru se ale svahy vlevo vzdalují od břehů. Ta úžasně barevná plocha pokračuje i na pravém břehu, ale tam je to zabahněné. Nejspíš se až tam projevila zvýšená hladina od naší přehrady.“

Forseti si v bílém světle pouliční lampy, která se rozsvítila jak na zavolanou, prohlížel zářivě žlutá zrna obilí a žlutozelená a hnědá semena dalších dvou rostlin, které kvetly červeně a fialově a podle bioložky rostly pohromadě. Najednou mu došlo, co řekla:

„Vy jste to ochutnali?“ zděsil se.

„Jen já,“ zasmála se, „Když jsme tam přišli, nějaké čtyřnohé zvíře se tím cpalo plnými tvářemi. Tak jsem ochutnala: když to rozkoušete, je obilí jako to naše – bez chuti. Ale tohle hnědé chutná jako náš kmín, dost se mu i podobá, kdežto tohle melírované chutná jako anýz, hmm... možná trochu jako tymián... Ještě zajímavější je kombinace, chutná to trochu jako houby. Ale určitě to není jedovaté.“

„Neriskujete nic menšího, než svůj život! Chci vás vidět zítra... Pojdte za mnou, uložíme vzorky k ostatním a já konečně půjdu spát.“

Bioložka mlela dál:

„Říkal jste, že energie máme dost: z obilí bychom mohli dělat placky a kořenit je tímhle. Nebo je mazat pomazánkou z jiných rostlin, které tímhle ochutíme. Taky bysme mohli zkusit udělat chleba, nějaké kvasinky v zásobě jsou...“

+ + +

10. Dobré a špatné zprávy

V pondělí večer, jak podle jízdního řádu, ohlásil Jerry Adamovi očekávaný přílet KOPRETINY a spojil mu kapitána:

„Dobrý den, pane.“

„Dobrý večer, Oldverzi. Všechno v pořádku?“

„V naprostém, pane.“

„To mě těší. Až Sirup vyložíte, přirazte k ostrovu a vysadte Balonovy. Ničím se nezdržujte, je třeba, aby stihli čtvrtěční odjezd výtahu ve čtyři ráno. Už jsem zamluvil místa. Abyste rozuměl: ráno dorazila odpověď na vaši zprávu a na sobotu je připraven odlet.“

„Provedu, pane. Uděláte to stejně jako prve?“

„Samozřejmě, pozice Hopsinky je pořád tajná!“

„Ale to budete potřebovat velitele a navigátora...“

„Poletím já. Proto chci k sobě Balonovy... Ale ještě druhou věc: oznamte v Brumlanu, že od sobotního rána musí být stavební prostor prázdný. Bude se pokládat neutronová vrstva.“

„Vyřídím, pane. Myslím, že tohle problém nebude, že už mají kolonii hotovou a všechno se soustředí na základnu výtahu.“

„Bezva! Zatím na shledanou, kapitáne.“

* * *

Před kamerou stál mírně obtloustlý, plešatící vědec v čistě bílém pracovním plášti. Když uviděl Adama, zajiskřilo se mu v očích, vypnul hrud' a představil se celým jménem, přestože se už znali:

„U komunikátoru Gordon, Fleš Gordon. Dobrý den.“

„Vy s tím nepřestanete, že?“ zakřiven se Adam. „Informoval jsem se na vás a máte jméno po hrdinovi z komiksu. Jak ale můžete očekávat, že někdo zareaguje, když i pozdější film je skoro dvě stě let starý?“

Fleš splaskl a usmál se:

„Zkouším, kdo se chytí... Podle komunikátoru jste na Zemi.“

„Ano. Chtěl jsem vám oznámit, že jsem i s navigátorem tady a zítra ráno v osm převezmeme váš hvězdolet. Všechno připraveno?“

„Ještě pár drobností, které tam technici nastěhují a zprovozní dnes v noci. Přišli jsme na několik nových nápadů, které nám zefektivní práci. Testy se trochu protáhly, ale zítra bude vše připraveno.“

„Děkuji, Fleši Gordone, hezký večer a zítra na shledanou.“

„Tak zítra!“ zamával Fleš do kamery.

Adam ukončil spojení a posadil se na polstrovanou židli u jednacího stolu v Antóniově pracovně. Před chvílí je přivezla Beruška z astroportu SPGV na usedlost. Balonovi šli s Mirandou přichystat pokoj na noc a pak měli v plánu pokusit se o extra nastavení syntezátoru – říkali tomu exotická večeře, ale Adam se ve skrytu duše připravil na to, že budou o hladu.

António se otočil od terminálu na přítele a začal:

„Situace je skvělá. V úterý jsem si udělal výlet do továrny a viděl jsem stroje, které vyrobí naše nádrže...“

„Cože, ty ses odvážil sednout do hvězdoletu? Na Mars jsem letěl kdysi jako dítě – pořád to připomíná pohyb vagónu po seřadovacím nádraží?“

„Vzhledem k tomu, že jsem v nákladním vagónu ještě nebyl, tak nemohu posoudit. Mě to přišlo ve větší pohodě než v letadle.“

„Však já jsem to Altarovi oznámil, brzy se tu objeví jeho dělníci. Nosná konstrukce by měla být hotova, ještě než dorazí první nádrže... Nevím, jak ty, ale já mám velmi silně vyvinutý pud sebezáchovy. Pojdme zjistit, co provádí s tím syntezátorem!“

* * *

Jenže hvězdolet připraven nebyl!

Fleš Gordon si potírál rukou také s Balonovými a pak se začal omlouvat a vysvětlovat, na čem že to visí a že to bude hotové už každým okamžikem. V klidu se ubytovali, a když se za patnáct minut sešli v pilotní kabině, hlásil NSH zahájení přípravy ke startu. Adam převzal od Fleše velení a přikázal start.

Vynořili se u Brumly a Cib je hned informoval, že je vše připraveno. Adam se sháněl po KOPRETINĚ, ale ukázalo se, že všechno funguje, jak má, a že už tak asi dvě hodiny vykládá Sirup na Doře.

Přestože tentokrát byla pokládána plocha třikrát větší než pod základnou, počítal Fleš s tím, že budou hotovi již za čtyři dny. Když se ale dostali nad Brumlan, najednou to s ním cuklo, až se Adam, který stál vedle něj, lekl:

„Copak?“

„Vidím problém,“ zachmuřil se Fleš a obrátil se na NSH, „Počítači, proved kontrolu našeho vybavení s ohledem na délku kabelů... Mám takový dojem, že musíme přistát na stejném plácku jako minule, protože pětikilometrové kabely nemáme!“

Počítač s tím byl hned hotový:

„Máte pravdu, pane,“ souhlasil, ale humor ho neopouštěl, „Tak to se musím trefit na ten váš astroterč, pane Hopsale.“

Přistáli u okraje srovnaného terénu. Trysky raketových motorů ještě ani

nevychladly, a už se hvězdolet začal rozevíral jak květina v ranním slunci: vyklopily se dvě přepravní rampy, vysunulo se samostatné schodiště a dvě ramena 'příručních' jeřábů a naopak se zasunuly kryty objektivů a čidel všelijakých měřicích přístrojů. Z lodi proudili lidé a roboti pěšky i na nejroztodivnějších dopravních prostředcích. Jedna plošina najela až ke stěně pod výdejové 'okénko'. Po chvíli se z něho vysunulo rameno jeřábu a do masivní konstrukce vložilo obří klubo sdruženého silového kabelu.

Adam ten mumraj chvíli pozoroval, a když se od něho odtrhl, všiml si, že i Nela fascinovaně sleduje obrazovku. Zeptal se NSH:

„Počítači, jak vysoko je objektiv, který se teď zobrazuje?“

„Padesát osm metrů.“

„To je pohled, vid', Nelo?“

„Úžasný... Co budeme dělat teď?“

„Poslechli jste mě, když jsem říkal, že se máte připravit na týden čekání?“

„No jo. Já mám na krystalu nahrané všechno, co Jerry na GWW našel k medicentrum. Včetně zákonů a předpisů. V rychlosti jsem tam nakoukla a našla jsem i sérii článků o zkušenostech z několika větších kolonií. Předpokládám, že mě tady k terminálu v kajutě pustí.“

„Žádný problém, madam,“ reagoval NSH.

„A co Sten?“

„Ten si nahrál nějaké romány a filmy, ale jak ho znám, bude bádát a na nějakou zábavu zapomene.“

„Nad čím chce bádát?“

„Jednak počítej s tím, že ti proleze základnu a bude se snažit všechno dozvědět a pochopit, jednak má v plánu nasát maximum informací o technice pokládání neutronové vrstvy. 'Nasát' u něj znamená, že ho tahle firma může od čtvrtka z fleku zaměstnat.“

Nelin výraz nevýraz Adama silně mátl, tak jako asi každého, ale oči jí zářily. Teď si uvědomil, že to tak je pokaždé, když mluví o svém manželovi.

„A potom tu je ještě ten problém se snímači u KOPRETINY.“

„Jaký problém?“ zbystřil Adam pozornost.

„V rejstříku poruch, kam Sten věčně leze, taková profesionální deformace, se objevila hlášení, která zachytila podivnosti kolem některých snímačů v nádržích Sirupu. Tvrdil mi, že jsou to ruchy na hranici měřitelnosti, ale že v jejich podezřele častém výskytu objevil nějakou logiku. Chce najít důvod a navrhnout nějakou úpravu konstrukce... Ale Adame – nic mu neříkej. Zlobil by se, že jsem tě děsila, když se ani neví, zda to je problém.“

„Dobře, nic mu neřeknu. Ale každý postřeh se počítá... Já jsem chtěl navrhnout, že si vezmeme skafandry a já vás provedu po základně. Nebyl jsem si ale jistý, jestli o to budete stát, ale minimálně Stenovi se to bude líbit.“

„Mě taky, neboj... Tak pojď, jdeme za Stenem.“

* * *

Ve středu pozdě odpoledne, když se Brumla skláněl za hory u Filova oceánu,

pronesl Fleš Gordon onu kouzelnou větu:

„Máme hotovo, můžeme letět!“

Bylo na čase. Adam měl Cibova filozofování už dost. Těšil se na Amandu a taky trochu záviděl Balonovým, že jsou tu spolu. Nela prošla petabajty dat a získala slušný přehled zákonných možností, které Adama ani nenapadlo hledat. Ale taky už toho měla dost. Nepříznala by to, vlastně ani sobě, ale chyběly jí teplé paprsky Slunce a vítr ve vlasech. Jenom Sten byl tak zaměstnaný, že se divil, když NSH oznamoval start.

Na Zemi přestoupili do Aminy, pozdravili přátele jen proto, aby se rozloučili, a odletěli na Doru. Možnost zvýšit rychlost byla tentokráte spíše příkazem než povolením, protože k ní byl připojen úsečný Altarův vzkaz ve smyslu 'Až se Hopsal objeví, ať ke mně ihned přijde!'

Adam nemohl neposlechnout. Z hangáru šel přímo k Altarovi do kanceláře, kde byl očekáván. Balonovi šli rovnou domů.

„Dobrý den, pane. Podle vašeho výrazu soudím na pořádný průšvih.“

„Dobrý... Ten výraz ale není kvůli vám,“ pokusil se Altar usmát, ale moc se mu to nepovedlo, „Problém, který jsem s vámi chtěl konzultovat, mi zkazil náladu včera... Problém se vlastně vyřešil, musíme ale prodebatovat jeho důsledky. Dneska to je něco jiného...“

Altarova řeč vážla tím více, čím blíž byl k místu, kdy měl říct, co se vlastně stalo. Lezlo to z něj jak z chlupaté deky. Hodně chlupaté! Za poslední větou by se hodilo spíš devět teček, ale Adam na něj raději netlačil. Jakési tušení ho varovalo.

„Asi takhle: přidali jsme další čerpadla tady i na Hopsince proto, že se zdálo, že je spotřeba tak velká, že KOPRETINA nestíhá... Když ale uděláte jednoduchý výpočet, zjistíte, že je to nesmysl. Nikdo ten výpočet neudělal, alespoň ne hned. Předevčírem ale Jerry sestavoval hospodaření za minulý měsíc a přišlo mu to podezřelé. Našel tam rozpory. Nahnal roboty do hor a... jak to říct jemně... měli jsme tam únik!“

Zmlkl a dlouho upřeně Adama pozoroval. Asi sbíral odvahu, protože najednou rozhodně zvolal:

„Co vám budu povídat, byla tam díra jako kráva!“

Možná nejsprostší slovo, jaké kdy od majitele kolonie slyšel.

„Málem mě z toho ranila mrtvice!“

„Nějaká vada materiálu? Nádrže byly dlouho zakonzervované... Ale roboti přece prosvítili a vizuálně zkontrolovali každičký milimetr!“

„Příčinu zatím neznáme. Bylo to kolem jednoho snímače tlaku, který je pochopitelně u dna, takže tlak byl takový, že narušil stěnu i skálu.“

„Vida!“ zareagoval Adam, protože si to spojil se Stenovým bádáním, „Bylo by možné zpřístupnit data Stenovi Balonovi?“

„Bylo. Klidně. Proč?“

„Byl na KOPRETINĚ sotva tři hodiny a už si všiml výkyvů v hodnotách snímačů tlaku v nádržích. Kdyby se protrhla nádrž u tankeru, stálo by nás to životy. Taky bych tam mohl zrovna být já,“ zašklebil se, „Možná Sten na něco kápl a víc informací by mu mohlo pomoci... Ale proč se něco takového neděje

u Aminy, kde mám Sirup už hodně dlouho?“

„Máte pravdu, to by mohlo být vážné... Jerry, spoj nám pana Balona,“ požádal počítač. A když se Sten ozval, pokynul Adamovi:

„Ahoj, Stene... Nejdřív mě vyslechni, rozčílit se můžeš potom. Na Hopsince Nela neodolala mému naléhání a prozradila mi, že budeš bádát nad ruchama u snímačů na KOPRETINĚ. Slíbil jsem jí, že ti to neprozradím, ale já musím! Zatímco jsme byli pryč, došlo u nádrží Sirupu v horách k úniku, přesněji byl ten únik nalezen. A smrdí to, protože ta díra se udělala kolem snímače tlaku. Volám ti proto, že ti pan Newman zpřístupnil data, a ty všeho nech a pusť se do hledání. Skoro jistě to bude souviset se Sirupem. Napadlo mě, že je u těch snímačů použit nějaký neobvyklý materiál, který Sirup rozleptá. Vzpomeň si, jak jsem ti popisoval tu anabázi s kryoboxy na výletním hvězdoletu u Azerie... Pusť se do toho, myslím, že je to veledůležitě!“

„Dobře, Adame, hned se na to vrhnu. Ať něco nezanedbáme... Děkuji, pane Newmane. Na slyšenou.“

„Já děkuji vám, ale moc se nešiřte, ano?“

„To je samozřejmé.“

„A nestyděte se použít Jerryho... Všechno ví, všechno zná! Na shledanou... Jerry, ukonči spojení.“

Altarova nálada se evidentně zlepšila. Alespoň něco!

„Když už jsem tady, chci vám oznámit, že vrstva pod kolonii je hotova. Kdy se bude tisknout?“

„Počítal jsem s tím a zjistil jsem si podrobnosti: po finanční stránce tomu nic nebrání, ale časově je to horší. Všechny týmy jsou obsazené až do neděle. V pondělí, nejspíš až odpoledne, už se tam jeden může přesunout. Další dva týmy budou volné nejspíš už ve středu. Je to velká plocha, nasazení více týmů považuji za vhodné. Možná by dva týmy měly stavět nosné stěny a třetí vnitřní příčky. Ale on stavbyvedoucí na místě určitě najde nejefektivnější řešení. Souhlasíte?“

„Samozřejmě, pane,“ přikývl Adam, „Ať už se muže začít dělat uvnitř.“

* * *

V Calosu se Forseti trápil nad takovým malým, banálním problémem. Když už mají luk a šípy, naučili se klást pasti a oka, kdo stáhne ta zvířata z kůže a maso zpracuje? Zkrátka: kde sehnat řezníka?

Počítač kolonie má v obrázkové databázi návody na konstrukci prakticky všeho, co člověk za tisíciletí vymyslel. Ale návod, jak se stahuje například zajíc, ten tam nenašli! Všichni ti velcí lovci tohle odmítli. A ti s velkou fantazií dokonce začali měnit barvy.

Chápal je – lidstvo už nejméně osmdesát let používá konvertory a oni znají živočišné bílkoviny jen jako názvy komerčních produktů. Už na to, aby zabili zajíce šípem, musí mít silnou povahu. Ale když ho chytnou do oka a on se v něm neudusí, nevědí, co s ním. Z historie vědí, že se popravovalo stětím, ale že by něco takového udělali zvířeti? Oni, kteří když zamáčknu komára,

málem vystrojí pohřeb?

Forseti zvedl hlavu a se zájmem se zahleděl na blížící se zrzavou bioložku, která mu nejspíš jde hlásit, že mají hotovo. Sice se jí po tom svévolném ochutnání nic nestalo, ale elán už ji opustil. Teď se mu zdála ještě smutnější než předeviděrem, když spolu řešili sklizeň objeveného pole. Došla až k lavičce a hlásila:

„Pane starosto, všechno jsme sklídili, roztřídili a z větší části také vydrolili. Do večera to myslím doděláme úplně.“

„A co vy?“

„Trochu mě tlačí břicho, ale to bude celkovou změnou stravy. Řekla bych, že dneska je to už lepší než včera. Doktorka tvrdí, že je to opravdu jen zaraženými prdy,“ zasmála se, ale moc přesvědčivě to neznělo.

„To jsem rád. Děkuji za zprávu.“

„Chci se zeptat: jak to budeme rozdělovat? A kdy?“

„Kolik toho je? Dokázala byste odhadnout, kolik placek z toho uděláme?“

„Nevím... Pět tisíc? Deset tisíc? Dejte mi čas do zítřka. Až budeme mít všechno vyloupané, zvážíme to a já si k večeri udělám placku. Výpočet pak bude snadný.“

„To je skvělé, děkuji... Z toho také určíme, jak dlouho nám to vydrží.“

„Nějaké maso ale bude potřeba, alespoň pro děti... Co ty bačkory, už někdo sebral odvahu k zabití a vyvržení toho, co chytili?“

Takovéhle pohrdavé řeči se Forsetimu nelíbily. Ani si neuvědomil, že začal bioložce tykat. Ostatně jako většině mladých kolonistů.

„Když seš takový řezník, proč to neuděláš ty?“ namítl.

„Každý máme svůj obor, ne? Navíc lovci a řezníci vždycky byli muži!“

„Jo, najednou... Už dvě století ženy tvrdí, že není žádná mužská a ženská práce, ale když se to hodí, nestydíš se to popřít. Zkus něco jiného!“

„Já už jsem se obětovala, teď je řada na jiných!“ prohlásila nazlobeně.

„Jaká oběť? To je výsledek tvé hlouposti, tvé zkratové jednání. Jestli k tomu přistupuješ takhle, měl bych tě dát potrestat za ohrožení kolonie!“

„Jaký ohrožení? Je to snad můj život, ne?“

Forseti jen zůstal zírat. Prostě nechápal.

Díky konvertorům se podařilo dostat ze společnosti násilí ke zvířatům a postupně i vědomé násilí mezi lidmi. Různé 'ismy' ztratily sílu, protože přišly o své příčiny. Ale feminismus se stále vymýtit nedařilo, přestože přinesl mnoho zla. Ve společnosti se uchytil snadno, protože měl dokonalé mimikry: vždy to vypadalo jako oprávněný a logický přístup. Forseti měl takovou matku, babičku a sestru a byl na tento druh arogance velmi citlivý:

„Aha, tak ty tu seš sama? Nikoho nepotřebuješ a nikdo nepotřebuje tebe? Dá se to ještě pochopit na Zemi, tam se hlupákům skutečně může zdát, že nikoho nepotřebují. Také nechtějí nést i tu nejmenší odpovědnost. Je to přece pochybení druhých, kteří se na nich stali nějak závislí. Ty ale taková nejsi, jinak bys nebyla tady! Nevidíš snad, že máš manžela a dvě děti? Že jsou na tobě závislí? Navíc jsou biologové a zoologové naším spojením s přírodou, proto jsou v tak malé kolonii důležití. Takže na tobě, na tvé existenci, je

závislá také celá kolonie... Kdo jiný než TY by měl vědět, že když nějaké místní zvíře bez problémů něco žere, že to vůbec neznamená, že můžeme taky? Ono je místní pár milionů let, my všichni teprve pět... Přestaň tvrdit, že si můžeš dělat, co chceš, jinak budu muset nechat vybudovat izolaci a oddělit tě od kolonistů. Ony jsou takovéhle názory totiž děsně nakažlivé, přestože neopodstatněné... A ještě jedna věc: laskavě si odpuš' takový přezíravý pohled na druhé, protože pak to začnu brát osobně. Totiž i já jsem taková bačkora, že bych nedokázal nikoho usmrtit, natož ho stáhnout z kůže.“

+ + +

11. Zdena a Lucien

Bylo pondělí posledního červnového týdne a Jerry informoval Adama u večere s Amandou:

„Dobrý večer. Mám vám od pana Newmana vyřídit, že stavební četa právě odletěla na Hopsinku.“

„Děkuju, Jerry.“

Když dovečeřeli, spojil počítač ještě projektanta:

„Ahoj, Adame.“

„Dobrý večer, Luciene. Co potřebuješ?“

„V noci přišla zpráva z Elektrozávodů na matičce Zemi. Co se dalo dojednat poštou, to jsem udělal. Mají ale divné dodací lhůty a kladou si podle mě pochybné podmínky. Takový ten obchodnický taneček! Já jsem ale technik a už nevím, jak z toho ven. Navíc mají potíže s dopravou, nelíbí se jim žádná varianta. Prosím tě, abys zasáhl... Po tobě teď chci termín, kdy budeš mít čas tam zaletět. Já jim to napíšu.“

„Děláš to správně, Luciene. Nechci po tobě, abys řešil obchodní záležitosti. Zítřek mám z větší části rozplánovaný, ve středu by to šlo. Jak moc to spěchá?“

„Vzhledem k jejich dodací lhůtě a stavu zemních prací by se měla spustit výroba do soboty – pak začneme nabírat zpoždění.“

„Tak dobře, zaletím tam ve středu. Pak ale nemá smysl, abys jim něco psal, protože tam budu dřív než pošta. Nic jim nepiš.“

„Ještě to není všechno, Adame. Chtěli bysme s tebou mluvit o zahradách. Jakže máš ten zítřek rozplánovaný?“

„Ráno jsem slíbil pomoc Amandě s reorganizací dílny. Potom mám jednání se Stenem. Před chvílí volal a domluvili jsme se na devátou. Je to důležité, máme potíže se snímači v nádržích se Sirupem. Také se chci podívat na Hopsinku na zahájení stavby – ale to můžu udělat až odpoledne. Řekněme na desátou. U tebe?“

„Dobře, na desátou u mě.“

* * *

Druhý den, pár minut před devátou, vyjel Adam výtahem na patro, kam Altar

nastěhoval Balonovy. Jen do výtahu nastoupil a zvolil patro, řekl ke stropu:

„Jerry, informuj Stena a požádej ho o vstup.“

Vystoupil z výtahu a počítač hlásil, že má vstup povolen. Dva kroky před dveřmi je Jerry otevřel. Sten se objevil v chodbě. Pozdravili se a z kuchyně se ozvala Nela. Sten hned Adama táhl do obýváku ke stolku s terminálem.

Terminál měl aktivní promítání na stěnu. Adam se zahleděl na stránku nějakých výpočtů, ale Sten je zrušil a zobrazil tři obrázky, asi snímače tlaku. A hned spustil:

„Ten první snímač je použitý v nádrži v horách a v tankeru. Mezi datem výroby je sice nějaký rozdíl, ale jsou ze stejných materiálů a od stejného výrobce. Ten druhý je v Amině a ten třetí, nejnovější, bude namontovaný do nádrží na Hopsince a na čerpacích stanicích. Asi ti je jasné, kam směřuju: mezi tím prvním a dnešními je rozdíl dvou generací. Princip převodu tlaku na elektrický signál ale je stejný. Trochu se zvýšila citlivost a stabilita, ovšem ne tolik, aby vysvětlila výkyvy signálu na KOPRETINĚ.“

„Čekal jsem ledacos, ale tohle ne,“ pokýval Adam hlavou, „Takže rozdíl v materiálu?“

Soustředěně se zahleděl na obrázky:

„Přijdou mi všechny stejné.“

„No právě,“ usmál se Sten, „Skutečně se liší minimálně. Současný kompozit má trochu vyšší izolační odpor, ale ten jeden megaohm nehraje roli. Podstatnější je konstrukce. Rozdíl mezi těmi generacemi je v tom, že dříve to byla kombinace materiálů, nový je prakticky celý z toho kompozitu. Ještě důležitější je, že na měřicí straně, tedy té namočené, není žádný předěl.“

„Myslíš tuhle spáru?“ ukázal Adam na první obrázek.

„Ano. Z konstrukce vyplývá, že za určitých okolností ty části nemají stejný potenciál. Vytváří se malý elektrický proud, který ale nikdy nevodil. Alespoň jsem na GWW nenašel ani jeden případ, kde by tohle mohlo za nějakou havárii. Ovšem u tvého Sirupu to je evidentně něco jiného. Chápu, že to jsou další náklady, ale bude to chtít nějakou laboratoř a nějakého chemika. O žádném ses ale nezmínil.“

„V Brumlanu se s laboratořmi na Sirup počítá. Tady na Doře jsme vhodného kandidáta našli, ale zatím jsem s ním nemluvil... Takže co ten proud způsobí?“

„Podle důsledků bych to odhadoval na rozklad. Sirup se rozkládá na bůhví kolik částí a jedna z nich leptá stěnu nádrže kolem snímače... Sice jsem nemohl udělat chemický rozbor, ale velikost vyleptané stěny nádrže a dosah elektrického pole kolem snímače spolu obstojně korespondují. Pětiprocentní rozdíl je prakticky úplná shoda – je to vyleptané!“

„Dobře, proč se ale na tankeru nestalo to, co na Doře? Přece se plní Sirupem stejně dlouho, jako ty nádrže. To by...“ najednou se zasekl, chvilí na Stena koukal a pak vyhrkl:

„Tlak! Rozdíl je ve statickém tlaku... V horské nádrži bude řádově větší, už jen proto, že tanker se pohybuje vesmírem.“

Sten se usmíval a přikyvoval. Jen Adamovo tvrzení poupravil:

„Dvě stě osmdesát krát vyšší, Adame. Na Doře je při třech čtvrtinách

nádrže skoro tři sta krát větší než na KOPRETINĚ. Navíc na Doře působí trvale, u tankeru jen krátce.“

„Takže bude stačit vyměnit snímače na tankeru a na nádržích v horách.“

„V zásadě ano. V horách to je třeba udělat hned, na tankeru to nespěchá. Myslím si, že by se ty současné snímače daly ještě vylepšit. Dáš mi čas na vypracování návrhu? Dokonce bych to mohl navrhnout výrobci, těch snímačů bude potřeba hodně. Nezapomeň, že by se to časem mělo vyměnit i na všech hvězdoletech předělaných na tvé palivo.“

„Udělejme to jinak, Stene... Víš, pořád se od Altara učím obchodnímu duchu... Vypracuj návrh, Altar ho posoudí, a jak jsi řekl: těch snímačů bude potřeba hodně. Nezapomeň, že tu je továrna na hvězdolety a tedy i další továrny na potřebné součásti. Možná by se Altarovi vyplatilo vyrábět také vhodné snímače – když už je jediný, kdo předělává hvězdolety na Sirup. Navíc by bylo správné, abys dostal nějaké procenta z prodeje.“

„Nemyslím, že bych to potřeboval... Viděl bych to takhle: jakkoliv se o téhle věci s panem Newmanem dohodneš, jsou ty peníze tvoje. Mně stačí, když slíbíš, že kdyby se něco stalo, dáš mně nebo Nele potřebné prostředky.“

„Brzdi, Stene,“ zasmál se Adam, „Nela by určitě raději ty peníze, než nejistou dohodu.“

Vtom se Nelina hlava objevila ve dveřích a hlasitě hlásila:

„Já vás slyšela! Souhlasím se Stenem!“

A zase zmizela do kuchyně. Adam si těžce vzdychl. Neměl takové dlouhodobé závazky v lásce. Sebou si byl jistý, ale jaký bude Sten třeba za pět let?

* * *

Před desátou už byl Adam u Luciena Winna.

Do chodby přišla Adama přivítat i Zdena Plandová. Adam zaznamenal, že je ve volném domácím úboru a že jí to vážně sluší. Po chvíli si dokonce uvědomil, že to bude jiným úcesem. Ale jinak byl slepý jako třídní kotě.

„Pojď k terminálu,“ řekl Lucien a pokynul mu do obýváku, „Chceme ti předvést poslední stav návrhu Brumlanských zahrad... Je dobře, že jsi přivezl Zdenu už teď, mohl jsem včas upravit návrh místností.“

Výraz usvědčoval Luciena z toho, že nějaký návrh je ta nejméně podstatná věc, ale Adam si právě sedal na připravenou židli a ničeho si nevšiml. Slyšel však dobře:

„Ty jsi změnil návrh? Ale stavaři už odletěli a pevné stě...“

„Počkej, Adame... Já jsem jim ty změny nahrál, neboj. Postaví to správně.“

Adam přikývl a prohlížel si umělecké dílo, promítané terminálem na zeď. Vážně se to podobalo představám o Semiramidinyh zahradách. Samozřejmě bez těch robotů a technických zařízení kolem.

„Kdo to kreslil?“

„Jerry... Jako ten výtah, vzpomínáš? Líbí se ti to?“

„Líbí, ale proto, že jsou tam hezké barvy. Stejně mi musíte říct, co je co.“

„Tahle část,“ chopila se Zdena slova, „je vlastně obilnice. Původní návrh podle mých dispozic udělal Lucien dobře. Ta změna plánů byla z důvodů navazujících zařízení. Našli jsme na GWW nová řešení starých věcí. Brumlan bude mít vlastní mouku!“

„To je dobře. Sice tu chybí měřítko, ale přijde mi to malé... Časem bude z Brumlanu město, jednou dokonce planetární centrum. Mysleli jste na to?“

„Ano,“ zasáhl Lucien, „V tom obrázku je to jen naznačeno, ale těch pěstebních ploch bude přes dvacet. Obrázek představuje místnost vysokou přes všechna tři patra. Každá ta pěstební plocha je vlastně plato, které je jako kabinka na velkém kole neustále ve vodorovné poloze.“

„Moment,“ zapochyboval Adam, když provedl rychlý výpočet, „pak ta plata budou od sebe sotva půl metru!“

„Budou,“ přikývla Zdena, „ale vadit to nebude. Pro hydroponii existují speciální plazivé druhy obilí – vidíte, další věc, která navýší výnos. Tyhle druhy mají více větších klasů. Ze stejného důvodu také mají výhodnější poměr mezi klasy a zbytkem rostliny. Nepotřebují silný stvol, který by tu váhu musel nést... A nesmíme zapomenout na to, že budeme mít pět šest úrod ročně. Spočítali jsme to dobře, pane Hopsale.“

„Tyhle zahrady jsou jen pro verzi nula, kam stejně víc než sto padesát lidí nedostaneš,“ dodal Lucien, „Ani v případě, že budou bydlet po dvou.“

Po těch slovech si se Zdenou vyměnili láskyplný pohled a magnetismus, silnější než jejich vůle, jim spojil ruce. Toho už si Adam všiml. Několik sekund konsternovaně zíral, pak zvedl oči k jejich tvářím a upozornil je:

„Víte, že se držíte za ruce???“

Pak se začal nahlas smát. Ušklíbl se nad sebou a zakroutil hlavou:

„Hodně inteligentní otázka... promiňte... Už chápu, proč jsi tak nadšený, že jsem Zdenou přivezl... Proto jste si změnila účes?“

„Je to trochu jinak,“ odpověděl místo Zdeny Lucien, „Zdena je tolik podobná mé ženě, že jsem v šoku od první minuty. Netajím se s tím, vidím to jako druhou šanci... Ten účes je její iniciativa. Ukázal jsem jí těch pár videí s mou zesnulou ženou, co mám, a večer mi zazvonila u dveří tahle víla.“

„Všiml jsem si, tenhle účes vám sedne,“ přikývl Adam, „Sluší vám to.“

„Děkuji... Chtěli jsme s vámi vyřešit bydlení... Budeme teď spolu, tak abyste nemusel platit Newmanovi dva nájmy...“

„Dejte s tím pokoj, není to nijak závratná suma. Klidně ten váš byt nechte ve skladovém režimu, za pár měsíců to stejně budeme znova nakládat a zase vykládat na Hopsince... No jo, teď mě napadlo, že budeme potřebovat nějaký hermetický nákladník... Vám blahopřeji a už půjdu.“

„A nebude s tím společným bydlením nějaký problém, myslím u pana Newmana?“

„Nevidím žádný důvod... Stejně Jerrymu nic neunikne, myslím, že to pochopil hned na začátku, a kdyby to vadilo, už byste to věděli... Je to tak, Jerry, vid?“

„Máte pravdu, pane Hopsale.“

„Hlásil jsi tuhle skutečnost panu Newmanovi?“

„Ne... Nebyl k tomu důvod, nijak to kolonii neohrožuje.“

„Díky... Vidíte, Jerry je skvěle naprogramován a dohlíží na nás.“

„Tady je to zvykem, ale moc se mi to nelíbí. Doufám, že nechceš zavést něco takového v Brumlanu... Je to druh totality, nesvobody.“

„Věř mi, Luciene, že nad tím přemýšlím už dlouho a že si uvědomuju, že jde o jistý druh nadvlády strojů nad obyvateli Dory. Ale nemůžeš popřít, že výsledky jsou skvělé. Dora je nejstabilnější kolonie ze všech. Celých třech padesát let. Není zákaz alkoholických nápojů v Brumlanu taky určitý druh totality? Samozřejmě že je. Vadí ti to, Luciene?“

„Ne. Přinejmenším ze začátku, v malé kolonii, to je více než vhodné.“

„Vadí vám to?“ obrátil se na Zdenu.

„Ne... Stejně jsem poloviční abstinent.“

„Tak vidíte. A teď si uvědomte, komu to bude vadit... Budou to ti, co alkohol vyrábí, protože přijdou o zdroj příjmů. Budou to samozřejmě alkoholici a pár dalších, kteří se nechali zblbnout křikem výrobců lihovin, že konzumace je důkazem svobody. No a takhle to bude s většinou dalších věcí. Poučme se z historie: ve třicátých letech minulého století se tvrdilo, že dokonce i drogy jsou znakem svobody, že se každý může svobodně rozhodnout: nechá se rozleptat drogou za živa, nebo bude pracovat pro společnost pár desítek let. Na Doře se sice alkohol nevyrábí, ale alkohol zakázaný není. Přesto tu nejsou alkoholici, ale ani opilci na ulicích nebo trestné činy pod vlivem alkoholu. To všechno Jerry plus drobné úpravy zákonů, které mu dovolí zasáhnout... Na tohle už jsem se Altara ptal: když vám v baru někdo koupí skleničku v situaci, kdy Jerry zakáže číšníkům další podávání, protože jste dosáhli vypočteného limitu, jste oba okamžitě vyvedeni z podniku a oba zaplatíte mastnou pokutu. O svobodě pak nejvíc křičí ti, co si myslí, že ONI mají svaté právo dělat v opilosti ostatním potíže. A takové lidi v Brumlanu nechci...“

* * *

Od potopy uplynulo čtrnáct dní a atmosféra v Calosu houstla. Prakticky ve všech rodinách již došly zásoby a další nebyly. Pomalu, ale jistě, museli vzít obyvatelé za vděk plackami z místního obilí, salátům z místní verze zelí. Někteří si placky ochucovali kořením z hnědých semínek a saláty kořením ze zelených semínek, nalezených zrzavou bioložkou na Duhové louce, jak tomu začali říkat.

Zemědělské stroje se dařilo postupně čistit a opravovat, ale stejně neměly nic na práci. Jen několikrát vyjeli s traktory, aby zaoraly hnijící zbytky a smradlavé bahno. Bohužel neměli žádné pozdní odrůdy, které by teď narychlo zasadili, a možná by se dočkali sklizně před zimou. A potravinové konvetry byly natolik poškozené, že opravy nebyly k ničemu.

Zima strašila starostu i ve spaní. Hlavně proto, že jedinou subprostorovou poštovní¹³ střelu, kterou měla kolonie k dispozici, semlela při záplavě kláda. Určitou nadějí byl Hopsal, ale ten nemá důvod sem letět – na stavbu výtahu

13 Stále nikdo nepřišel na to, jak posílat zprávy subprostorem jinak než raketou.

nemá peníze a na calosit jim musí dát čas.

Zato s vodou to vypadalo nadějně: jako zázrakem se našlo potopou nepoškozené čerpadlo a zapomenutá hromada vodovodních trubek. K tomu se dostavil nápad: trubky přivedou vodu z horní artéské studny k vodárně a čerpadlo ji vytlačí do zásobníku. Dál ji už bude rozvádět stávající vodovod.

* * *

V sobotu dopoledne, na základě výzvy, přišla zrzavá bioložka k radnici a zjistila, že většina z jejího týmu, s nímž zkoumala místa nad bývalou přehradou, již posedává kolem starosty. Posadila se ke stolku naproti němu, probrala se ze zamyšlení a až teď si všimla, že si ji Forseti prohlíží a usmívá se.

„Vidíte na mně něco zvláštního, pane starosto?“

„Právě že ne! Máte svoji barvu a elán... Já jsem vaši skupinu svolal, protože jsme se včera s radními domluvili, že vás vyšleme po proudu ještě o kus dál. Sama jste to spočítala – ty placky nám vystačí sotva na čtrnáct dní. Musíme hledat dál, snad najdete další louku... Ráno jsme vyslali dvě skupiny k horám. Třeba se na nás usměje štěstí.“

„Urcitá šance tu je, u řeky se těm rostlinám daří, ale přeprava většího množství bude náročná.“

„Chytré hlavy už vymyslely, jak to snadněji přepravíme po řece. Vy jen musíte něco najít. Prosím, běžte.“

Forseti se zvedl a s ním i ostatní. Hlasitě jim popřál štěstí a vypustil je.

* * *

Zrzavá bioložka skutečně měla energie na rozdávání.

Celou dobu šla první a rozhlížela se na všechny strany, co ještě by se dalo sníst. Všude byla spousta vysoké trávy a jiné zeleně, kterou mohly spásat ovce nebo požírat krávy. Nebo to mohli nacpat do konvertorů! Neměli však ani jedno.

Prošli kolem posečené Duhové louky a protáhli se po úzkém chodníčku mezi svahem a řekou. Otevřelo se jim další prostranství: tráva, slepená zaschlým bahnem. Musí tedy dál.

Na úpatí svahu, nějakých deset metrů od břehu, leželo větší čtyřnohé zvíře. Už z dálky ale bylo zřejmé, že je mrtvé. Bioložka nakázala ostatním, ať se nepřibližují, sama si nasadila respirátor a šla si ho prohlédnout. Podle rozkladu se dalo soudit, že tu leží tak pět dní, možná týden.

Když přišla blíž, viděla místní obdobu mravenců, jak v několika proudech systematicky vynášejí z bříšní dutiny kousky vnitřností. Potom se pohledem dopracovala k hlavě a krve by se v ní nedořezal: určitě to bylo to zvíře, co vyrušili při spásání Duhové louky. Ještě teď mu trčela z tlamy, samozřejmě zcela seschlá, popínavá rostlina s fialovými kvítky.

Zbytek cesty šla jako ve snách. Podle mapy mohli pokračovat ještě dva kilometry, než se dostali ke skalám, kde se řeka zařezávala do krajiny a svahy klesaly prudce do vody. Jí připadalo, že to byla chvílička.

Nenašli nic, další duhová louka se nekonala. Na zpáteční cestě se trochu probrala, ale i tak s ní nebyla řeč. Po návratu poslala ostatní domů a za starostou šla sama. Nahlásila mu, že nic nenašli, a šla domů.

Doma našla ve společenské místnosti všechny tři: pětiletý syn cosi smolil na epapu, zřejmě to měl být létající talíř, sedmiletému se manžel právě pokoušel vysvětlit rostlinnou buňku.

Posadila se k jídelnímu stolu na lavici, poslouchala výklad a pozorovala je. Přitom přemýšlela o tom, co jí minulý týden říkal starosta, o rozkládajícím se zvířeti a o tom, jak dlouho tu ještě bude. Pokusila se uchlácholit opakem toho, co říkal Forseti: když se místní zvíře otráví, neznamená to, že se otráví i lidi.

Přesto se její stav může během pár hodin zhoršit a ona opustí děti, manžela, tohle všechno, čeho dosáhla... Dosáhli. Najednou viděla všechno trochu jinak. Využila toho, že manžel vyhlásil přestávku, a řekla dětem:

„Kluci, běžte si hrát ven, na pískovišti jsem viděla sousedovic Vendulku. Zavolám vás na oběd. Potřebuju s tátou něco probrat.“

Kluci se nedali dvakrát pobízet. Nadšeně vběhli do komory, posbírali patřičné náčiní a s bojovým pokřikem vyběhli ven. Manžel se celou dobu ani nehnul a čekal, co se z toho vyvine. Přistoupila k němu, zvedla ho ze židle, dlouze políbila a pak ho – zatahla do postele.

* * *

Druhý den ráno, když se kolonie dozvěděla, že ani ty dvě výpravy na sever nebyly úspěšné, přišel na radnici Pitóm.

Transformace pozemšťana na občana kolonie byla funkční a prý ani moc nebolela. Přidělili mu volný dům, takový menší typ pro dvojice, a zasvětili ho do fungování věcí a společnosti. Ukázalo se, že je schopný opravář jakékoliv techniky. Kromě potravinových konvertorů ovšem.

Zazvonil na starostu. Otevřela mu paní domu a poslala ho dolů do jednacích místností. Sešel ze schodů, strčil hlavu do dveří, pozdravil a Forseti ho hned zval dál.

„Buďte zdrav. Co potřebujete?“

„Pane starosto, objevil jsem diskoplán. To, co jsme sklídili, brzo dojde, a proto si myslím, že by byl vhodný průzkum vzdálenějších míst.“

„Máte pravdu, ale jak případnou sklizeň dostaneme sem?“

„Skoro ve všech činnostech tady přebývám, tak jsem podnikl několik výprav na jih. Ovšem jinou cestou než biologové. Našel jsem cestu, která se vyhne největším svahům a ústí na planinách. Dál jsem nešel, protože tam je slunce hrozně ostré. Pokud by nefungoval diskoplán, je tu ještě motorka. Ušily by se vaky, ve kterých by se sklizeň převezla.“

„Netušil jsem, že je funkční... Myslím, že se z ní vzala nějaká součástka na sekačku. Asi tak před třemi roky. Pokusů bylo několik, ale závěrem vždy bylo,

že je neopravitelná.“

„Ano, vím o tom. Ale taky vím, jak ji nahradit. Hlavní je, že jsou v pořádku akumulátory. Věřte mi, opravím ji.“

„Budeme vám vděční, když se vám to povede. A co s tím diskoplánem?“

„Už jsem si ho prohlížel dřív. Ráno jsem se na něj znovu šel podívat a podle mě ho opravit dokážu. Devadesát devět procent, pane.“

Forseti se mu upřeně zahleděl do očí a dobral se závěru:

„Bylo by to skvělé, ale pilotovat vás to nenechám! Jeden radní má na takové stroje pilotní průkaz a byl by hodně dotčený, kdyby na průzkum neletěl on. Přesto nám ho opravíte?“

„Pane, všechno, co jsem vám vyprávěl, je pravda. Nejsem špatný člověk a jsem rád, že jsem Hopsalovi nic neudělal. Naopak mám strach, co udělají ženě a dceři... Samozřejmě, že bych se rád proletěl, létal jsem s tím sportovně, ale nepomocť kolonii pro něco tak malicherného? To bych mě hanba fackovala. Nehledě na to, že proletět se s ním mohu kdykoliv později.“

Netušil, že k tomu už nebude mít příležitost...

+ + +

12. Konspirační praxe a teorie

Adam se rozhodl, že si dnes udělá dovolenou, protože se za posledních šest dní nezastavil.

Nejprve čekal na návrat KOPRETINY. Při vykládání Sirupu si nechal spojit Oldverze a vysvětlil mu nový systém plnění: za současné situace, tedy pětidenní cyklus plnění a nádrže bez úniku, poletí s tankerem bez přerušení tolikrát, až nádrže na Doře budou plné. Bude to mimořádná, dlouhá směna, odhadem jedenáct cest. Potom budou mít dovolenou, dvanáct až šestnáct dní. Volno jim skončí v okamžiku, kdy mu Jerry oznámí pokles hladiny v nádržích na 68 procent. Pak opět Oldverzův tým vezme KOPRETINU a začne plnit nádrže. Podle výpočtů budou střídat měsíc práce a deset dní volna.

Potom s Balonovými nastoupil do malého hvězdoletu plného planetologů, mineralogů, kryogenických inženýrů a vědců dalších osmi profesí, a odletěli prozkoumat Vločku, druhou planetu Brumlovy soustavy, zmrzlý svět, kde by měla vyrůst separační stanice, která Brumlanu zajistí vodu a metan. Tam byli skoro pět dní.

Vědci zkoumali a on s Nelou řešili medicentrum v Brumlanu. Vzhledem k množství hodin, které nad tím už strávili, řešili teď konkrétní věci a konečně se dopracovali ke konkrétnímu typu. Adam, čistě ze zvědavosti, dohledal cenu nového systému, a málem ho to položilo.

Proto se rozhodl, že bude dnes dlouho spát, zajde si zaplavat a zacvičit, vytáhne Amandu z dílny na dobrý oběd a po něm podniknou dlouhou procházku po hlavní třídě a mohli by se konečně také podívat do vyhlášených Dorských skleníků. A třeba ji nakonec ukecá a půjdou spolu do kina.

Jenže člověk míní...

* * *

První bod vyšel na jedničku. Amanda byla dávno v dílně, a Adam se teprve vyhrabal z postele. Byl v koupelně, když se ozval počítač:

„Dobré ráno, pane. Pan Winn s vámi potřebuje mluvit. Spojím ho, až vyjdete z koupelny.“

Adam dokončil zuby, opláchl si obličej a cestou do kuchyně přikázal:

„Spoj mě... Ahoj, Luciene. Copak potřebuješ takhle brzo ráno?“

„Je devět, příteli,“ odfrkl si Lucien, „Zdena našla na síti zajímavou věc a už hodinu bádá nad tím, zda si troufne ti zavolat. Já si myslím, že nápad je to dobrý, že bych taky letěl...“

„Aha. O co jde? Jasně a zřetelně, Luciene!“

Na Luciena se zřejmě přenesla nejistota a musel se nadechnout na kuráž:

„Na Zemi zítra končí výstava pěstitelských celků. Kromě blbostí našla ve výstavním katalogu i celky, které budou potřeba v Brumlanu. Jednak by si Zdena chtěla rozšířit obzory, a jednak bychom měli výstavní slevu dvacet procent. Podle katalogu tam také jsou projektantské firmy... že bych se také trochu vzdělal.“

„Ach jo, chtěl jsem si udělat volný den... Ale tohle zní zajímavě. Investice do vašeho vzdělání se určitě vyplatí... Tak dobře, za hodinu u Aminy! Ahoj.“

Pustil se do dělání snídaně, když ho něco napadlo:

„Jerry, spoj mi Amandu. Děkuju... Ahoj, Ami. Právě jsem souhlasil s tím, že poletím se Zdenou a Lucienem na Zemi na nějakou pěstební výstavu. Chtěl bych tě mít s sebou.“

Když váhala, ještě zaškemral:

„Že chceš vidět kytičky?“

„Tak dobře. Kdy?“

„Když budeš doma do čtyřiceti minut, tak je to akorát.“

„Výborně, aspoň tohle dodělám! Ahoj.“

* * *

To vám byl mumraj! Jako na výstavě.

Adama a Amandu nejvíc zaujaly barvy, snad tisíce odstínů. Zdena a Luciena nejvíc zajímali oni dva. Ale ani jim to nevydrželo déle, než dvacet minut, a rozdělili se. Dohodli se, že se sejdou před pátou u východu (bylo půl jedné místního času), přespí na usedlosti a zítra budou řešit obchodní záležitosti u stánků, kde to Zdena domluví.

* * *

Zdena si prohlížela schémata samočisticího cyklu hydroponického plata na velkých obrázcích, rozmístěných na variabilních panelech, když se jí za zády ozval známý hlas:

„Kolik ti je, že se vodiš s chlapem za ručičku?“

Hned tři urážky v jedné větě ale Zdena neslyšela. S úsměvem se otočila, nicméně si výčitku neodpustila:

„Ahoj, Edi! Tak dlouho jsme se neviděly, ale ty si rejpnutí neodpustíš!“

„Co je to za chlapa?“

„Hopsalův projektant. Velice chytrý a velice slušný člověk, na toho mi nesahej! Abych ti odpověděla: láska může přijít v každém věku a je to

povznášející pocit...“

Edita Salachová věděla předem, co její naivní přítelkyně řekne, a v očích jí zaplály ohníčky zlosti. Ale Zdena je ignorovala:

„... Měla bys to taky zkusit!“

Pak si Zdena vzpomněla:

„Víš něco o tom útoku na Hopsala na jeho svatbě?“

„Hopsalově svatbě?“ hrála Edita údiv, „Předpokládám, že si vzal tu slepici s hezkou tvářičkou. Ty chlapi jsou všichni stejní!“

„Amanda je možná slepice, ale určitě není hloupá. Někdo se ho pokusil zastřelit.“

„O tom nic nevím... Ale vysvětlí mi, když je tak chytrá, proč páchá takové hlouposti?!“

„Jako vdavky? Nejspíš ho miluje... Což jako motivace stačí, jak jsem ti před chvílí vysvětlila! A taky proto, že je v jiném stavu.“

„Aha,“ informace Editu zaujala tolik, že to nedokázala zcela skrýt, „Ujely jim nohy! Skvělé!“

„Nevím, zda je to skvělé... Edi, hlídá nás někdo. Ať nás spolu nikdo nevidí!“

„Neboj se... Víš něco o poloze Hopsalovy Hopsinky?“

„Dávala jsem pozor, jak jsi chtěla, a mám to napsané...“

„Dost neopatrné! To máš tak špatnou paměť?!“

Zdena sáhla do kapsy kalhot a vytáhla lístek, složený do centimetrového čtverečku. Editu ho hned rozbalila, ale moudrá z toho nebyla. Zdena ji pobaveně pozorovala, a když k ní nechápavě zvedla oči, prohlásila:

„Hodnoty jsem tam zapisovala postupně, tak jsem si chtěla být jistá, že nic nespletu. Ke každé té hodnotě mám nevinné vysvětlení, kdyby se to dostalo nesprávným lidem do rukou. Ve skutečnosti první řádek znamená, že Hopsinka je třicet pět minut subprostorového letu od Dory, druhý řádek je dvacet osm minut od Země. Třetí hodnotu nemám, ale odposlechla jsem, že je to červený trpaslík Gé Jé Gé tři sta devadesát devět iks. To iks je čtvrtá číslice, ale tu jsem nerozuměla. Ty víš, co to je?“

„Ale to je dokonalé, ty jsi dokonalá přítelkyně. Je to katalog hvězd a myslím, že opravdu má jen čtyři číslice. Dám to astronomce, ale skoro určitě to bude stačit na... Sakra, ten tvůj se sem blíží! Sejdeme se na obdobné výstavě, která bude na jaře na druhé straně Země. Nezapomeň – na jaře v Torontu! Děkuju.“

Díky už nebylo skoro slyšet a vévodkyně Nebojácných koček zmizela stejně náhle, jako se objevila...

* * *

Ean Kreich byl na Ikárii radní přes techniku.

Vyhrával o generaci dřív ve stejných závodech diskoplánů jako Pitóm. Velice rychle našli společnou řeč, pomluvili společné soupeře a rozhodčí. Generační rozdíl byl ale patrný především ve znalosti použité techniky.

Nad diskoplánem dosáhli zvláštní symbiózy: Ean věděl, jak opravit nebo nahradit nějakou neelektronickou část, Jiří zase věděl, jak nahradit elektroniku mechanikou. Díky těmto „mezikrokům“ se dokázali vyhnout potřebě náhradních komponent, které zničilo bahno nebo písek v proudící vodě, který byl schopen obrousit pouzdra hybridních obvodů až na krystaly.

Jejich pětidenní snaha byla korunována úspěchem. V sobotu ráno, za pomoci několika místních svalovců, vytlačili diskoplán na teleskopických nohách s kolečky před hangár, a když se dostavil starosta s vysílačkou, Ean nastoupil.

Nejprve vyzkoušeli spojení. Vysílačka šuměla, chrastila a pískala, ale dala se použít. Ean zavřel kokpit a všichni odstoupili na tři metry. Hlavní vrtule nebyla skoro slyšet, ale čtyři směrové vrtule v tubusech dělaly příšerný randál.

Forseti zašel s vysílačkou za vrata a dal Eanovi povel ke startu. Vykoukl ven, a když diskoplán vystoupal do pěti metrů, znovu zalezl a přikázal:

„Až si všechno nad polem vyzkoušíš, leť nejdřív k horám a teprve potom nad planiny.“

Diskoplán chvíli rajtoval nad zoraným polem, Ean všechno komentoval a byl s reakcemi stroje, Pitómovou a svou prací spokojen. Zahlásil:

„Stoupám na padesát... Super rozhled,“ vydechl, „Letím na sever, rychlost sto padesát.“

Za pár minut byl dál, než kam došla kterákoliv výprava, a nadšeně halasil:

„Na úpatí hor vidím rozlehlé duhové louky... Snad stokrát větší, než ta u řeky... Ale jinak než vzduchem se tam nedostaneme... Letím zpět a podívám se za planiny na jihu.“

Viděli malou tečku, jak se velkým obloukem vrací nad kolonii. Nezapomněli na diskoplán přimontovat kameru, ale Ean rád mluvil:

„Ta naše říčka pramení někde v horách, ale asi dvacet kilometrů od Calosu teče tak desítkou samostatných ramen a řekl bych, že se rozleývá do rozsáhlých bažin.“

Hluk sílil, přestože diskoplán se vracel jinou cestou, zřejmě pomalu kopíroval říčku, a Ean popisoval krajinu:

„Řeka vytváří velký oblouk. Je to zajímavé: z vnitřní strany oblouku je velice hustý porost, džungle a nějaký listnatý les, na druhém břehu ale je mezi kopcem za kolonií a dalším kopcem s lesem jen holá pláň... Za tím kopcem s Jehličnatým lesem je... No né! Duhová louka až k obzoru! Tahle louka je ale rozdělena hnědými, spíš okrovými pásy na části... Táhle se něco zalesklo. Moment! Zpomalím, půjdu níž a vrátím se tam.“

Asi minutu bylo ticho. Diskoplán neměl skoro žádnou elektroniku, všechno řídil a vyhodnocoval Ean. Zřejmě měl problém vrátit se na stejné místo. Najednou vykřikl:

„Co to... no sakra, diskoplán se začal přehřívát... To snad ne! Z korekčního jedna se zakouřilo a je po... A kruci! Disk se rozkládá, právě jsem přišel o všechny korekční turbíny!“

Forseti se vyděšeně otočil na Pitóma:

„To jako znamená, že se nemůže vrátit?“

„Dá se letět i bez nich, pane.“

Forseti se na něj podíval natolik nevěřičně, že musel doplnit:

„Říká se tomu let po pile a je to jedna ze závodních disciplín,“ a protože se Forseti dál tvářil nechápavě, rychle manévr popsal, „Vystoupáte do padesáti metrů a otevřete všechny průduchy. Padáte asi dvacet metrů volným pádem a zavřete průduchy za zády. Disk se nakloní a přešel by do klouzavého letu, ale v tu chvíli zase všechny průduchy otevřete a spustíte hlavní motor. Začnete stoupat, ale už ne svisle, ale šikmo. V padesáti metrech disk pomocí průduchů srovnáte, motor vypnete a začnete padat. Připomíná to pilovité impulsy z ge...“

Přerušil ho Eanův vyděšený výkřik:

„Tohle jsem ještě nezažil! Kovové lišty na hraně disku se taví! To nechápu, kompozit se začíná drolit jako písek! Doufám, že je to hal...“

Vysílačka zaprskala, zaprskala a pak už slyšeli jen statický šum.

* * *

Zrzka rezignovala na biologii a práci pro kolonii a pustila se do toho, co dosud zanedbávala: rodinu a sex. Všude viděla hodiny, jež jí odpočítávaly minuty ze zbývajícího života. Šly pozpátku a neměly ručičky, ale dva Damoklovy meče.

Vyhlásila týden biologie a začala hustit do staršího syna učivo dalších měsíců. S mladším synem si povídala o zvířatech na Zemi a na Ikárii, kreslili spolu různé části rostlin i celé květiny.

Každý den je vytáhla na pěší túru do okolí, hledali v katalogu jména rostlin a brouků, co odchytili do skleněné misky. Večer vycházeli až k řece, aby je nerušilo osvětlení, a dalekohledem vyhledávali významné hvězdy, především však rodné Slunce.

Vyozorovala, kdy sousedovic Vendulka vyráží s kyblíkem a lopatičkou na malé pískoviště mezi domy, a vyslala tam kluky. Pomilovala se s manželem a podávaly se placky. Následoval odpolední program a večeře – salát, vylepšený tím, co posbírali na procházce, a podle chuti doplněný jedlými houbami, co se našly v lese, především kolem astroterče. Pak uložili děti, chvíli si povídali o všem možném a skončili zase v posteli.

Vypadá to zajímavě, že? Jejím muži se to sice líbilo, ale po třech dnech si už začal uvědomovat, že se děje něco vážného. Ve středu večer už to nevydržel a místo sexu se začal vyptávat. Kroutila se, zlobila se, brečela. Ale pak to z ní vyletělo tak rychle, že se sama lekla. Manžel se zděsil:

„Musíš to říct starostovi!“

„Proč ho mám děsit. Jen ho tím zatížím. Třeba se nic nestane. Jsme přeci jen jiní než to zvíře!“

„Ale ty rostliny jsme jedli všichni. Vymře celá kolonie!“

„Právě že ne,“ zakroutila prudce hlavou, „Zrní v plackách je rozemleté a pak upečené, koření z těch barevných rostlin jsou rozdrcená semena, která ale potom ozáříme kvůli salmonele... Víš, lásko, jen já jediná, husa pitomá, jsem to žvejkala neupravené na té louce!“

„Ach jo. Snad máš pravdu... Vyřešme ale ještě jednu věc: je to s tebou krásné, ale nevím, jak to dlouho vydržím. Dáme si limit – když se nic nestane, od pondělí jen jednou denně, ano? A další pondělí...“

Vrhla se na něj jako kočka na myš a začala ho líbat. Přišlo jí nesmyslné, aby řešili nějaká další pondělí.

* * *

Náhoda či shoda okolností? Chcete-li, tak ironie vesmíru.

V to sobotní ráno, právě ve chvíli, kdy se rozpadlý diskoplán s Eanem řítí proti zemi, rozbolela zrzavou bioložku hlava. Přesnější by bylo říct, že to byla rána do hlavy, po které se uprostřed slova skácela i se židlí na dlažďenou podlahu. Její muž reagoval pohotově a po skoku, jaký by mu každý fotbalový brankář záviděl, jí strčil mezi hlavu a dlaždice ruku.

Stiskl na komunikátoru tlačítko krizové pomoci, popadl ji a odnesl do postele. Viděl, že pravidelně dýchá, zkusil tep a na svém komunikátoru napsal: ‘tep hmatný, dech hluboký a pravidelný’. Za pár minut tam vrhla lékařka s pomocníkem a vyšoupla ho z ložnice.

* * *

Zrzavá bioložka se již neprobudila. V pondělí nad ránem zemřela.

+ + +

13. Chybí mi tatínek

Po návratu z výstavy přiznal Adam své ženě, co všechno že chtěl včera stihnout. Amandě se to líbilo – a časově to i vycházelo. Ovšem další den byl průšvihový. Začal tím, že při snídani Jerry spojil Magdu Newmanovou, velitelku bezpečnostních složek na Doře. Šla rovnou k věci:

„Dobré ráno, Hopsalovi, mám špatné zprávy. Pravděpodobně... Vy byste chtěl, pane Hopsale, aby se věci řešily samy a k vaší spokojenosti. Případně je popostrčíte správným směrem a mělo by to stačit. Ale tohle nebude ten případ! Mluvím o uklizení Pitóma na Ikárii. S Amandou jsme to probraly podrobně, ale pořád mi to vrtalo hlavou, tak jsem po včerejší aktualizaci GWW zadala počítači vyhledávání podle speciálních algoritmů, které piluju už léta. A on mi před chvílí předložil slohové cvičení na téma ‘Co mě trápí.’“ Chvilí bylo ticho, pak se slyšitelně nadechla a pokračovala:

„Jmenuje se ‘Chybí mi tatínek’ a píše se v něm o dvou zlých tetách, které křičí na maminku, protože se tatínek někam ztratil. Psala ho osmiletá holčička jménem Lenka Syslová a učitelka ho dala na GWW předevírem jako nejlepší práci. Ta... ehmm... učitelka to považuje za zdařilé fantasy. Jako starší a zkušenější si vám dovolím dát rozkaz: okamžitě leťte na Zemi a pokuste se zachránit, co se ještě dá!“

Adam vyskočil od stolu, musela slyšet tu odkopnutou židli, a i když neměli obrazové spojení, postavil se do pozoru a vykřikl:

„Provedu, madam!“

Magdu to sice rozveselilo, ale přísně dodala:

„A manželku tentokráte nechte doma!“

* * *

Amina byla na měsíční parkovací dráze, protože Adamovo oblíbené stání na astroportu SPGV bylo obsazeno. Ale protože se překázející hvězdolet chystal ke startu, Adam souhlasil s tím, že počká. Využil čas a přidělený kanál k dalšímu hovoru. Po třech sekundách a třech zvoněních naskočil obraz:

„No né, Klára! Dobré ráno!“

Tři sekundy.

„Ahoj, Adame, chceš Xaviera?“ Asi neměla zrovna dobrou náladu.

„Rád tě vidím, ale potřebuji tvého syna. Děkuji.“

Tři sekundy.

„Xavier. Dobré ráno,“ zahalasil volaný. Alespoň někdo, kdo se nemračí!

„Ahoj... Volám, protože zase po tobě něco chci.“

Tři sekundy.

„Od toho jsou přece přátelé – až budu lítat každý týden na Hopsinku, taky budu volat a něco budu chtít... Promiň, běží ti účet. Co potřebuješ?“

„Mohl bys nechat poslat na astroport dva bezpečáky v civilu v neoznačeném autě? Pojedu k Syslové, to je partnerka Pitóma. Zdá se, že má nějaké potíže. Asi v tom mají prsty Nebojácné kočky!“

Tři sekundy.

„Myslím, že to nebude problém. Ale nepustí je na plochu.“

„Za čtvrt hodiny přistanu, za půl jsem před astroportem. Ať pošlou číslo stání na můj komunikátor. Mockrát děkuju.“

Tři sekundy.

„Co s ní chceš dělat?“

„Dostal jsem od své ženy jasné pokyny – pokusím se ji odvézt... A hele, právě se astroport uvolnil. Ještě jednou díky, příteli.“

Tři sekundy.

„Přeji ti úspěch. Ale opatrně, prosím tě... Ahoj.“

* * *

Na udané adrese byl bytový dům pochybné konstrukce a určitě i pochybné pověsti. Skládal se ze čtyř stejných částí se samostatným vchodem, přilepených k sobě.

Bezpečáci, jeden malý a druhý o hlavu vyšší než Adam, řečení Jekyll a Hyde, zaparkovali u následujícího vchodu a chvíli pozorovali okolí. Potom vystoupili, ale do domu se nedostali. Adam a malý bezpečák se postavili zády ke dveřím a kryli Hyda, který vytáhl nádobíčko, a za minutku byli uvnitř.

Jak byli domluveni, Adam přivolal výtah a chvíli ho podržel, aby dal Jekyllovi s nadváhou čas dostat se do čtvrtého patra. Pak nastoupil s Hydem a stiskl pětku. Bylo to obyčejné tlačítko a staříčkový výtah se hlučně rozjel. Adam postřehl, že mlčky, což shledával osvěžujícím. Zřejmě to byl výtah pro inteligenty, kterým bylo jasné, že stiskem pětky zvolili páté patro a že když jsou v přízemí, *výtah pojede nahoru*.

V patře výtah zastavil a strašně se přitom otřásl. Už to vypadalo, že s nimi spadne, ale nakonec si to rozmyslel. Adam vystoupil, přitlačil dveře, aby se rychleji zavřely, a výtah odjel s Hydem o patro výš. Takhle měl zajištěno, že ho nikdo nepřekvapí po schodech ani z jednoho směru.

Scházely mu dva kroky ke zvonku, ale vtom se dveře bytu otevřely a Adamovo kontrolní centrum se probudilo. Ve dveřích se objevila středně vysoká žena středních let a táhla za ruku vzpouzející se holčičku. Pitóмова dcera!

„Dobrý den,“ pozdravil Adam, snažil se tvářit zmateně a ustoupil stranou, protože potřeboval, aby vyšla z bytu. Udělala to! Osmiletá Lenka fňukala a cukala sebou, ale proti vytrénované 'kočce' neměla šanci. Ta ji dotáhla na

Adamovu úroveň, když jí došlo, že jí je Adam povědomý.

Pustila dítě a sáhla po zbrani. Přesně na to Adam čekal. Pootočil se v pase, levačku jí vrazil do břicha a současně pravačkou přitáhl Lenku k sobě. Špatně odhadl sílu, potřebnou na přemístění hubené holčičky, a Lenka letěla na betonové schody. Leknutím vykřikla, ale měla postřeh – strčila před sebe ruce a nerozbila si hlavu. Znova Adama překvapila: čekal srdcervoucí řev kvůli naraženému koleni či odřeným rukám, ale Lenka ani necekla.

Do chodby bytu vletěla další žena. Hubená, vysoká, rysy jak vysekané dlátem. Adam ji hned poznal. Zajišťovala ho ve vrtulníku, kterým ho Milie odvážela od Hrabala.¹⁴ Ona samozřejmě poznala jeho a okamžitě sahala po zbrani. Právě v tu chvíli nakopl 'kočku' vedle sebe do holeně. Rozhodl se využít toho, že jí vyhrkly slzy do očí, a použil ji jako beranidlo. Dal ruce na podměrečné airbagy, vzepřel se oběma nohama do podlahy a odeslal ji zpátky do bytu. K jeho spokojenosti slyšel výkřiky a pád nějakých předmětů, které ty dvě shodily. To je na chvíli zdrží.

Přiskočil k Lence, která se opírala o ten metr zdi mezi dveřmi bytu a schody. Sklonil se k ní, ukázal nahoru a pošeptal jí do ucha:

„Jdi k tomu pánovi do mezipatra, je to policista, i když nemá uniformu.“

„Maminka...“ mávla rukou do bytu, ale Adam ji nenechal domluvit.

„Pomůžu jí, ale nemůžu současně chránit i tebe,“ lehce jí šťouchl do ramene, „Utíkej!“

Narovnal se a otočil se ke dveřím do bytu, stále krytý zdi. Dívky už si nevyšimal a ta se konečně pohnula. Byla sice lehká jako peříčko, ale po schodech dupala jako slon. Přínejmenším jako prchající Hopsal. Přesně tak to vyhodnotila vysoká 'kočka' a vyběhla z bytu s pistolí v ruce. Koutkem oka však Adama zaznamenala a zabrzdila. Byla však pomalá!

Díky aktivnímu centru měl Adam vynikající postřeh. Zareagoval jako dvojčinný buchar. Vyrázil levačkou již ve chvíli, kdy se objevila ve dveřích, a pistolí jí vyrazil z ruky. Levačka se vracela k tělu a následně vyletěla pravá pěst. Zasáhla ji do hlavy hned nad uchem. Z druhé strany ji udeřila zeď a ona se bez hlesu svezla podél zdi jako pytel brambor.

Adam skočil do bytu. Beranidlo se teprve zvedalo z podlahy. Dvěma skoky byl u ní, srazil ji znovu na podlahu, zaklekl jí rozhozené ruce a pěstí ji uspal jako tele na rodu.

Po pravé straně byly dveře do ložnice, skoro u okna mezi postelí a stěnou ležela na podlaze žena kolem třicítky v kaluži krve. Sylvie Syslová! Adam vyskočil na nohy a zařval:

„Jekylle, Hyde, ke mně!“

Přiskočil k Sylvii a rychle ji zkontroloval. Župan, zřejmě zrovna vyšla z koupelny, neměl rukávy a byl rozřezaný na pruhy. Ty svině ji mučily, podlitiny a bodné rány od hlavy až k patě se ani nedaly spočítat, a na odchodu jí podřezaly žíly. Bezpečáci vběhli do bytu.

„Ihned zavolejte sanitku!“ přikázal Adam, „Tu na chodbě vtáhněte dovnitř a zavřete dveře. A obě spoutejte!“

14 Viz Adam z Azerie, kapitola 17; Milie tehdy velela Nebojácným kočkám.

Kolem bezpečáků se prosmýkla Lenka. Chtěla se vrhnout k matce, ale Adam ji zadržel, nechtěl, aby byla od krve. Sedl si k ní na bobek. Silou vůle potlačil tendenci mlít nějaké uklidňující nesmysly, které byly zbytečné, protože to dítě bylo u mučení své matky. Pevně ji chytil, ale snažil se o klidný hlas:

„Nejvíc jí pomůžeš, když mi odpovíš: nosil táta kravaty?“

To neměl říkat. Zmínka o otci děvčátko konsternovala. Ztuhla mu v rukách a oči zaplavily slzy. Pak se ale překonala a přikývla.

„Tak rychle, kde má skříň!“

Zabrala a dovedla ho do vedlejšího pokoje, zřejmě společné šatny. Posunula dveře se zrcadlem a ukázala nahoru. Adam dvě kravaty popadl a použil je jako škrtidlo na Sylviiny ruce. Pak ji opřel o postel mimo tu kaluž a posadil k ní dceru:

„Drž ji za ruku, ať ví, že jsi u ní. A hlídej jí, nesmí usnout! Klidně ji štípní, kdyby usínala. Za chvíli je tady sanitka. Já s chlapama odklidíme ty ženské... Ještě jednu věc: kde máte klíče od sklepů?“

„V kuchyni hned u vstupu – ty první dveře,“ odpověděla Lenka pohotově. Adam viděl, že zvolil správný přístup: jak byla v zápřahu a věděla, co se děje, nešilela, neřňukala, nehroutila se.

Vešel do chodby a přehlédl situaci. Oba bezpečáci byli na chodbě: Hyde stál zády k výtahu a ze své výše shlížel na nehybnou 'kočku', Jekyll u ní klečel a gestem přivolával Adama k sobě.

„Je mrtvá,“ řekl tiše, když se k němu Adam sklonil.

„Jak to?“

„Nastřelovací hřebík,“ konstatoval Hyde a ukázal na stěnu, „Asi tu visel nějaký obrázek.“

„Prorazil jí lebku,“ dodal Jekyll, který se mezitím postavil.

Najednou Hyde sebou cukl, ruka mu sjela k pasu a on vykřikl:

„Ne! Nech toho!“

Vytáhl laserovou pistoli a vystřelil do chodby. Adam se prudce otočil, ale už bylo dokonáno: druhá 'kočka' nebyla tak uspaná, jak si Adam myslel, probudila se a vytáhla pistoli. Laser jí uřízl ruku se zbraní v zápěstí, ale nezastavil se a vypálil jí srdce.

„Tak pojďte, uklidíme to tu,“ vzdychl Adam.

Hyde přivolal výtah a podržel jim dveře. Adam s Jekylllem zatáhli 'kočky' do výtahu, který byl naštěstí dost velký, aby se tam všichni vešli. *Ted' ještě aby ta lana unesla pět osob!*

Měli štěstí, v přízemí nikdo nebyl. Hyde přidržel dveře výtahu a hned také odemkl dveře do společných sklepů. Skoro okamžitě našli, v co Adam doufal: několik nepoužívaných místností bez dveří a vybavení. Vtom zvenku zazněly sirény. Vyběhli na chodbu, Hyde zamkl sklepy, vytáhl klíče od bytu a vrazil je Adamovi do ruky:

„Jedte, ať tam to mrně není samo. Já tu na ně počkám.“

* * *

Adam zaslechl výtah a opatrně vykoukl z ložnice. Řítil se k němu zdravotník

s vybavením. Když poznal Adama, široce se usmál a vykřikl přes rameno:

„Holky, to je zase Hopsal!“

Další dvě známé tváře spěchaly na pomoc. Zdravotník jemně odtrhl Lenku od matky a začal se věnovat jejím zraněním. Adam vzal Lenku za ruku a vedl ji do chodby. Ještě ale stihl utrousit poznámku na adresu zdravotníků:

„Vážně jste v tomhle městě jediná sanitka?“

Tahle posádka mu totiž zachránila život po střelbě na policejní stanici a stejný zdravotník detekoval Amandě těhotenství, když ji ošetřoval po útoku falešné Lili Hrabalové.¹⁵

Adam zatáhl Lenku do kuchyně a posadil ji k jídelnímu stolu:

„Ani jsem se nepředstavil: jmenuji se Hopsal.“

„Já vím, kdo jste, pane, poznala jsem vás: moje paní učitelka má vaši fotku v kabinetě.“

To Adama vyvedlo z míry. Chvilí na Lenku zíral, ale než přišel k sobě, seskočila ze židle a podala mu ruku:

„Lenka Syslová, těší mě.“

Adam jí ruku podržel a s úsměvem se zeptal:

„Kdopak tě tohle naučil, mladá dámo?“

Sakra! Zase jsem zapomněl!

Než odpověděla, už otázky litoval.

„To táta. Říkal, že... říkal...“

Nějak jí to přes ten knedlík v krku nešlo ven.

„Lenko! Podívej se na mě! No tak Leni... zhluboka dýchej, protože teď budeme chvíli mluvit jen o tvém tátovi... Nemrač se, nechci tě trápit, ale kvůli němu jsem přišel. Můžeš mi říct, co ti o něm řekli?“

„Maminka říkala, že podle blbostí, které musela na nějakém úřadě podepsat, už nás nemá rád, že se zbláznil a odstěhoval se. Ale ty zlé paní říkaly, že se před nimi dlouho schovávat nebude a až ho chytí, tak si ho upečou. Potom ale přišly znova a začaly mámě ubližovat.“

„Víš proč?“

„Chtěly po ní, aby přinesla nějaké peníze... Pořád dokola jim říkala, že to nejde, ale ony ji začaly bít a...“

„Dost! Nepopisuj mi to! Maminka bude za chvíli v pořádku a můžeš si být jistá, že ty dvě ti už nikdy neublíží.“

Pak ji překvapil otázkou:

„Už jsi někdy byla ve vesmíru?“

„Ano. Loni, v první třídě, jsme byli na vyhlídkovém letu kolem Měsíce.“

„Výborně... Už jste se učili o Sluneční soustavě?“

„Ano. Proč se na to ptáte?“

„Vydrž, prosím, potřebuju vědět, co víš... Víš, co je to kolonie?“

„Ve zkumavce?“

„Ne,“ zasmál se Adam, „Kolonie na jiné planetě.“

„Ano... Tak jako se lidé dostali po moři na americký kontinent a založili tam kolonie, my létáme vesmírem a zakládáme tam kolonie,“ citovala učebnici, ale

¹⁵ Viz druhá kniha, *Adam z Brumlanu*, kapitoly 7 a 22

najednou si vzpomněla a řekla hrdě, „Dostala jsem z toho jedničku!“

„Však jsi to řekla správně... Tak teď mě poslouchej: tvůj táta je v jedné takové kolonii na jiné planetě. Sám jsem ho tam odvezl, protože mu vyhrožovaly, že když neudělá jisté zlé věci, ublíží tobě a mámě. Nikoho nenapadlo, že jsou tak zlé, že to stejně udělají.“

To bezelstné stvoření na Adama zíralo vyvalenýma očima, ve kterých se ještě leskly slzy. Seskočila ze židle, bez jediného slova se mu vrhla kolem krku a slzičkami štěstí mu začala máčet rameno.

* * *

Lékařka kolonie, statná dáma s velkýma rukama, stála zkroušeně v poradní místnosti v podzemí radnice a předkládala zbývajícím deseti radním zprávu z pitvy zrzavé bioložky.

Ono toho vlastně nebylo moc, co říct. Zemřela na selhání orgánů po těžké otravě. A pitvat nebylo prakticky co, protože neznámý jed rozložil skoro všechny orgány. Jediné, co lékařka dokázala spolehlivě říct, bylo, že rozklad pokračoval i po smrti.

Na otázku, zda zemřou všichni, argumentovala prakticky stejně, jako bioložka manželovi před čtyřmi dny. Avšak své tvrzení podepřela empiricky: vyvinula postup detekce toho jedu a vyšetřila sebe, pomocníky i svou rodinu, a nenašla žádné patologické změny.

* * *

Forseti posnídal a řekl Marii, že si zajde popovídat s radním přes potraviny a do oběda že je zpátky. Ale byl zpět za pět minut. Žena poklízela kuchyň a Niky seděl u stolu a připravoval se na výuku. Udiveně na něj pohlédla:

„Něco jsi zapomněl?“

Ale Forseti s očima navrch hlavy jen mávl a šokovaně žádal:

„Pojď sem, prosím.“

Viděla, jak je vyjevený, tak se na nic neptala a vyšla před radnici. Čekala ledacos, ale tohle ne. Na stole u laviček stála černá krychle, možná plastová, a evidentně tam nepatřila.

„Nezbláznil jsem se, vidíš ji taky, vidí! Když jsem vylez', už to tam stálo,“ zašeptal Forseti, jako by ho ta věc mohla slyšet.

Forseti sešel ze schodů. Váhavě ho následovala. Vzal víko za dva prolisy, nadzvedl ho a významně se na ženu podíval: bedna byla plná žluťoučkého obilí.

+ + +

14. Sylviina volba

Adam stál v nemocničním pokoji u postele, kde ležela Sylvie Syslová. Byla za ruce i nohy připoutaná k lůžku a ještě spala. Ale podle přístrojů se měla probudit každým okamžikem. A na pořádné probuzení je šok nejlepší!

Otevřela oči a viděla prázdný pokoj. Pomalu hlavu otočila na druhou stranu a zůstala zírat. U postele stál hezký chlap a usmíval se na ni. Poznala ho, ale nikdy by ji nenapadlo, že by s ním mohla mít něco společného. Padlo několik návrhů, ale nahlas stejně řekla ten první:

„Dobrý den, pane Hopsale. Přišel jste mi říct, že invaze mimozemšťanů už začala?“

Oslovený se jen zakřenil.

„Dobrý den, paní Syslová. Mozek je evidentně v pořádku... A znáte mě, protože učitelka vaší dcery má můj fotku v kabinetě.“

Tím jí připomněl, že nevidí své dítě.

„Lenka je v pořádku? Kde je?“

„Nemějte obavy, je v naprostém pořádku u přátel asi deset kilometrů od města.“

„To jsem tady tak dlouho?“

„Dva dny a něco, madam... Máte úžasnou dceru. Chytrou, ale především má povahu do nepohody. Mí bezdětní přátelé jsou z ní úplně paf... Byla jste propuštěna do domácího léčení, madam.“

„Neříkejte mi tak! Jestli si nezakládáte, pane Hopsale, na tom ‘pane’, navrhuji tykání. Jsem Sylvie...“

Chtěla mu podat ruku, ale nešlo to. Vyděsila se.

„Proč jsem přivázaná???“

„Protože jsem zapomněl, promiňte,“ rychle ji oběhl a uvolnil jí popruhy, „Lékaři říkali, že jste sebou i pod sedativy tak házela, že jste si vytrhla hadičky.“

„Tak pokus číslo dvě: já jsem Sylvie.“

„Adam. Těší mě... A ne, na tom pane netrvám. To, co mě potkalo, je dílem náhody... No a přezíravý pohled na lidskou namyšlenost jsem už měl dávno před tím.“

Sylvie se upřeně zahleděla Adamovi do očí, zřejmě odhadovala, co si může dovolit. Pak se začala usmívat a řekla nahlas, co si myslela:

„Až řeknu kamarádkám, že mě zachránil Hopsal a že si s ním tykám, puknou závistí...“

„Myslím, že ne!“

Řekl to tak jistě, že se na něj udiveně podívala.

„Proč?“

„Vaše... Tedy tvoje, anabáze ještě neskončila. Nějaký čas teď nebudeš paní svého osudu. Na konci, až ti všechno vysvětlím, tě čeká těžké rozhodnutí. Sice všichni, včetně mě, očekáváme, že se rozhodneš jistým způsobem, ale nesmíme předbíhat.“

„Takovéhle tajnosti nemám ráda, buď řekneš...“

„Nenaléhej a začni přemýšlet: tvůj Jirka se někam ztratil a tebe málem zabily Nebojácné kočky... To je pěkně svinská organizace, která má desítky cvičených žen... Z toho je jasné, že sem může kdykoliv naběhnout komando a sprodit nás ze světa.“

Adam se zamyslel, jak vše nejlépe podat, a nasadil rozhodný tón:

„Lenka říkala, že tvým koníčkem jsou starobylé civilizace. Odvolávám se tedy na jejich pojetí cti: zachránil jsem ti život a ten patří mně. Také to znamená, že není v mém zajmu ti nějak škodit, a proto se na pár dní podvolíš mým příkazům... Příkaz první: bleskem odtud vypadneme, než přijdeme k úrazu. Tak ven z té postele!“

Po Adamových rozhodných slovech upadla Sylvie do jakéhosi transu a na povel okamžitě odhodila peřinu – ale stačil jí jeden pohled, rychle vrátila peřinu zpátky a bylo po transu:

„Ale já jsem nahá... kromě té stovky náplastí.“

„Přestaň blbnout, chceš, aby ti s oblékáním pomáhala ta slintající staniční sestra nebo nějaký oplzlý zřízenec? Stejně už jsem tě viděl, když jsem tě zachraňoval... Navíc jsem ženatý s nejkrásnější ženou vesmíru, tak pojď, pomůžu ti. Věci máš připravené, čekal jsem jen, až se probudíš. Ještě moment,“ zvolal a zneprůhlednil stěnu ze třístavového skla.

„Jseš vážně divnej,“ prohlásila zamyšleně, ale pak ho poslechla, podruhé odhodila peřinu a pokusila se slézt z postele. Ale moc to nešlo, při každém pohybu zabírají desítky svalů na těle a snad každému z nich bylo při mučení nějak ublíženo. Cítila, jak se najednou celá zpotila.

Zkřivila tvář a silou vůle z té postele slezla – nejprve spustila nohy na podlahu, vydýchala se a pak se postavila. Adam jí podával věci a za pár minut byla připravena k odchodu.

Když pak vyšli na chodbu a viděla před pokojem strážného, který opravdu hlídal – neseděl na židli, netvářil se zrudně, nečetl si knížku a zbraň neměl v pouzdře ale v ruce –, pochopila, že všechno, co Adam řekl, myslel vážně.

Na parkovišti stála velká bílá dodávka. Adam Sylvii posadil na místo spolujezdce, odsunul dveře a její věci dal za sedadla. Posadil se za volant, ale ani se ho nedotkl a dal automatu příkaz k odjezdu. Vyjeli z nemocnice a brzy najeli na výpadek z města.

„Tak teď už mi budeš vyprávět?“

„Můžeme si povídat o všem možném, ale ne o současné situaci.“

Významně ukázal na palubní desku a provokativně se zeptal:

„Beruško? Jsi tady?“

„Kdo myslíte, že řídí, pane?“

„No jo, jen se ujišťuju.“

„Beruška?“ zatvářila se Sylvie znechuceně, „To nemá ani kapku fantazie, to pojmenoval nějaký chlap!“

Dneska se Adam ještě tak uvolněně nezasmál jako právě teď.

* * *

Dva dny byla Sylvie v posteli, ale třetí den sama sešla do jídelny na snídani a prohlásila, že je připravená vyslechnout Adama, ať je situace jakákoliv.

Adam mrkl na Mirandu a ta se začala věnovat Lence. Měla pro ni připravený lákavý program a zanedlouho spolu odešly. Adam pozoroval Sylviin pomačkaný obličej a přípravu rohlíku k použití. Když se do něj zakousla, nezúčastněně řekl:

„Spoléhal jsem se na to, že si Lenka nenechá informace o tátovi pro sebe a že tak dostaneš čas připravit se na tohle rozhodnutí. Z toho mála, co jsi mi o sobě prozradila, dokonce usuzuju, že už jsi se rozhodla.“ S úsměvem pozoroval, jak přikyvuje, „Ale myslíš si snad, že bych s tím dělal takové tajnosti, kdyby k dokonalosti už chyběl jen název kolonie? Myslím, že je správné, abys věděla všechno, protože na nějaké trojčení, až se za týden či za rok Jirka podřekne, nebude místo. Už si nebudeš moct sbalit kufry a odjet s Lenkou k mamince.“

Dál mlčeli, dokud Sylvie nedojedla a nedopila kakao. A pak ji vytáhl na procházku kolem usedlosti. Vyprávěl jí všechno od pokusu o vraždu, Jirkovu motivaci a důvod vystěhování na Ikárii.

„Jsem ještě mladý a logicky se mi útok nelíbil. Jiří vystupoval jako fanatik, který vzal spravedlnost do svých rukou. Přišlo mi to jako dobrá kombinace trestu a zajištění vlastní bezpečnosti v budoucnu. Myslím mé a mých přátel. Ale potom jsme se dopátrali k tobě a Lence a začalo to smrdět. Jen jsme si naivně mysleli, že když Jiří zmizel, nebudou mít důvod ublížit vám dvěma. Takže už tehdy jsem plánoval, že vás na Ikárii odvezu. Ale že to bude takhle brzo a za tak dramatických okolností, to mě nenapadlo.“

„Jak jsi správně vytušil, rozhodla jsem se, že nejbezpečnější bude, když odtud vypadneme. Jiřího mám pořád ráda a po tomhle si dokonce říkám, že lepšího chlapa nenajdu... A vůbec: jakým zázrakem jsi se u mě ocitnul?“

„Minulý týden psala tvoje dcera ve škole nějakou práci na téma... něco jako ‘Co bych ráda’... A Lenka psala o tom, že jí chybí tatínek a že vás obtěžují dvě zlé tety. Učitelka to považovala za umělecké dílo a zveřejnila to na stránkách nějakého literárního kroužku. Počítač na Doře se na GWW přehraboval celou noc a tohle našel. Jsem moc moc rád, že jsem to stihnul!“

„A jak to, že na Jirkově účtě bylo tolik peněz? Vlastně je.“

„Nikoho nenapadlo, že to nejsou jeho peníze. Díky tomu, že tam bylo tolik, jsme ho mohli takhle rychle vystěhovat ze Země. Podle mého finančního

poradce to bylo tak: Nebojácné kočky mu poslaly na účet tolik, aby nikdo nezůstal na pochybách, že byl najatý. Zřejmě podplacení úředníci by to ve vhodnou chvíli zase stáhli. Tím, že byl ten účet blokován pro Lenku, vlastně jakési splátky výživného, už k nim nemohly. Tak chtěly své peníze zpět. Když to nešlo jinak, tak tě chtěly odstranit. Pak by peníze propadly státu, čímž by se k nim dostali zase jiní podplacení úředníci... Předpokládám, že Lenka chce za tátou?“

„Samozřejmě, je na něj fixovaná. Jiří se jí věnoval víc než já.“

„Dobře. Během dvou dní vyřídíme formality a můžeme letět... Budeš se muset rozhodnout, co se stane s těmi penězi, s sebou si je vzít nelze. Můžete si nakoupit nějaké věci – především dětský skafandr. Ale seznam, co smíte na Ikárii vyvézt, je dost omezený! Stejně tak nemá smysl vozit s sebou nějakou elektroniku. Hlavně je ale nesmíte nechat státu nebo to posílat na nějakou anonymní charitu, protože pak skoro určitě skončí u Nebojácných koček.“

„To už mám také promyšlené: přenechám je jako dar Rhodosu.“

Adam nepřekvapeně pokýval hlavou:

„Tušil jsem to. Sice na vybudování kolonie bude třeba hodně peněz, ale tyhle si nevezmu. Nejen vstřícné, ale i logické bude, když je odkážeš své kolonii. Založíme Ikárii tady na Zemi účet, který ale bude mimo dosah ministerstva kolonií. Budu si považovat za čest, když mi dáš důvěru a budu k němu mít přístup – takový finanční polštář pro překvapivé situace. Ale časem ho zcela přenecháme Ikárii. Za rok, za dva, bude mít Ikárie vlastní orbitální výtah a přes můj hvězdolet začne obchodovat se Zemí... Bude to mít i další výhodu: Rhodos by z toho zaplatil daně, ale dar pro kolonii Země je od daně osvobozen.“

„Tak co dál, Adame?“

„Teď nakrmíme úředního šimla a poletíme na Ikárii.“

* * *

Zvonek to nevydržel a pustil to!

Iana Fleserová ukončila hodinu, zkontrolovala pořádek, zpražila pohledem nejukecanější děvče, co už nabíhalo do otáček, a opustila třídu.

Došla ke schodům a začala sestupovat, když si všimla, že někdo stojí u jejího kabinetu. Nějaký nespokojený otec! Ani si neuvědomila, že znechuceně zpomalila. Teď neměla náladu dohadovat se o tom, že jeho božská dcera nemůže přece dostat trojku, protože by se jí udělaly vrásky.

Nakonec stejně schody skončily a na nechtěné klapnutí podpatku se muž otočil. Hopsal! Iana ztuhla jako Lotova žena, a když se Adam usmál, vypadly jí papíry z rukou. Pomohl jí je posbírat a Iana se červenala jako malá holčička...

* * *

Forseti dlouho váhal, než dal kolonii obilí k dispozici.

Nechal v tichosti udělat jeho rozbor, ale na nic nepřišli. Bylo mu jasné, že

problém může být také v jednoduchosti použitých metod a přístrojů, které měli k dispozici. Došel k závěru, že jestli je zrní otrávené nějakým záhadným způsobem, stejně ho už jedli všichni. A je to lepší než hladovět.

Stejně ale bylo na kolonistech vidět, že mají nulový příjem živočišných produktů. Špatně spali, soudě podle kruhů pod očima, chodili pomaleji a rychleji se unavili.

A bělovlasý radní chřadl před očima. Nechali ho při tom, že to je příliš jednostrannou stravou, ale lékařka po straně Forsetimu řekla, že u něho už propukla otrava a ona neví, jak to zastavit. Snažila se tak moc, až on sám pochopil, že je konec.

To, že jedli tepelně a radiačně zpracované potraviny, a mělo je spasit, jen postup zpomalilo. Proto se u staříka nejprve projevila slabost, několik dní se stupňovala, ze svalů rukou a nohou se přesouvala na vnitřní orgány. Dvakrát ho museli resuscitovat, ale po pěti dnech mu selhalo srdce a několik dalších orgánů najednou.

I přes tuhle smrt se zdálo, že byla poslední, že to mladí kolonisté ustojí. Lidé se unaveně ploužili po kolonii, všechno jim trvalo třikrát déle a těžším činnostem se raději obloukem vyhnuli, ale fungovali. Evidentně to nejlépe snášely děti, mnohé byly hyperaktivní, jako by se nic nestalo.

Sám Forseti na tom nebyl o moc hůř než jindy. Ptal se na to doktorky, ale ta jen pokrčila rameny s tím, že lidé jsou prostě rozdílní. V jedné věci ale měla pravdu: i kdyby byl ten rozdíl dost významný a oni zjistili důvod, pro většinu kolonistů bude pozdě.

Jen na to pomyslel, komunikátor, který na noc vždycky odkládal na stolec, zadrnčel. S předtuchou katastrofy si přečetl textovou zprávu. Zdravotník ji psal v rychlosti a opravdu stála za to:

už to začalo s bolestmi ulehlo patnáct lidí č.150 celá čtyřčlenná rodina.

+ + +

15. Adam v Calosu

Marie Forsetiová už několik dní pozorovala, jak jí ubývají síly.

Noční události ji přivedly k závěru, že je třeba dohnat jisté věci. A výuka syna najednou byla ta nejméně podstatná. Poslala Nikiho za kamarády s tím, že už není malé dítě a v kolonii je třeba přiložit ruku k dílu.

Součástí plánu byla také divoká karta. A ta vyšla na jedničku, až ji to samotnou překvapilo. Ignác se vracel! Asi konečně přišel na to, že si poradí i bez něj.

Vstoupil do kuchyně a chtěl letmo políbit svou ženu, jako to dělal každé ráno, ale byl z toho dlouhý polibek, při kterém zaznamenal, že se ženina ruka vymkla kontrole.

Marie ustoupila o krok a oči jí vyzývavě zářily. Nečekala na manželovu reakci, poklesla v kolenou a v mžiku si přetáhla šaty přes hlavu a odhodila je na stůl. Forseti fascinovaně zvedl ruce k jejím ňadrům v očekávání obvyklé odmítavé reakce, ale ta se nedostavila. Opatrně je začal hladit.

Stastí přivřela oči a začala se chvět... Ale ne, on se klepe celý barák! Do tuhého starosty najednou vjel život. Panenko skákává, Hopsal! Forseti s rozporuplnými pocity vytáhl ze šuplete náhlavní soupravu a zvolal:

„Jsme zachráněni! Promiň, miláčku! Děkuju ti za to! Nezapomeň, kde jsme přestali. Letím s ním.“

Poslední slova už křičel z chodby. Zapnul vysílačku, rozrazil dveře a vyběhl před radnici. To už křičel do mikrofону:

„Pane Hopsale, tady Forseti. Umírají nám tu lidi, letím s vámi pro pomoc! Připravte mi skafandr!“

„Dobře,“ odpověděl Adam překvapeně, ale pak se rozhodl, „Zavolejte sem Pitóma, něco pro něj mám... Alespoň vám zůstanou plíce,“ dodal ironicky. Slyšel dobře, že už už je Forseti vyplivne. Musel poslechnout hlas rozumu.

Zastavil se, sotva popadaje dech, vyťukal na komunikátoru dvě slova, vybral z nabídky jméno a odeslal. Chtěl pokračovat v běhu, ale zjistil, že to nejde. Najednou zaslechl od kolonie nějaký křik a brzy i rozeznal slova:

„Tady jsem, pane starosto!“

Otočil se. Poznal ten hlas – Pitóm se sprintem blížil. Kde vzal tu energii? Vždyť musel běžet přes půlku kolonie! Pitóm se u Forsetiho zastavil a byl na tom stejně, jako on ještě před pár sekundami. Už jste viděli závodního psa v cíli? Takhle nějak teď vypadal. Forseti se při tom pohledu usmál:

„Kde se tu berete?“

„Jak... jsem pocítil... vibrace, věděl jsem, že... že je to Hopsal. Chci se ho zeptat na rodinu. Mám o ní...“

Najednou vypadal, že ho raní mrtvice. Forseti se vyděsil, ale hned mu došlo, že něco vidí. Otočil se k astroterči a neviděl nic zvláštního... Jen snad, že skafandr, scházející po schůdcích, se hýbal jinak než Hopsal. A táhl velkou, kostkovanou tašku. Najednou však za velkým vykoul ještě malý skafandr a Forseti pochopil.

Otočil se zpět a zůstal zírat: dospělý chlap s dvoutýdenním strništěm, kterému se po tvářích koulí slzy jako hrachy, se nevidí každý den! Chytil ho kolem ramen a musel ho odtrhnout, protože byl vrostlý do dlažby.

„Pojďte. Každá minuta je drahá... A vezměte si tohle,“ podal mu náhlavní soupravu, „Mluvte, je zapnutá.“

Z lodi vystoupil další skafandr s dalšími dvěma velkými taškami a opatrně scházel dolů. Pitóm se Forsetimu vytrhl a rozběhl se k ženě a dceři. Adam postavil tašky na zem, pár větami vysvětlil situaci a podal blížícímu se Forsetimu ruku. Zapnul vnější reproduktor a řekl:

„Sylvie a Lenka tu zůstávají. Ale když je situace tak vážná, oficiality až potom... Projdu komorou první, pak vy. Nechám vám tam skafandr. Pojďte.“

„Vemte je do baráku,“ nakázal ještě Forseti Pitómovi, „ale ať zůstanou ve skafandru! Poctivě jim všechno vysvětlete. Je nesmysl, když se to nepodaří zastavit, aby šly na jistou smrt!“

* * *

Forseti všechno Adamovi převyprávěl a bylo toho tolik, že mu na to málem cesta nestačila.

Od Jupiteru na přidělenou měsíční dráhu jim cesta trvala další tři čtvrtě hodiny. Předem však Měsíc upozornili a spojení s ministerstvem kolonií bylo připraveno. Měli na vlnách dokonce samotného ministra:

„Ignác Forseti, pane ministře. Jsem tu osobně!“

Tři sekundy.

„Ignáci! To jsem rád, že tě vidím... Už jsme uvedli ZH1, nejlépe vybavený, do pohotovosti, ale mají operační čas tři sta minut. Sháníme náhradní lidi, abychom to urychlili, ale dost to drhne... Pane Hopsale, oficiálně vás vyznameneáme Andělem strážným kolonie. Hned příští týden na zasedání vlády podám návrh na zavedení takovéto čestné medaile a vy budete první, kdo ji dostane.“

Když ministr oslovil Adama, otočil se Forseti zády ke kameře a spoléhaje na neprůhlednou zadní stranu pevné přilby, vehementně kroutil hlavou a koulel očima. Adam usoudil, že má ministroví odpovědět slušně, určitě ne ironicky a určitě mu neříkat, že si pověsí jeho fotku v obýváku, aby ho ve dne v noci chránil před zlými silami. Tak jen poděkoval. Ministr ale zase oslovil Forsetiho:

„Z dat není poznat, proč ta přehrada povolila. Zjišťovali jste to vůbec?“

„Já vím,“ přikývl smutně Forseti a ignoroval vlastní dobrou radu, „měli jsme sestavit dvanáctičlennou vyšetřovací komisi. Bohužel to nešlo, už nás bylo jen jedenáct: Šípkův dům jedna z těch klád smetla. Navíc je to s vhodnými experty v mojí kolonii problematické.“

Tři sekundy.

Od Forsetiho to bylo něco jiného a ministr se od srdce zasmál.

„Zbyla ještě nějaká kláda? Že byste se na to poďivali. Myslím, že pan Hopsal by vám s tím mohl pomoci.“

„Víte, pane ministře, my jsme se jim pomstili a použili jsme je na opravy... Především radnice! Ale snad se ještě něco najde.“

Tři sekundy.

„Dobře, Ignáci... Ještě mi řekni, co je to za jméno: Calos? Všude máme zapsáno XB1... Hmm... To je vážně blbost, pojmenovat takhle hlavní město... Dobrá, zkusím s tím něco udělat... Ještě mě žádali, pane Hopsale, abych vám vyřídil, že máte nechat astroterč volný pro ZH1. Je hodně těžký a vysoký... Pánové,“ ministr se najednou napružil, „mám tu zprávu: operační čas byl zkrácen na devadesát minut. Asi konečně dohnali chybějící techniky... Musím končit. Držím vám palce. Na viděnou.“

Spojení skončilo, ani nepočkal na rozloučení.

„Můžeme letět,“ konstatoval Forseti.

„Ještě moment: hotel v Calosu asi nemáte, že?“

„Proč?“ nechápal Forseti.

„Přeci tam nenecháme Sylvii a Lenku spát ve skafandru... Nebo to mrně sledovat, jak jeho táta umírá! Přivezu je zpět!“

„Ano, to bude nejlepší.“

„Evo: zavolej na usedlost!“

Patnáct sekund.

„Miranda,“ byla trochu udýchaná, „Co se děje, Adame?“

„Průser v Calosu! Doufám, že jsi naše pokoje ještě nesklidila, protože přivezu Sylvii a Lenku zpátky. Zůstaneme tu několik dní. Všechno vám večer řeknu. Ještě jedna prosba: ihned pošli zprávu Amandě, myslím, že kurýr odlétá dnes v noci. Že se tady zdržím.“

Tři sekundy.

„Uděláme to, Adame. Spolehni se.“

„Vlastně ještě něco, úkol pro Antónia: potřebuju do zítra sehnat alespoň jeden potravinový konvertor a pár tisíc masových konzerv. Nebo nějaké dehydrované potraviny. V Calosu umírají hladý.“

Tři sekundy.

„Jsem tady, Adame,“ ozval se António, „a hned se do toho pustím... Nemělo by to ale řešit ministerstvo?“

„Tohle všechno už jsme vyřešili. Země posílá zdravotnický hvězdolet. Neboj se, však to ministerstvu naučtuju. Chtějí mi dát metál, tak to zaplatí i s plnou nádrží do Aminy. Teď jde o rychlost. Použij peníze z konta, co založila Sylvie pro Ikáriu, a kdyby to nestačilo, popros o pomoc Xaviera. Já teď letím se starostou zpátky na Ikáriu a za šest hodin jsem zpět. Pošlete Berušku.“

Zatím děkuju. Ahoj.“

Spojil se s řízením provozu a oznámil jim konec mise. Mladičkový operátor zareagoval: „Pane Forseti, v něčem je vesmír hrozně malej. Vaše žena mě před lety učila a já vám přeju dobrý konec a uzdravení všech. Hodně štěstí.“

Asi se chlapec styděl, protože rychle ukončil spojení. Forseti se zkoumavě zahleděl na Adama:

„O jakém kontu jste to mluvil?“

„Víte co? Na zpáteční cestě budu zase vyprávět já vám, jak jsem zachránil Sylvii Syslovou a její dceru. A na závěr se dopracujeme i k těm penězům.“

* * *

Vlahý večer na Zemi.

Miranda, Sylvie a Lenka debatovaly o ženských věcech v jídelně, Adam a António byli v pracovně a Xavier na obrazovce komunikátoru. Ikárii a otravu, Doru a Altara, Luciena a Zdenu, Hopsinku a kolonii, čerpací stanici a další pracovní věci už dávno probrali, o ženách se s Xavierem mluvit nedalo, a tak António líčil, jak zahradničí.

Měli sice na slovo vzatého odborníka, robota zahradníka, ale ten se věnoval těm devadesáti osmi procentům pozemku. Dvě procenta obhospodařoval António, aby se prý alespoň trochu hýbal. Kromě vlastní neznalosti a nešikovnosti bojoval s plevelem, nepřízní počasí, ironií manželky, pochybnostmi zahradníka a škůdci všeho druhu, především s mravenci.

Adam dosud držel rýč jedině jako zbraň a nudil se, ale Xavier nějaké pěstitelské zkušenosti měl, a tak mohl Antóniovi udělit pár rad. Téma ‘dohoda s mravenci nebo jejich likvidace’ ale Adama zaujalo. Zadržel rozjetého António, který už téma opouštěl, a zeptal se:

„Mluvíš pořád o jedech: jak to, že jsi ještě všechno a všechny neotrávil?“

„To proto, že je to jed v uvozovkách, zabíjí jen mravence.“

„Určitě sis přečetl návod – jak to na ty mravence funguje?“

„Jednoduše tak, že jim to chutná. Ochutnávačům se nic nestane, tak to přinesou do mraveniště a všichni se tím nacpou. Také tím nakrmí královnou. A po týdnu se ten jed aktivuje a zabije všechny v mraveništi... Na co jsi přišel, Adame?“ reagoval António na přítelův objevitelský výraz.

„Ikárie, to obilí! Provedli testy a všechno bylo v pořádku. Několik lidí, co mělo mizivé zásoby, jedlo placky dávno před ostatními. Nikomu nic nebylo. Ale když se tím nacpala celá kolonie, začali lidé umírat. Odložený účinek jako u těch mravenců!“

„A kdo by chtěl kolonii otrávit, prosím tě? Co by z toho kdo měl?“

„Přemýšlej: po smrti bioložky udělala doktorka testy asi dvaceti lidem, a všichni byli bez příznaků. Sobě a rodině to dělala každý den: najednou tam ten jed byl a ničím se nedal zastavit! Takhle nějak by to viděli mravenci, kdyby dělali testy.“

„To jako myslíš mimozemšťany?“

„Jo. Jsme pro ně škůdci!“

António byl takovým závěrem šokován. Také Xavier málem vypadl z obrazovky.

„Už sis dneska měřil teplotu?“ zajímal se.

„Jste sice v přesile, ale já mám další argument: co ta Duhová louka, jak říkají tomu poli, co sklídili... Počkat! Vždyť mi Forseti zkopíroval do komunikátoru dvě fotky... Počítači, zpřístupnil jsem ti položky v mém komunikátoru. Ukaž nám je. A taky je pošli a zobraz Xavierovi... Vidíte to, nevěřící Tomášové? Už jste někdy viděli, že by něco rostlo takhle pravidelně? Je to jak políčka na šachovnici, nebo spíš buňky v tabulce.“

Xavier se pořád tvářil nepřístupně, ale António už věřil. Zamyšleně řekl:

„Nechtěl jsem se moc šířit, ale něco vám řeknu... Těch barelů pod okapy jste si určitě všimli. Jeden je vidět z okna jídelny. Několikrát jsem pozoroval vrabce: sednou si na okraj, předkloní se a pijí. Někdy to vypadá jak sněm: na okraji jich sedí třeba deset, půlka v předklonu pije, druhá sleduje okolí. Pak se vystřídají. Před pár dny ale dlouho nepršelo a ty barely byly jediným zdrojem vody. Jenže hladina byla tak nízká, že se ptáci museli hodně předklonit, aby dosáhli k hladině. Když jsem z okna viděl, že tam jeden málem spadl, vzal jsem kýbl a do toho barelu, říkám mu pozorovací, jsem dolil vodu skoro až k okraji. Nejdřív se rozprchl, ale pár jich zůstalo sedět na střeše a pozorovali mě. Když jsem to udělal, tihle odvážlivci honem letěli k barelu. Řeknu vám pánové, že mají malý mozeček, ale ta organizace v prvních minutách byla dokonalá: deset sedlo na barel, třikrát se napili a odletěli. Sedlo si tam dalších deset a po třech předklonech uvolnili místo dalším. Dlouho jsem pak bádal nad tím, zda si to ti tvorečkové uvědomovali: že nějaký hodný dvounožec dolil vodu, protože se málem jeden z nich utopil. Jestli třeba pocítili nějakou variantu vděčnosti... Vážně by mě to moc zajímalo.“

„Rozumím, co chceš říct... Ta bedna s obilím před radnicí – všimli si, že lidé mají potíže, a pokusili se nám pomoci. Při tom zkoumali, jak na to budem reagovat... Jestli je to tak a na Ikárii jsou mimozemšťani, mají kolonisté smůlu: ani deset zdravotnických hvězdoletů je nezachrání!“

* * *

Když Adam vstoupil do jídelny, našel u stolu Sylvii. Vykládala si na uklidnění pasíáns. Usmála se – první úsměv za posledních iks hodin:

„Nemůžeš spát, můj zachránče?“

„A pročpak nespíš ty?“

„Snažím se kartama odvést pozornost mého mozku od Jiřího. Navíc se na tom promáčeném polštáři už nedá spát.“

„To jsem rád, že konečně slyším nějaký nadhled. Drž se.“

Když odešel do kuchyně a začal si chystat a nosit na stůl snídani, zvedla oči od karet a udiveně se zeptala:

„Ty deš snídat? Ve tři ráno?“

„A co mám dělat?“ pokrčil Adam unaveně rameny, „Čučet do stropu?“

Uraženě se vrátila ke kartám. Když dojezdil, všechno sklídil a mířil ke dveřím, podezřívavě se zeptala:

„Kam teď jdeš, Adame???”

„Letím na Ikárii. Čím dřív, tím líp. Včera jsme s klukama asi našli pravděpodobnou příčinu problému. Pokusím se to napravit!”

„Ale,“ zajíkla se a zmocnila se jí panika, „slíbils, že nás tam odvezeš...”

Ignorovala slzy, které se jí draly do očí, a prudce vstala:

„Letíme s tebou!”

„V žádném případě!” zastoupil jí cestu, „Mysli hlavou, ne srdcem: nebudeš mu nic platná! Jen to uděláš těžší jemu i sobě. Jsou tam doktoři a dělají, co se dá. Když se to povede, odvezu vás tam... Taky si uvědom, že je tam dalších tisíc lidí, včetně malých dětí. Takhle šílet kvůli jednomu dospělému člověku je více než bezohledné!”

Zůstala na něj zírat. Čekala, že ji začne utěšovat, ale on se chová jako hulvát! Léčba šokem se Adamovi zdařila. Už žádné slzičky, žádné hroucení, teď ho nenáviděla. Měla sto chutí po něm skočit a škrábat a kousat.

Nechápala, jak se po takovém prohlášení ten parchant ještě může usmívat! Chtěla na něj řvát, sprostě řvát, ale uvědomila si, že jsou tři ráno a honem si zakryla ústa.

„Počkejte tu na mě,“ řekl pevně, „Slibuji, že se o vás postarám za všech okolností! Když ne já, udělá to António nebo Xavier. Vědí totéž, co já... Sylvinko,“ prohlásil sladkým hlasem, „běž do postele a otoč si polštář tou mokrou stranou dopod.”

Znovu se usmál, otočil se a ve vteřině byl pryč.

* * *

Když přibyl do Calosu, nikdo ho nevítal. Kolonie byla bez pohybu a vládlo tam naprosté ticho. Když tu byl dřív, vždycky viděl množství dětí, jak si hrály na hlavní ulici, honily se a dováděly.

Šel rovnou na radnici. Oddychl si, když viděl Forsetiho s manželkou u stolu v kuchyni, jak se ládují pečenou plackou. Forseti se omlouval, že mu nešel naproti, ale potřeboval něco dodělat. Opravdu byl v obličeji lehce rudý a zpocený jako po těžké práci. To, že také jeho žena je mírně pomačkaná, si Adam nespojil, měl hlavu plnou toho, co bude dělat.

„Potřebuji se dostat k některé duhové louce, pane starosto. Než jsem přistál, udělal jsem malý průzkum okolí kolonie. Na severu přistát lze, ale stál bych v bažinách. Sice mám skafandr, ale brodit se kilometr močálem mě nijak neláká, ale nemůžu přistát uprostřed lesa nebo na tu louku. Planiny na jihu by byly vhodné, louka je hned za kopcem, ale přistát se tam taky nedá. Podle počítače jsou tak suché proto, že celá ta planina je jedna velká písečná naplavenina s tenkou vrstvou půdy. Tak jsem přistál tady a potřebuju se tam nějak dostat. Máte v kolonii nějaký dopravní prostředek?”

„Ne. Bohužel, ten zřícený diskoplán byl poslední.”

„Takže tam budu muset pěšky! To bude záběr!”

„Moment, něco mě napadlo... Teoreticky máme motorku,“ říkal a něco ťukal do komunikátoru, „Povolám Pitóma, on vám to vysvětlí... Tak pojdte, ukážu vám, jak se záplava vyřádila na našich hospodářských budovách.”

Forseti se za pomoci rukou těžce zvedl od stolu, pohladil Marii a políbil ji na čelo. Obešli radnici a širokou ulicí, kterou přišla záplavová vlna, směřovali k zoraným polím. Když se vzdálili od radnice, Forseti se rozpovídal:

„Ráno už bylo neschopných pohybu čtyřicet. Přes všechny přístroje, zdravotnický počítač a množství doktorů se žádné řešení zatím nenašlo. Neříkám, že jsou neschopní. Jednoho vedoucího týmu znám ze Země a je to borec přes toxikologii. Ale ani on netuší, která bije!“

„Myslím, pane starosto, že ani na nic nepřijdou. Podle mě je ten jed vytvářen technikami, které jsou mimo naše znalosti. Už jen ten zpožděný nástup otravy. Po rozhovoru s přáteli jsem došel k závěru, že lidé jsou na Ikarii považováni za škůdce, které je třeba vyhubit.“

„Je tu snad nějaká entita, kterou průzkum neobjevil, a ta se brání?“

„Máte na mysli něco, jako že se brání sama planeta? To asi ne, lidé zatím ovlivňují prostředí Ikárie jenom nepatrně. Navíc podle pravidelnosti vyšetřování rostlin duhové louky soudím, že to dělal stroj, tedy něco z vnějšku.“

„Takže zase nějakí mimozemšťani?“ rozčílil se Forseti, „Jedni vám nestačí, tak už hledáte další? Přidal jste na protistranu vah možnou posedlost?“

„Včera se mi povedlo přesvědčit i Xaviera, a to je nějaký odpůrce! Ve skrytu duše mi určitě ještě neuvěřil ani Boga a Diana... Dívejte se na to takhle: když doktoři najdou způsob, jak tu otravu zastavit, udělám si malý výlet. Když ale na nic nepřijdou, bylo by dobré mít protijed od experimentátorů.“

„Jakých experimentátorů?“

„Testují nás, jako my testujeme neznámý druh zvířat v jejich přirozeném prostředí. Biotop, zvyky, rozmnožovací a pohřební rituály a množství dalších parametrů. Ta bedna se zrním byl také test.“

„Ano, ta bedna je záhada, kterou by vysvětlila teorie o mimozemšťanech, kteří ji tam teleportovali. V každé době jsou nějaké oblíbené teorie, které napadnou člověka dané doby jako první. Ale máte pravdu, musíme se obrátit na autory... Vída, támhle je Pitóm... Dobré ráno. Vysvětlete panu Hopsalovi, proč se nepodařilo zprovoznit tuhle motorku... Chce jet k duhové louce za planinami, protože přišel s tím, že tyhle louky vysadili nějakí mimozemšťani... To jste mi ještě neřekl: co si myslíte, že tam najdete?“

„Očekávám nějaké hlídače, strážce úrody. Snad mě spojí se svými majiteli. Proto nechci přistát s lodí moc blízko. Mohou tam být jen nějaké automaty. Řekl bych, že proto sestřelily diskoplán – považovaly ho za škůdce.“

„To je dost přitažené za vlasy! To byste mohl tvrdit,“ Forsetimu se zajiskřilo v očích, „že experimentátoři také zničili naši přehradu – aby nás otestovali.“

„A jste si jistý, že ne? Copak lidí netestují inteligenci zvířat tím, že vytvoří nějakou stresovou situaci? Třeba když dají hladového potkana do bludiště a do cíle cesty dají jídlo – testovaný ho cítí, ale nemůže se k němu dostat!“

„Ach jo... Pitóme, předám vám ‘mimolovce’ a půjdu se podívat na nemocné... Než se někam vydáte, pane Hopsale, přijďte se ukázat. Na shledanou.“

„Vy mu dáváte,“ zasmál se Jiří, když Forseti zmizel mezi domy, „Já s vámi ale bezvýhradně souhlasím... Není to nějaké patolízalství – došel jsem ke

stejnému závěru už předevcírem, když se tu zjevila ta bedna,“ vedl Adama k zachovalému stroji, „Nevím, co vám slíbil, když ví, že není pojízdná. Všechno je opravené a vyčištěné, ale k dokonalosti chybí stator motoru. Když jsme ji zkusili projet, roztrhl se – asi byl už prasklý. Dělali jsme s tím psí kusy, ale nahradit se nám ho nepodařilo. A jiný podobný motor nemáme.“

* * *

Když Forseti viděl oknem Adama na motorce, pohodil obědovou placku, posypanou sekanými listy, na talíř, a vyběhl před radnici.

„Tak se vám to povedlo! Povídejte!“

„Podle typu motorky dohledala Eva typ motoru a vytiskla stator. Vzhledem k použitému kompozitu se hodnota motorky zdvojnásobila, ale hlavně že funguje. Vyrazím, pane. Pitóm mi vysvětlil cestu: na svých výpravách prý proklesl pěšinu, snad ještě nezarostla. Chtěl jsem podle řeky, ale neprojel bych... Nevím, jak dlouho mi to bude trvat, samozřejmě se budu snažit co nej... Vydržte!“

Ve sluchátkách skafandru se totiž ozval hlas velitele ZH1:

„Hopsale, to myslíte vážně? Nechcete raději zajít k nám na ošetřovnu? Robot nejvyšší třídy vám ty blbosti vyžene z hlavy!“

„Děkuji, veliteli. Vaše ošetřovna zatím není třeba. Zachraňte kolonisty, ať už nikdo další nezemře. Až pak si vyskakujte!“

Rázně vypnul přijímač a doufal, že to cvaknutí slyší i velitel hvězdoletu.

„Tohle si, prosím, vemte k sobě do úschovy,“ Adam si odepnul komunikátor a podal ho Forsetimu, „Podle Pitóma to na planinách nefunguje... Držte mně i sobě všechny palce, já vyrážím!“

Podali si ruce, Adam otočil motorku a za chvíli byl z kolonie venku.

* * *

Opatrně projížděl tunelem vysekaným Pitómem v zeleném šeru. Na kole neseseděl dobrých patnáct let, na motorce je cvičili na škole, ale to už je taky deset let. Prý se to nedá zapomenout – a zatím to vypadalo, že je to pravda. Bravurně se vyhýbal vystouplým kořenům a spadlé větve dokonce přeskakoval. Problém byla hlavně promočená zem, někde tady zřejmě vyvěral nějaký pramen. Alespoň to tak tvrdil Pitóm.

V džungli se před ním otevřel prostor, který nebyl tolik sevřený stromy a keři. Na zemi nebyly skoro žádné větve, půda byla sušší a viděl dál před sebe. Trochu přidal plyn: pozor větev, jedna klička, druhá klička, bludný kořen, třetí klička, bahno a kus skály ve stejné barvě – a už letěl!

+ + +

16. Pomoz druhým...

Bylo to probuzení, jaké si nepřejete zažít!

Adam začal vnímat své okolí. Uvědomil si své tělo a s radostí přijal fakt, že ještě žije. Povznášející pocit podporovalo uvolněné dýchání a zvláštní směsice vůní, která ho naplňovala radostí z existence. Samozřejmě cítil ty podlitiny a odřeniny, co jich na rukách a obličeji měl. Na obličeji???

Rychle otevřel oči – a koukal do modrého nebe otvorem v průzoru. On vlastně ten průzor nebyl poškozený, on tam skoro žádný nebyl! Nebylo podstatné, jak dlouho už dýchá místní atmosféru, s těžkým šokem si uvědomil, že na cokoli je pozdě.

Už nikdy se nevrátím na Zemi ani nikam jinam, už nikdy neobejmu svou ženu ani své nenarozené dítě... Nehledě na všechny ty potvory, proti nimž jsou kolonisté očkováni, ale já ne!

Opatrně, protože očekával bolest, zvedl ruce před oči. Šlo to bez problémů, ale zjistil, že levá rukavice se při dopadu roztrhla, přesněji rozedřela na cáry a od prostředníčku se mu přes dlaň táhne široká, hluboká a krvavá odřenina. Asi se tu povaluje pěkných pár minut, když už skoro nekrvácí.

Přiložil pravý ukazovák k přílbě a pokusil se zapnout vysílačku. Ani nezašuměla! Ještě jednou se pokusil zavolat Evu nebo zdravotnický hvězdolet, ale nikdo se neozýval. Přílba mu zřejmě zachránila hlavu, ale bylo toho na ni moc.

Pokusil se posadit. To už bolelo! Ale teď alespoň našel chybějící část průzoru – měl ji zaraženou do pravého boku! S tímhle tu ale běhat nemůže. Opatrně špičatý kus transparentního plastu vytáhl, přemáhaje vlny bolesti. Snad si s tím jeho vynikající rychlost hojení a také vylepšená imunita poradí.

Zvedl se a rozhlédl se po motorce. Zdálo se, že je o ni dobře postaráno: byla zabodnutá předním kolem do nějakého hustého keře. Při druhém pohledu ovšem zažil zklamání, protože bez předního kola nikam nedorazí. Chvilí si říkal, že kolo nebude daleko, ale když motorku z keře vytáhl a viděl ty zlámané přední vidlice, nějakým hledáním se nenamáhal.

Pustil řídítka a zůstal stát bez pohybu, bez chuti, bez zájmu. *Jsem to ale zachránce! Teď aby někdo zachraňoval mě...* Vlna zklamání se přes něj převalila a pronikla až k poslední buňce. *Nevzdávej se, hlupáku,* okřikl ho

hlásek z podvědomí, z hromádky posledních sil, které v něm zbyly, *jini na tebe spoléhají, nemůžeš teď strčit hlavu do písku!*

Pomalou si sundal přilbu a pohodil ji k motorce. Zorientoval se a tupě, jako robot, vyrazil na cestu.

* * *

Že z hodinového výletu bude celodenní akce, Adamovi nevadilo. Pěší túrou získal ztracenou rovnováhu a únava mu paradoxně vracela chuť poprat se s problémy. Po hodině cesty došel k řece, zaříznuté do krajiny.

Byla to ta samá říčka, která vyplavila Calos. Kdyby musel jít pěšky od začátku, šel by podél řeky – a byl by tady o půl hodiny dřív. Na motorce by to ale neprojel. Podle starosty stačilo mít řeku na dohled a nemohl ta podivná pole minout. Už jen dvacet minut – na motorce! Takhle ho ale čekají ještě dvě tři hodiny, než z holého úbočí kopce uvidí tu širokou rovinu.

Adam se rozhlédl a hledal orientační body v krajině. Bylo jich překvapivě málo, protože kam až dohlédl, táhla se téměř holá pláň a teprve na obzoru se zvedaly svahy onoho kopce, který musí přelézt. Až na jeho pozvolných svazích začala vegetace houstnout, ale z neznámých důvodů se držela dál od řeky.

Pláň nebyla až tak holá, sem tam se našly ostrůvky ostré trávy, zřejmě odolné slunečnímu žáru. Přesto Adamovi pod nohama nepříjemně křupala a prášila. Našlo se i pár keřů a dokonce vzrostlých stromů, které však evidentně živořily na hranici existence. Zato druhý břeh, ve srovnání s planinou, byla, bez zjevného důvodu, úplná džungle.

Adam pocítil sílu slunce, a protože nemohl využít dobrodiní klimatizovaného skafandru, bude se muset smířit s tím čurkem potu, co ho šimrá na zádech. Nejlepší bude zatnout zuby a přejít pláň co nejrychleji. Pod svahem si udělá přestávku a užije si stín. Taky by měl něco sníst. Měl v kapse jen kus chleba, který mu na odchodu vrazila do ruky vždy praktická starostova žena, ale jako motivace to bylo dobré. S chutí pokračoval v chůzi nejkratší cestou ke stínu.

* * *

Na rozhraní planiny a zarostlého svahu, ale ve stínu prvních jehličnanů uviděl Adam už z dálky obrovský kámen. To bude jeho jídelna!

Přidal do kroku a zanedlouho se mohl posadit. Předtím ale pečlivě kámen obhlédl, aby si nesesl na nějakého místního živočicha. Možná mají místní hadi stejný zvyk jako na Zemi, ale je na ně ještě brzy, balvan nějakou chvíli ve stínu zůstane. Věděl, že tu jsou i jedovaté druhy, ale nebál se jich, protože kolonisté ho ujišťovali, že skafandr neprokousnou.

Posadil se a vytáhl přeložený krajíc místního chleba, slepený něčím

nažloutlým a mazlavým, zabalený do lehce průhledné fólie, prý z dužiny nějaké místní rychle rostoucí rostliny.

Adam zamýšleně potěžkával ten malý balíček a po zádech mu běhal mráz. Nebylo to tím stínem! Dalo se to vysvětlovat i tak, že starostova žena něco takového předpokládala. Takže projev nedůvěry? To určitě ne. Spíš jasnovidectví. Když mu ten chleba dala, smál se tomu jako dobrému vtipu, ale považoval to za symbolický projev pohostinnosti a odmítnout ho se neodvážil. Až teď si uvědomil, že ona se nesmála. Ani trochu.

Neměl co ztratit, tak balíček rozbalil a pustil se do svačiny. Starosta ho ujišťoval, že fólie se s prvním deštěm rozpadne, ale nemusí přece lemovat jeho trasu odpadky! Zmačkal fólii do malinké kuličky a dal si ji do kapsy. Uvědomil si, že na jeho trase už se válí motorka a rozbitá přilba, a zastyděl se. Musí to po sobě uklidit!

Adamova přírodní jídelna byla všelijaká, jen ne tichá. S houstnoucím zeleným kobercem narůstala koncentrace živočichů patrně exponenciálním tempem. A tak to za jeho zády cvrlikalo a bzučelo, aniž by spatřil byť jediný zdroj. Klidně si mohl myslet, že je na Zemi.

Vtom sebou trhl, protože se z lesa ozval hlasitý výkřik. Zdálo se mu, že to znělo hodně bolestivě. Zoufale. Relativní klid se změnil ve vřavu. Rozběhla se nějaká komunikace přes půl lesa. Otočil se a zahlédl velkého černého ptáka, sedícího na větvi nejbližšího stromu, jak prudce vystartoval.

Po chvíli si všiml i několika dalších černých ptáků nad korunami, evidentně spěchajících k jednomu místu. Asi se opravdu stalo něco vážného. Adam potlačil chuť jít na pomoc. Mohl se připlést do cesty nějakému dravci! Ale on tu nebyl od toho, aby řešil záležitosti jiných tvorů. Ke štěstí mu muselo stačit, že vyřeší lidské problémy.

Ovšem ten pták mu nešel z hlavy – to si ho při příchodu nevšiml, nebo ho neslyšel přilétat? Jak dlouho tam seděl? A co dělal: jen tak pozoroval? Starosta se sice o nějakých dravých ptácích nezmiňoval, ale průzkum určitě nebyl nijak podrobný. Ministerstvo musí prostředky daňových poplatníků šetřit! Je tak klidně možné, že si ta potvora vyhlížela oběd. Musí si dát větší pozor, není v nějaké pozemské rezervaci, ale v divočině.

Svačina byla pryč, tak se zvedl a vyrazil. Vracel se zpátky k řece, aby se vyhnul houštině mezi vysokou obdobou smrků. Musel znovu na sluníčko. Vypadalo to, jako by se od řeky šířil nějaký jed: třímetrový svah byl holý, teprve na okraji svahu se objevila obdoba trávy, až dva metry od okraje začínaly vyšší rostliny. Dalo se to považovat za chodníček.

Zakrátko vystoupal na hřbet a mohl se rozhlédnout. Než však mohl zaostřit do dálky, vyřítl se z houštiny velký černý pták a s křikem letěl k Adamovi. Vypadalo to na útok. Chvilí. Adam se zastavil, rychle se rozhlédl, ale v dosahu neměl jedinou větev nebo alespoň kámen. Přikrčil se a pozoroval černou střelu. Teď už ale bylo zřejmé, že pták nemiří na něj, ale před něj.

Pták se zastavil nad chodníčkem ve směru Adamovy chůze, asi tak dva kroky před ním. Chvilí se vznášel, pak se celý natočil k lesu a vystartoval. *Předvádí se?* Pták ale po deseti metrech zastavil a nespokojeně něco vykřikl.

Vrátil se stejnou cestou – a předvedl start z místa ještě jednou. To už mohlo něco znamenat, ale také nemuselo.

Pták se do třetice vrátil před Adama, tentokrát však krákal celou cestu. Přistál, chvíli Adama pozoroval, a pak předvedl něco jako tanec kolem totému. Když Adam nereagoval, nadzvedl křídla, kterými se při tanci opíral o zem tak, aby byly vidět nohy a udělal něco, co asi nikdy nedělal. Však to také zvládl jen s vypětím sil: vzpřimil se, jak to jen šlo, a těžce kráčel k lesu. Opravdu, on si vykračoval jako páv. Vlastně ne – jako člověk!

Adam se sklonil a ukázal k lesu:

„Ty chceš, abych šel za tebou?“

Gesto asi jako signalizace pochopení stačilo a pták vystartoval do jednoho metru a radostně štěbetal. Popoletěl tři metry a zastavil se. Adam ještě chvíli váhal, mohlo jít o rafinovaný způsob lovu, něco jako 'Ulov se sám!', nebo pokus ve stylu 'Skoč mi na špek!', ale pak si to spojil s tím křikem před chvílí a usoudil, že je s největší pravděpodobností žádán o pomoc.

Když vyrazil za ptákem, který zase o kousek popoletěl, poslal opeřenec k lesu vítězný výkřik. Vegetace nebránila chůzi jen chvíli, pak už se Adam brodil vzrostlými rostlinami s květy nepřeborných tvarů a snad nekonečné palety barev. Ale pták na něj nespěchal, trpělivě se vznášel ve dvou metrech a určoval směr.

Zanedlouho se ocitli v přítmí prvních stromů. Adam pravou rukou s jedinou funkční rukavicí rozhrnul stonky o hlavu vyšší než on a otevřel se mu pohled mezi stromy. Tam se zřejmě všem těm rostlinám bez sluníčka nedařilo. Byla tu opět jen ta nízká, ostrá tráva, kterou si užil na planině. Asi odolný druh, co nebyl vybíravý. K tomu nějaký plazivý keř se žlutými kvítky.

Přibližně dvacet metrů mezi stromy zaznamenal Adam pohyb a pak i uslyšel dalšího ptáka, který si vyměnil s jeho průvodcem několik skřeků. Teď měl Adam rozhled a taky se víc rozhlížel, ale žádné nebezpečí neviděl ani necítil. Najednou si uvědomil, že les kolem ztichl a vyčkává.

Jsem z jiné planety, tady jsem ten nejcizější prvek, jaký jen může být. A to ticho může být jen klid před bouří! Ale když už jsem došel takhle daleko, musím doufat, že tu jsem v roli zachránce.

Pták ho vedl mezi stromy až ke kmeni padlého stromu a podél něj až ke ztrouchnivělému konci, kde seděl druhý pták. Podle velikosti to asi bude samička, kdežto větší samec letěl pro pomoc. Alespoň tímhle si byl průzkum jistý: příroda na Ikárii byla klidnější kopií té pozemské. Ale s tou velikostí to klidně mohlo být opačně.

Adam se bezradně zastavil, protože žádný problém neviděl. Průvodce se posadil vedle své partnerky se šedivou náprsenkou a tvářil se vyzývavě. 'Já jsem své udělal, teď předved' ty, co dokážeš!'. Adam rozhodil ruce, pokrčil rameny, zvědavě se rozhlédl a snažil se vypadat bezradně:

„Co po mně chcete? Kde je problém?“

Průvodce pochopil a věděl si rady: přelétl svou partnerku, dvakrát poskočil, naklonil se nad díru v kmeni a jedním okem tam nahlédl. Adam hned zaslechl zoufalé pípání. Aha, něco je v té díře a oni se tam nemohou dostat.

Bylo by hodně ponižující, kdyby jim měl posloužit k ulovení nějaké pochoutky. Navíc by tou pochoutkou ještě pořád mohl být on, protože by také nemusel tu ruku už vytáhnout. A nemá přilbu, která by ho ochránila například před jedovatou slinou z otvoru! Nejprve nad otvorem přidržel ruku s rukavicí, připraven okamžitě ucuknout. Ukázalo se, že jeho kontrolní centrum je podezřívavé ještě trochu víc, protože vnímal jeho probuzení a dokonce se mu zdálo, že se zlepšilo jeho vidění v šeru.

Potom do otvoru nakoukl, ale ne tak bezprostředně, jako jeho průvodce. Skutečně tam spatřil vystrašené mládě a díky kontrolnímu centru docela jasně. Otvor byl pro ruku dostatečný. Také otec mláděte tam klidně mohl strčit hlavu, ale to bylo asi tak všechno. Se silným, ale krátkým zobákem k mláděti nedosáhl, protože to se propadlo až někam ke kůře na spodní straně kmenu.

Kolem otvoru bylo zřetelně vidět, že se ho několik zobáků snažilo zvětšit, ale o moc víc se to nepodařilo. Adam zkusil pevnost dřeva kolem otvoru a musel uznat, že když k tomu nemají zobáky uzpůsobené, musela jim po pár úderech třeštit hlava.

Adam strčil do otvoru pravou ruku s rukavicí až po loket, ale hned ji zase rychle vytáhl – víc z leknutí, než z bolesti. Mládě nepochopilo situaci a štíplo ho do prstu. I přes rukavici to byl slušný stisk. Rodičům to bylo hned jasné a začali poskakovat a křičet. Otec pak závěrečnou tirádu v intenzitě pořádného megafonu přímo do otvoru.

Mládě po chvilce něco odpovědělo a Adam provedl druhý pokus. Teď ale nesměřoval přímo k mláděti, ale tak půl dlaně před něho. Pokrčenými prsty se dotkl dna a čekal, až mládě pochopí a samo nastoupí. Rodiče znovu začali vyvádět, asi mládě povzbuzovali.

Když Adam ucítil ten třesoucí se uzlík na dlani, opatrně ruku vytáhl, narovnal ji a mohl si s mládětem vyměnit zkoumavý pohled. Postavil se s nataženou dlaní a s bezradným výrazem se rozhlédl. Matka už ale byla ve vzduchu, přilétla ke stromu za Adamovými zády a zastavila se před otvorem do hnízda.

Adam nebyl žádný ornitolog, ale mohl-li soudit, mělo mládě všechna potřebná pírka a dalo se pochopit, že to byl jeho první let – ale mládě bylo po pár metrech tak vysílené, že se ve vzduchu neudrželo.

Adam k otvoru přiložil dlaň s mládětem. Matka něco zaskřehotala a mládě se zvedlo a než zmizelo v hnízdě, otřelo si o Adamovu dlaň hlavu. Nejspíš mělo jít o poděkování, protože Adam pocítil jen jemné pohlazení chocholkou na hlavě. Mládě otočilo hlavu tolik, že se zobákem Adamovy ruky ani nedotklo.

To jeho otec poděkoval jinak. Než mládě vlezlo do hnízda, sehnal někde velkou žlutou bobuli, a když se Adam na výzvu samičky otočil zpět, upustil ji ze zobáku do natažené ruky. Adam si velkou žlutou 'borůvku' se zájmem prohlédl, ale pak ji k překvapení dárce strčil do kapsy:

„Děkuju. Promiň, ale sníst ji nemůžu... Jestli se někdy vrátím ke svým, dám ji na rozbor.“

Samička, která už zase seděla na padlém kmenu, vydala zvláštní zvuk.

Adam by přísahal, že se samečkovi směje. Ten také něco odkrákl a uraženě zmizel mezi stromy. Kdo ho teď vyprovodí z lesa? Samička na kmeni se ale nehýbala a Adam usoudil, že to znamená, aby počkal.

A skutečně – sameček se za minutu přifítil zpět a nesl v zobáku lesklý kámen. Když ho upustil Adamovi do dlaně, poznal Adam, díky Amandině snaze ho vyškolit, že jde nejspíš o diamant. A pořádně velký! Poděkoval slovy i lehkou úklonou, dal kámen do kapsy a ukázal ven z lesa. Sameček se opět chopil role průvodce a vyvedl ho na chodníček.

* * *

Teď se Adam konečně v klidu mohl zahledět do dálky: v suchém a čistém vzduchu byla dohlednost určitě takových dvacet, pětadvacet kilometrů. To, co viděl, ho utvrdilo v přesvědčení o vlastní pravdě.

Kam až lidské oko dohlédlo, táhly se pruhy složené z pěti barev: žlutá, zelená, modrá, červená a fialová. Barvy, kromě modré, však nebyly stálé – každá kolísala snad mezi stovkou odstínů. Mezera mezi pruhy byla hnědá až okrová. Adam v tom viděl duhu. Po vyloučení perspektivy a různě tvarovaného terénu se duhové pruhy daly považovat za pravidelné. Adamovi se pravidelnost zdála dostatečná na to, aby se dalo uvažovat o umělém osetí.

Chápal ale, že žádný pozemšťan by duhové lány nepokládal za kulturní krajinu. Něco takového se ani vzdáleně nepodobalo standardní zemědělské produkci. Skutečně se to víc blížilo pojmu 'louka'. Krásně barevná, rozkvetlá.

V duchu poděkoval rodičům, že se nezalekli prostředků na jeho vzdělání a on mohl vystudovat právě Všeobecnou životní. Byl si natolik jist svými agrotechnickými znalostmi, aby mělo smysl jít blíž a podrobně prozkoumat, co to je za nesmysl – čtyři rostlinné druhy na jednom poli!

Ovšem jen udělal dva tři kroky, objevil se před ním jeho ptačí průvodce, kterého už pustil z hlavy. Visel před ním a nepříjemně syčel.

„Zase ty? Budu ti říkat Ferdo... Co ještě chceš, Ferdo???“ zatvářil se Adam bezradně a pokrčil rameny s rukama od sebe. Zdálo se, že tomuhle gestu Ferda rozumí. Ztichl, ještě chvíli se vznášel, ale pak jako kámen spadl do trávy. Adam se lekl, že si ublíží, ale on v posledních deseti centimetrech mocně mávl křídly a měkce přistál. Hned však složil křídla k tělu a převrátil se na záda. Vystrčil své silné nohy se slušnými pařáty vysoko k nebi, ale pak je nechal klesnout a viditelně celý ochabl.

Po chvíli se zase postavil, křídly se opřel o zem a vyzývavě se na Adama zahleděl. Adam si před něj sedl na bobek, dlaně si položil na kolena, pokýval hlavou a smutně řekl:

„Rozumím, chceš mě varovat... Děkuji ti, ale já tam jít musím. Lidé umírají, je to jediná možnost, jak to zastavit... Teď budu já v roli zaostalého tvora, kterého ti neznámí zemědělci snad vyslechnou. Pomohou mu, jako jsem pomohl já tobě. A snad se mi nebudou smát, že jsem zaostalý... Poslouchej, Ferdo, mám návrh: až se budu vracet, pújdeš se mnou. Seznámím tě se

svým hejnem... Vlastně bys je měl navštívit stejně, i když se nevrátím. Jsou támhle za tím kopcem," mávl rukou za sebe a vstal. Ferda zase vzlétl a Adamovi se zdálo, že je smutný.

„Nedá se nic dělat, musím tam," řekl a prstem ukázal k polím. Ferda vystoupal do tří metrů a na rozloučenou zakrákal.

* * *

Ač byl les na dosah, byl Adam celou domu na sluníčku. Ze svahu to šlo trochu rychleji, ale stejně to nakonec byly další tři hodiny.

Blížil se k tomu podivnému poli a byl ve střehu. To mu ale nezabránilo přemýšlet nad uvažováním cizích zemědělců, a než k poli došel, odhalil pravděpodobný význam zelené a modré barvy: vysoké a silné rostliny s obrovskými listy, vzdáleně připomínající pozemskou kukuřici, jež v rozsoše posledního patra listů právě kvetly velkými, modrými květy, vytvářely stín, který dovolil ostatním barvám snášet ostré slunce.

Zastavil se metr od žluto-červeno-fialové stěny, přibližně metr a půl vysoké. Takže tohle je hlavní plodina: každé tlusté zlatožluté stéblo bylo ve čtyřech patrech obsypáno desítkou válcovitých klasů, podobajících se vosímu hnízdu. Pak si Adam vzpomněl na ovoce, které mu moc nechutnalo, ale přesně tomuhle klasu odpovídalo – granátové jablko.

Relativně velké mezery mezi rostlinami obilí byly vyplněny dvěma druhy popínavých rostlin, které šplhaly po obilí i po sobě. Jejich žlutozelené stonky s obilím splývaly, ale jejich květy vytvářely nepřehlédnutelnou červenou a fialovou záplavu.

Adamovu teorii o umělém osetí podporovalo několik dalších skutečností: na běžné louce by rostly i jiné druhy plevelů, těžko by obilí rostlo přirozeně v tak pravidelných rozestupech, pravděpodobnost milionkrát se opakujícího vzorce čtyř rostlinných druhů byla prakticky nulová. Také současné květenství tak rozdílných rostlin bylo málo pravděpodobné. Po podrobnějším průzkumu najde určitě ještě další podivnosti!

Když se zamyslel nad technikou sklizně, zatočila se mu hlava. *Prostě sklidí všechno najednou a použijí výslednou směs s poměrně přesně definovaným složením? Nebo mají separátor, který na základě barvy či jiných vlastností dokáže oddělit jednotlivé druhy? Kdyby měli separátor, pak se dalo uvažovat i o tom, že cílem je obilí a ostatní druhy jsou pomocné: vysoké rostliny vytváří stín a možná jsou zásobárnami vody, popínavé rostliny zabraňují růstu jiných rostlin. Možná také odhánějí či přímo likvidují různé škůdce, jak se snažil naznačit Ferda. A třeba je to tak, že obilí je pro zemědělce, zelené rostliny je píče pro zvířata a ze semen popínavých rostlin se lisuje technický olej. Klidně by se dala vymyslet desítky dalších možností...*

Šel podél pole k okrové mezeře. Její smysl byl také záhadou – žádným pozemským postupem by takové pole nevzniklo. Takže těžko tady jezdil nějaký traktor. Pak ale Adama napadlo vysvětlení: mohlo by jít o protipožární

opatření. Kdyby ostré slunce některý pruh zapálilo, neshoří všechno. Ale to je také divné, protože není nic jednoduššího, než rozmístit jednoduché protipožární automaty.

Jako by ty automaty čekaly, až dospěje v myšlenkách právě do tohoto bodu. Z vysoké, sluncem vyšisované trávy se do výše modrých květů vznesl velký kámen a přitom měnil nepravidelný tvar na dokonalou kouli a barvu ze šedohnědé na rudou. Adam na místě zkoprněl, což bylo jeho 'šťěstí'. Dal tak automatu čas na analýzu.

„Nestřílej,“ řekl co nejkliďněji a snažil se, aby se mu netřásl hlas, „Jsem inteligentní bytost a chci požádat tvé pány o pomoc... Doved' mě k nim, prosím.“

Zvedl ruce dlaněmi dopředu do výše hlavy. Snad to gesto pochopí. Odpověď byla výmluvná: z nepatrného otvoru na rovníku koule vyšlehla modrá záře a během zlomku sekundy rozložila Adama na atomy.

+ + +

17. Přicházím v míru

V absolutní tmě se zrodilo světlo. Zářící bod se rozrůstal a intenzita byla brzy nesnesitelná.

Adam otevřel oči. Skrytý systém ihned zareagoval na zúžení zorniček a ztlumil světla. Vlastně intenzitu celé plochy stropu. *Skvělé, měl jsem pravdu!* *A to modré záření byl jen teleport, ne zbraň*, pomyslel si s potěšením. Může pokračovat v misi.

Opatrně se posadil a rozhlédl se po antiseptické místnosti. Hledal jakoukoliv informaci o době, po kterou byl mimo, případně o místě, kde se nacházel. Nic. Nepočítáme-li šedobílou barvu celého prostoru a bílé svítící strop.

Seděl nahý na vyvýšené podlaze s dokonale hladkým povrchem a tělesnou teplotou. Kromě nezahojeného boku, který ale nebolel, neměl jiná zranění. Vlastně jde o slušné přijetí a potvrzení statusu inteligentní bytosti. Co víc si mohl přát?

Pomalou se otočil, spustil nohy z 'postele' na podlahu a znovu se rozhlédl po stěnách bez jakéhokoliv fleku, výstupku, tlačítka, spáry nebo kliky. To bylo frustrující – kam má bušit, až bude křičet 'pusťte mě ven'?

Určitou časovou informaci, v uzavřeném prostoru dost hlasitou, dostal od dosud mlčícího žaludku. Požadavek stimuloval jeho vnímání a on si všiml, že jen pár centimetrů od jeho pravé nohy je úzká, vysoká, podivně tvarovaná nádoba s nějakou tekutinou a široká miska se zlatavým práškem.

Nejprve si prohlédl lahev ze tří čtvrtin plnou čisté vody – jak se dalo předpokládat. Byl to válec z průhledné, kluzké hmoty a s prolisy, které měly zabránit vyklouznutí. Tvarování však evidentně nebylo pro lidskou ruku. Adam se pokusil k prolisům přiřadit prsty, ale moc se mu to nepovedlo. Zřejmě mají jen tři silnější prsty. Ale možná také čtyři, prostřední prolis byl podstatně širší než ostatní.

Bez obav se napil vody bez chuti a zápachu. Když si dali takovou námahu, aby ho sem dostali v celku, bylo by nesmyslné ho chtít otrávit. Pak zkusil ten prášek. Okamžitě měl jazyk obalený jako řízek. Chuťově nic moc. Nejprve lehce nasládlé, v závěru trochu hořké. Nevadilo, že mu k tomu nedali žádný nástroj – on má vlastně dva univerzální s sebou.

Strčil si pravý ukazováček do pusy, potom do misky s práškem a pak zase

do pusy. Hned se cítil být méně zvířetem. Kuchař 'hlad' se tentokrát moc nepředvedl, ale když se Adam blížil ke dnu misky, cítil se nasycen a dokonce mu to začalo chutnat.

Zbývajícím douškem vody spláchl hořkost posledního 'prstu' prášku a obě nádoby zase odložil na podlahu. Přišlo mu logické, že ho celou dobu pozorují. Podíval se tedy zpřímá k protější stěně, kde by očekával vchod, a řekl:

„Děkuji. Déle bych se u vás stravovat nechtěl, ale za daných okolností to ušlo. Co dál? Času je málo, moji lidé umírají... Rozumíte mi? Znáte naši řeč?“

Zmlkl a dal jim čas na reakci. Žádná se nedostavila. Když měl pocit, že se čas zhmotnil a dupe mu po zádech, pokrčil rameny a povzdechl si:

„Asi ne... Tak začneme s výukou. Připravte se, pojedeme z kopce: podlaha,“ řekl a ukazovákem se jí dotkl, „postel... strop... stěna...“

Na chvíli se zarazil, nic dalšího tu nebylo. Pak si ale uvědomil, že je tu on, a pokračoval:

„Ruka, prsty, hlava, vlasy, ucho, oko...“

Přitom myslel na to, co řekne, až dojde pod břicho. Nakonec ale svou nejdůležitější část ignoroval. Když spotřeboval své tělo, předvedl pár činností: chůzi, běh jen naznačil, aby se neumítl o stěny, sed, leh, stoj. Potom popsal těch několik barev, které měl na sobě a kolem k dispozici. Pojmenoval nádobu a misku a spočítal své prsty.

Vysíleně si sedl, bok ho už zase bolel. Zvedl hlavu ke stropu:

„A teď bych prosil něco na psaní!“

Pravým ukazovákem naznačil tuto činnost proti levé dlani a natáhl se, aby nabral sil. Teď byl míček na jejich straně.

* * *

Stěna se v místech, kde se to dalo předpokládat, rozestoupila bez jediného zvuku.

Adam, který málem usnul, zachytil změnu jen koutkem oka. Prudce se nadvzděl na lokti a zíral na podivnou šestinohou a šestirukou potvoru, vystoupivší ze tmy. Zřejmě z přechodové komory. Chvilí mu trvalo, než si byl jistý, že se jedná o stroj. Jeho konstruktéři ale takhle těžko vypadají. Snad až na ty čtyřprsté ruce.

Robot položil na podlahu žlutou desku velikosti pořádného jídelního tácu a nevelkou, černou tyčinkou po ní přešel. Zobrazila se modrá čára, kterou prstem zase smazal. Tyčinku položil k desce a přistoupil k Adamovi. Chvilí jen stál, možná se na něj díval, ale bez hlavy a očí Adam nevěděl, kam se má dívat.

Pak mu došla trpělivost a on, prvním prstem jedné ruky, přitlačil Adama k posteli. Dělal to jemně, ale požadavek byl jasný. Pak mu podložil jednou rukou pravé rameno a druhou rukou hýždě tak, aby se vyhnul zraněnému boku. Lehkým tahem naznačil, že se má otočit na levý bok. Když to Adam udělal, postříkal mu krvavý bok z malého rozprašovače, který držel v dosud nepoužitě ruce, podstoupil, otočil se a ve chvíli byl pryč. Stěna se zase uzavřela.

Adam pocítil příval sil. Bok ho už nebolel a on si připomněl, že čas běží. Posadil se, vzal do ruky komunikační desku a zamyslel se, čím začít. Vzpomněl si na rozhovory s Filem – co fungovalo jednou, mohlo by být úspěšné zase!

Zopakoval čísla: napsal znak, ukázal počet prstů a číslici vyslovil. Po devítce začal s početními příklady: sčítání, odčítání, násobení. Podstatné bylo, aby jim definoval znaky těchto operací a samozřejmě rovnítko. Z tohoto základu se dopracoval k číslům do sta. Pak napsal několik příkladů umocňování, aby pochopili symboliku, a nakonec jim předvedl rozklad velkých čísel na jednotlivé desítkové řády. Snad pochopili, že používáme poziční systém při základu deset.

Máváním si rozcvičil pravou ruku a od matematiky přešel na pojmy. Napsal jedna plus jedna rovná se dva a pod to jedna plus jedna nerovná se tři. Podtrhl dvojku a řekl „ano“. Zopakoval to a k tomu přikývl. Podtrhl trojku a definoval slovo „ne“. K tomu zakroutil hlavou.

Chvilí odpočíval a napadl ho jednoduchý způsob, jak si ověřit, že rozumí. Zvedl z podlahy lahev, podržel ji v natažené ruce a řekl „ano“. Položil ji zpět, zvedl misku a řekl „ne“. Skutečně po chvíli se stěna zase rozestoupila a stejný robot mu přinesl plnou lahev s vodou a prázdnou si odnesl.

Adam se s chutí napil a přistoupil k abecedě. Napsal malé a velké písmeno a vyslovil ho. Když prošel celou abecedu, předvedl skládání písmen do slov: zopakoval slova 'ano' a 'ne'. Matematický zápis, slovo, zvuk. Také zopakoval části svého těla: ukázal na část, napsal ji a vyslovil. Ještě přidal lahev a vodu, prášek a misku.

Adamovy úvahy však přerušil tlak v podbříšku a on se musel vážně zamyslet. Pijí vodu z lahve a jedí zemědělské produkty: jejich metabolismus se může lišit, jak chce, určitě nespotřebují všechno, co pozíou. Musí se zbavovat nestravitelných zbytků a odpadu. Pak lehce pochopí, co potřebuje.

Vymazal obrázek na desce a nakreslil toho slavného chlapečka, který dělá přesně to, co teď potřebuje. Místo kašny však nakreslil jednoduchou loužičku, což bude zanedlouho podle pravdy v případě, že nezareagují. Vedle panáčka ještě nakreslil lahev s vodou a od ní šipku do jeho úst. Konec čírku opravil na šipku, aby bylo zřejmé, co je vstup a co výstup.

Zvedl hlavu a rozhlédl se. Nic. Možná je načase definovat další dvě slova. Smazal chlapečka z Bruselu a nakreslil jdoucího panáčka. K němu napsal 'chůze', rovnítko a 'pomalu'. Pod to nakreslil sprintera, včetně větru za jeho zády, a napsal 'běh', rovnítko a 'rychle'. Pak všechno smazal, nakreslil panáčka s loužičkou a k tomu napsal 'RYCHLE!'.

Teď již hostitelé zareagovali. Za Adamovými zády se ozval tichý akord, a když se otočil, viděl otevřený vstup do malé komůrky, v níž se právě rozsvítilo světlo. Odložil kreslicí desku a šel vykonat potřebu. Vypadalo to jako pisoár, částečně zapuštěný do zdi. Marně však hledal páčku nebo tlačítko. Pokrčil rameny, a když z komůrky vyšel, stěna se uzavřela a bylo slyšet tiché syčení a bublání. Vrátil se na kraj postele a na desku napsal 'děkuji'.

Přestože měl Adam pohyb minimální, začal ho bolet poškozený bok.

Bolest se stupňovala natolik, že zasáhlo kontrolní centrum a on se zase mohl soustředit. Na desku nakreslil svůj bok a u něj robotí ruku s rozprašovačem. Pochopí, že potřebuje další ošetření? Pochopili. Adamova malůvka se ztratila, plocha zbělela a objevila se odpověď: NE. Nechtějí nebo nemohou? To je vlastně jedno, bude pokračovat!

Napil se a po chvíli odpočinku chtěl směřovat k věcem, které bylo třeba vyřešit: do levého rohu nakreslil slunce a planetu. Od planety vedl šipku ke křivé čáře, představující povrch, na který nakreslil strom a několik klasů. Od klasů vedl šipku, nad níž nakreslil několik obilných zrn, k misce, v níž mu dali jídlo, a od ní další šipku k ústům. Viděli ho jíst, tak to slovo určitě pochopí. *No jo, ale jak jim říct, že jsme se jejich úrodou otrávilí a že potřebuju protijed?*

Najednou ale bylo všechno jinak. Ozvalo se zašumění a ze stěn se rozlehl pomalý, huhlavý hlas. Strojový hlas přeřikal všechny číslice a písmena v abecedě. Na chvíli ztichl, ale potom Adama vyzval:

„Já mluvit, ty psát, kreslit ... chci.“

Adam dal do protikladu chci (jít, běžet, mluvit) a musím (jíst, pít, dýchat). Už definoval tolik slov, že si nebyl jistý, která to byla. Tohle teprve bude ten správný chaos. Ale teď to asi bylo dobře, protože požadovali další slovo:

„Nemohu.“

Adam zase vysvětlil protiklady: mohu (jít, pít) a nemohu (létat, projít zdí).

Hostitelé zřejmě odposlouchávali komunikaci kolonistů, dokázali oddělit slova a možná i data. Adam jim svou výukou pomohl znalosti utřídit a za chvíli si s nimi i promluví. Ale když mu dotazy přišly nekonečné, zvolal „stop“ a odložil desku a pero na podlahu, zvedl se a několikrát se prošel ke stěně a zpět.

Zase se posadil na postel a pokusil se vysvětlit slova únava, odpočinek a spánek. Už byl tak otupělý, že mu bylo jedno, jestli pochopili. Všechno smazal a napsal velkými znaky „JÁ SPÁT“. Desku odložil a natáhl se na postel. Hostitelé pochopili a stropní světla ztlumili. Nestihl se ani podívat, že se mu přes hořící bok daří zabrat, a už spal.

* * *

Když se vzbudil, chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde je, a že řešit, zda je ráno či půlnoc, nemá význam. Posadil se a strop se rozsvítil. Spustil nohy z postele, zvedl komunikační desku z podlahy, pravou rukou napsal slovo, vyslovil ho a palcem a ukazováčkem levé ruky definoval pojmy „málo“, „více“, „hodně“ a „méně“. Pak významně ukázal nahoru a řekl:

„Strop, světlo, méně.“

Hostitelé pochopili, ale strop stále oslíhoval. Teprve po třetím kroku bylo osvětlení akorát. Plocha desky se smazala, zbělela a zobrazil se hrníček s uchem, evidentně vyseparovaný z fotografie. No jo, mimozemšťané vidí lidem až na stůl! Strojový hlas ho žádal:

„Já kreslit, ty mluvit, ty psát.“

Adam zapsal a vyslovil „hrnek“ a kresbou a slovy vysvětlil účel. Vytušil, že

těch obyčejných věcí bude víc. Smazal desku a zobrazil se mu stůl. On ale chtěl dát informacím řád, tak řekl:

„Hrnek, opakuj.“

Hostitelé pochopili a v levém horním rohu se znovu zobrazil hrnek.

„Hrnek, níž.“

Adam nad obrázek napsal slovo jako nadpis, pod obrázek napsal: 'co je to: věc', na další pomyslný řádek napsal: 'název: hrnek, hrníček, sklenice, sklenička', pod to 'účel: nádoba na pití vody', na další řádek 'materiál: porcelán, sklo, dřevo, plast'.

Hostitelé přistoupili na systém popisu a ukázali mu na tři desítky věcí denní potřeby. Pravda, předposlední byla Adamova Amina a poslední pak kosmická loď firmy ADS,¹⁶ kterou sem Tenká nechala dopravit novou elektrárnu. Potom přešli na různé venkovní činnosti, především práce na poli.

A nejen práce! Adam na tu dvojici v trávě nedaleko pole chvíli zíral, ale pak se od srdce zasmál. Dříve nebo později na tuto činnost muselo dojít, protože kolonisté plnými doušky využívali neexistující dohled, který na Zemi fungoval každou sekundu i v tzv. 'volné přírodě'. Cítil, že se asi červená, tohle s mimozemšťany probírat nechtěl, ale poctivě uvedl účel: 'milování, rozmnožování'. Samozřejmě pak ještě musel daná slova vysvětlit a popsat princip rodiny.

„Ty odpočinout, ty jíst,“ ozvalo se současně se vstupem robota, který mu přinesl další lahev a zase misku s obilným práškem.

* * *

Adam se napil, najedl a natáhl se, ale usnout nemohl.

Jak vypadl z toho šíleného tempa vysvětlování a mohl se věnovat sobě, zjistil, že ani kontrolní centrum situaci nezvládá a bok se nehojí. Ono to blokování vstupu bolesti do mozku je ošemetná věc! Sice mu to dovolilo soustředit se jen na úkol, ale o to rychleji mu ubývaly síly a tělo muselo sáhnout hlouběji do rezerv.

Kontrolní centrum sice byl doplněk navržený lidmi, ale nebyl zrovna sdílný. Konstruktérům se zdálo, že by takový člověk překročil onu nezřetelnou hranici a byl by více strojem než lidskou bytostí. Především proto, že lidské tělo není nějaká baterka, u které se určí zbývající kapacita snadno! Pro získání takové exaktní informace by musely být změny neúměrně rozsáhlejší.

Adam tak na zbývající síly mohl usuzovat jen z toho, jak se cítí. Získá tu informaci, ale bude to způsobem dost krutým: kontrolní centrum se stáhne! Téměř okamžitě pocítil úbytek sil. Bolest zaplavila jeho mozek tak intenzivně, že nebyl schopen smysluplně uchopit ani tu nejjednodušší myšlenku.

Tuto nevhodnou chvíli si hostitelé vybrali pro pokračování komunikace. Horko těžko si uvědomil, že na něj mluví, ale nerozuměl. Kontrolní centrum však zabralo a Adam měl pocit, že se vrací z pekla, odněkud ze šestého kruhu. Když byl schopen dát dohromady kloudnou větu, řekl:

„Jsem hodně poškozen... Opakujte.“

¹⁶ *Automatizované Dopravní Systémy, viz Adam z Brumlanu, strana 144*

„Zdravil jsem vás a chtěl jsem pokračovat v komunikaci.“

Evidentně se zpracování dostalo na vyšší úroveň: systém nezadrhával, skloňoval a časoval, dokonce sestavil složenou větu. Určitě to nebylo jen na základě Adamovy výuky. Ale hlas byl stále odporně strojový.

„Jsi počítač, stroj?“

„Ne. Ze zvědavosti jsem si dohledal, že těm, co se věnují živé hmotě, říkáte biologové. Jsem aktuálně přidělený k tomuto pěstitelskému okruhu. Hlas ale patří překladatelskému stroji, který se naučil tvůj jazyk. Převodník bude nutný stále, protože komunikujeme na podstatně vyšších frekvencích. Ani bys mě neslyšel... Podle tvého chování u našeho pole se zdá, že jsi už věděl, že tam nevyrostlo samo – jsi průzkumník?“

„Ano. Můj účel není jen průzkum, přišel jsem požádat o pomoc.“

„Vezmi zase tablet a vysvětli obrat ‘požádat o pomoc’.“

„Vysvětlení je jednoduché. Mám problém, tedy věc k vyřešení. Ale ten problém je tak velký, že ani já, ani všichni lidé ho vyřešit nedokážou. Šel jsem proto za vámi, protože máte znalosti větší než my. A také proto, že si myslím, že za ten problém můžete vy. Nejméně z poloviny!“

„Jaký je to problém?“

„Moji lidé umírají, protože snědli vaše obilí. Nic jiného jim ale nezbyvalo, protože náhlá záplava zničila nejen novou úrodu krátce před sklizní, ale i staré zásoby. Lidé neměli co jíst... Ale to jste asi pochopili, když jste nám poslali tu bednu obilí. Už tehdy mě napadlo, že jste na Ikarii také vy. Vlastně jsem měl podezření, už když jsem viděl ty klády, tedy stromy, použité na stavbu přehrady – bylo na nich poznat, že jim bylo pomozeno. Soustředěným teplem.“

„Ano, to je pravda,“ připustil biolog, „Energetickým paprskem agronoma... Agronom je robot, který dohlíží na naše pole. Jediný se může pohybovat po planetě. V těch místech je málem rovina a voda v přehradě dosáhla daleko a zaplavila jedno pokusné pole blízko řeky a on hledal příčinu. Není to takový myslitel, aby poznal, že přehrada není dílo přírody, nějaká naplavenina. Uvažoval tak: ta trocha vody, co se po uvolnění stromů rozleje do okolí, neohrozí žádné naše pole. Proto prostor pod přehradou dál nezkoumal a odstranil pro něj přírodní problém...“

Také já jsem ze zaslanych obrazů měl podezření, že se děje něco neobvyklého. Jenže, než jsem donutil systém, aby i do těch nejjednodušších zemědělských automatů byla doprogramována možnost jiných inteligentních bytostí, došlo k další nehodě. K poli, kde jsi byl i ty, přiletěl průzkumník od vás. Naším automatům ale připadal jako velký škůdce: chránily úrodu a zničily ho. Jeho zbytky jsem dostal na stůl a hned, jak jsem pochopil, že to je stroj s organismem uvnitř, vyvolal jsem poplach. Jinak by tě automat zabil také. Začali jsme zjišťovat, co se na té planetě děje, a teprve zpětně jsme z pamětí družic vytáhli informace o pohybu kolem planety a na ní.

Potíže lidí, kteří snědli naši úrodu, souvisí s plodinami, které vysazujeme. Je to geneticky sladěná čtveřice, vždy přesně vyladěná na genofond dané planety, kterou používáme jako obilnici. Je překvapivé, jak velkou shodu

vykazují lidé, kteří se zrodili na jiné planetě – je to tak, že?“

„Ano. Lidé pocházejí z planety Země, která je několik světelných let od Ikárie. Má-li vzniknout otevřená kolonie na biologicky aktivní planetě, otevřená z pohledu místní přírody, provedeme průzkum a kolonie se založí jen tam, kde je příroda z nějakých devadesáti procent shodná... Jak ta sladěná čtveřice rostlin funguje?“

„Vlastní obilí je pořád stejné, všechny naše obilnice mají prakticky shodné podmínky. Ta velká zelená rostlina je ochránce: poskytuje stín obilí a pomocným rostlinám, reguluje vláhu, protože díky dutému stonku je zásobníkem vody a má nejhlubší kořeny na získávání vody stvořené. Navíc ve svých velkých listech s pomocí slunečního záření syntetizuje různé látky proti drobným škůdcům, které přidává do vody poskytované ostatním. A také vytváří slabé elektrické pole, které odrazuje další škůdce. Geneticky laděné jsou ty dvě pnoucí rostliny, které spolu s obilím vytváří systém. Tím, že jsou upravené podle podmínek obilnice, jsou nebezpečné všem místním škůdcům. Zrna i celá rostlina. On takový větší škůdce není vybíravý, sežere najednou obilí, ochránce i pomocné rostliny. Ta kombinace je pro všechny v dané obilnici smrtelně jedovatá. Ale abych byl přesný: jakákoliv dvojice je jedovatá, mění se jen rychlost účinku. A když sežere všechny čtyři rostliny, funguje jed velmi rychle! Jedy z ochránce začínají ovlivňovat tělo už v ústní dutině, průchodem přes tkáň. Zřejmě tohle se stalo kolonistům, ale protože jste trochu odlišní, působí to na ně podstatně pomaleji.“

„A neohrožujete tím také sebe?“ podivil se Adam.

„Ne. Máme natolik odlišný metabolismus, že by se nám nic nestalo. Navíc není nic složitějšího separovat zrní od všeho ostatního. Mohu tě tak ujistit, že v tom obilném prášku, co jsme ti dali, je jen obilí. Nevěděli jsme, jak ho zpracovat, abychom ti neublížili. Proto ho máš v základní podobě.“

„Takže vaše pole vlastně fungují jako binární zbraň,“ konstatoval Adam smutně, „Dokázali byste tu otravu u lidí zastavit?“

„Těžko. Jednak by k nastudování vaší biologie byl potřeba čas, jednak žádný pěstitelský okruh na to nemá vybavení ani kapacity. Samozřejmě jsme informovali správní centrum tohoto kvadrantu, ale to je nadlouho – centrum je skupina těch největších ignorantů. Ještě žádné pokyny nepřišly! K čemu nám je, že dokážeme do hodiny přenést zprávu na druhý konec Galaxie? Také máte úřady a úředníky?“

„Bez úředníků to asi nejde nikde... Takže nějaký protijed nemáte???“

„Nemáme. Přece nemáme důvod něco takového vytvářet. A navíc pro jiné tvory... Chápu, že je to nepříjemné, ale zastavit to neumíme... Ale teď, když o nás víte, dají si další kolonisté...“

Věta zůstala nedokončená hodně dlouho. Adam přemýšlel nad situací a snažil se najít nějaké argumenty pro další setrvání lidí na Ikárii. Žádné nenacházel, mimozemšťané tu byli dřív.

Bude to záležet na jejich plánech s touhle planetou. Když řeknou, že ji využijí pro svá pole celou, měli by lidé odejít. Nějakou válku nemůžeme vyhrát ani ve snu. Ale proč by se mělo válčit? Vesmír se nezboří, když budeme

mít o jednu kolonii méně! Už teď si lidstvo zajistilo svůj rozvoj na dalších tisíc let... Třeba by se nalezené planety mohly použít jako lidská aktiva: mimozemšťané získají vhodné planety bez hledání. Stačí se dohodnout, že má každý půlku... Takhle by to ale nefungovalo! Přece se na povrchu může pěstovat obilí, i když budou v hloubce lidé dolovat suroviny pro své potřeby...

„Rozhodli jsme se takto...“

Strojový hlas byl sice stejný, ale změna mluvčího byla zřejmá. Biolog se moc rozpovídal, tak ho uťali. Anebo konečně dorazilo rozhodnutí z centra. Teď je u mikrofonu nějaký politik.

„... Není v našich časových možnostech napravit škody, které nastaly. Jedná se o nedorozumění, především ze strany lidí. Vrátime tě zpět, abys jim tuto informaci mohl předat... Také je upozorni, že naše postupy v naší obilnici se měnit nebudou! Ani naše plány, které počítají s využitím celé planety. Testy jsme totiž právě dokončili. Osetí tolika ploch ale bude chvíli trvat, vaši lidé budou mít na odchod čas. Nejméně deset oběhů planety kolem hvězdy. Používáte pro to termín rok...“

„Moment!“ zvolal Adam, „To chcete osít celou planetu? Jako že na celé planetě bude jen vaše obilí? Ptám se na zničení původních ekosystémů! Cestou k vám jsem totiž zjistil, že na téhle planetě nejsou jen lidé a vy. Pomohl jsem jedněm ptačím rodičům zachránit mládě – již teď má ten pták dost rozumu na to, aby požádal neznámého tvora o pomoc a projevil za ni vděčnost. Navíc mě před vašimi poli varoval, věděl, že jsou jedovatá. I toho chcete zničit?“

„Ano, řekl jsem, že chceme osít celou planetu, ale buďte si jistý, že využijeme jen volné plochy a příroda planety bude zachována. Vaše obava však svědčí o správném přístupu lidí.“

„Dovolte kompromisní návrh: nebylo by možné se dohodnout na tom, že přenecháte lidem polovinu planety? Nabídli bychom vám za to planety, kde máme kolonie a které samozřejmě mají obdobnou přírodu. Rozdělení planet napůl by pak mohlo fungovat i tam.“

„Ale my další planety nepotřebujeme, máme jich dost! O nějaké kompromisy a dělení se s nějakou nerozvinutou civilizací nemáme zájem. Rozhodnutí rady je konečné: lidé opustí do deseti let tuhle planetu, protože potom osejeme i jejich pole a pro naše hlídače se zase stanou škůdci!“

Nejprve zhasla světlá. A potom ze stropu vyšlehla modrá záře a během zlomku sekundy rozložila Adama na atomy.

+ + +

18. ... Oni pomohou tobě

A byl zase zpět na Ikării.

Mohlo být tak kolem poledne. Krásný slunečný den. Jeho čeká pěší túra. To bude opalovačka! Tady už nic nezmůže, jde se!

Rázoval více méně pravidelně asi dvě hodiny. Když došel pod kopec s Ferdovým lesem, musel si ve stínu smrků odpočinout. Bok ho začal bolet! Zřejmě to, co na ránu stříkal ten robot, byla anestetika, nic tím nevyléčili. To bude problém, protože teď tu není nikdo, kdo by ho ošetřil.

Vychladl a znovu nabral síly – je čas pokračovat! Vyškrábal se na kopec. Bylo to k vzteku: les byl dvacet metrů od něj, ale na ten ‘chodníček’ praží slunce celý den. Z kopce to šlo dobře, ale pak vstoupil na planinu.

Pár kroků mu to trvalo, ale pak si uvědomil, že na kopci byl také na sluníčku, ale blízkost lesa ochlazovala vzduch. Navíc tam šel po trávě. Ale na planině shora pražilo slunce a zespoda žhnula vyprahlá země. Cítil, jak s každým krokem vysychá.

Zatnul zuby. Nějaké selhání si nepřipouštěl. Také se strašně potil, přestože skafandr byl samá větrací díra. Ohlédl se a propadl depresi – ušel sotva osm set metrů! Pět kilometrů mu zbývá. Věděl, že jak se zastaví, už se nezvedne. Ale znavené nohy rozhodly za něj. Neměl ani sílu zbrzdit pád rukama.

* * *

Asi krátce omdlel, protože se najednou s trhnutím probral. Ležel ve stínu a kolem vanul vlhý vánek. Je snad v nebi? Ale krev na stéblu trávy, co ho nejspíš řízlo do tváře, když mu padla hlava, pozorovaná z pěti centimetrů, o nebi zrovna nesvědčila. Kde by se tu vzal vítr a stín? Už mu definitivně přeskočilo?

Vtom mu něco zaťukalo na botu. Adam se přetočil na záda – a to, co spatřil, ho úplně konsternovalo. Velký černý pták stál u jeho nohou, patnáct dvacet dalších ve dvou metrech nad ním v několika vrstvách kroužilo, vytvářelo stín a jejich mocná křídla jako bonus generovala slabý, ale pro vedrem zmoženou hlavu citelný vánek.

„Děkuju,“ pokusil se Adam o úsměv.

Pták u jeho nohou zvedl letky ze země, narovnal se, a udělal několik kroků. Tím se identifikoval. Adam to vzal jako výzvu a zakroutil hlavou:

„Kdepak, kamaráde, to nepůjde... Už se sotva hejbu!“

Najednou pocítil přívál energie a na čele mu vyrazil pot. Probuzené kontrolní centrum se pouštělo znovu do boje! Adama napadlo řešení – když nemá sílu na dálkový pochod, mohl by vyslat signál. Třeba si ho NSH zdravotního hvězdoletu všimne. Určitě takové věci ve svém okolí monitoruje.

Pták nějakým záhadným způsobem postřehl na Adamovi změnu a začal, určitě radostně, krákat a poskakovat kolem. Na ten signál přestalo hejno kroužit a odletělo do stínu lesa. Adam se pracně zvedl a pomalu, aby se mu nezatočila hlava, se rozhlédl. Vhodný kus plochého dřeva našel rychle. Musel však dlouho hledat, než se mu podařilo najít silnější větev, která nebyla tak vyschlá jako všechno kolem.

Nejprve se pokusil mezi dvěma kameny třecí větev trochu zašpičatit. Pak si klekl, mezi kolena sevřel ten kus vyschlého dřeva, kamenem vytlačil důlek a přiložil větev. Moc to nefungovalo. Teprve když se do toho vložilo kontrolní centrum a větev rotovala jak divá, začalo se z dřeva kouřit a pak opravdu vzplanulo. Adam rychle přidal malé třísky, pak větší kusy a nakonec i větve.

Hejno posedávalo ve stínu stromů, ale tři nejzvědavější ptáci celou dobu seděli u Adama v uctivé vzdálenosti, vědecky ho pozorovali a tichým skřehotáním si vyměňovali dojmy. Když se objevily první plamínky, na chvíli zavládlo zaražené ticho. Evidentně jim Adamova činnost přišla nesmyslná, teď je ale výsledek šokoval. Když se oheň rozhořel, začali hlasitě krákat a nadšeně poskakovat.

Adam to vzal jako pochvalu. Ptáci mu připomněli indiány, poskakující kolem ohně. Už chápal, proč to dělali. Také by se mu chtělo radostí poskakovat kolem vlastnoručně probuzeného okysličování. Teď byl ale rád, že sedí.

Oheň hořel skvěle. Až moc – palivo bylo tak proschlé, že hořelo rychle a prakticky bez dýmu. Ale Adam dým potřeboval! Postupně kolem sebe vytrhal všechnu trávu. Byla to vážně odolná rostlina a pořežala mu obě dlaně. Výsledkem bylo trochu dýmu, ale těžko si ho někdo za kopci všimne.

Trojice ptáků moudře štěbetala, až se dobrala jakéhosi závěru a všichni tři se jako na povel vznesli a odlétli ke zbytku hejna. Adam se za nimi smutně díval a pocítil ztrátu. Škoda. Jejich nadšení mu dodávalo sílu.

Začal lézt po čtyřech a trhat trávu ve větším okruhu. Dlaně ho pálily a pod kolena bolestivě cítil každý kamínek, ale bolest ho překvapivě povzbuzovala a také nedala kontrolnímu centru usnout. A to se opravdu snažilo bojovat s infekcí ještě intenzivněji. Alespoň podle vysoké horečky soudě.

Když oběhl skoro celé hrací kolečko, náhodou zvedl hlavu a překvapeně se zarazil – hejno u lesa nebylo. Klekl si a začal ho hledat. Našel ho za pár sekund, protože právě přelétlo řeku a mizelo v houštině na druhém břehu. Zdálo se mu dvojnásobné, ale brzy se mu i ten poslední pták skryl v hustých keřích.

Adam si jen vzdychl a chtěl pokračovat v trhání, když si všiml, že z houštiny vystartoval jeden pták a sekundu po něm další a pak další. Sedl si na paty a jen zíral. Ptáci se seřadili do nekonečného proudu a mířili k Adamovi. Muselo jich být nejméně čtyřicet. První již přelétli řeku a bylo

zřejmé, že každý má v zobáku větévku i s listy. Pravda, z jejich pohledu to určitě byla pořádná větev.

Přilétli k ohni a větévky do něj házeli s neuvěřitelnou přesností. Adam si hned uvědomil nebezpečí a vyskočil, aby přiložit také suché dřevo a oheň nezhasl. No, spíš se pracně zvedl, udělal několik těžkých kroků, přihodil do ohně náruč sušiny a zase si vysíleně sedl.

K ohni přilétali poslední ptáci, a jak si Adam všiml, nesli všichni stejný druh rostliny. Takže to nebylo podle hesla 'Urvi, co půjde', oni si vybrali a domluvili se na konkrétním druhu. Tohle je zcela vědomá, organizovaná akce na záchranu bláznivého dvounožce. Jen těžký antropocentrismus by za tím neviděl nic jiného než prostou náhodu.

Oheň nezhasl a k tomu začal vytvářet ohromné množství těžkého dýmu. Tak těžkého, že se mu nahoru nechtělo. Zřejmě záleželo na obsahu nějakých látek, protože se několik dýmových proudů v různé výšce od hlavního proudu oddělilo a po straně padalo zpět k zemi. Adam se pokusil – proti černým křídům – směšně malými dlaněmi vytvořit proudění, které mělo dýmový sloup zpevnit, ale byla to marná snaha.

Naštěstí černí zachránci zůstali poblíž a teď projevili nejen pochopení Adamovy snahy, ale také tvůrčí myšlení. Tak nějak přece označuje člověk svou schopnost najít způsob, jak se z nevyhovujícího stavu věci dopracovat ke stavu požadovanému.

Adam už zase zapomněl, že není sám, a přílet krákající nekonečné řady ho překvapil. Netušil sice, co s tím dýmem asi tak mohou udělat, ale raději odstoupil na tři kroky od ohně. A udělali! Něco, co určitě žádný člověk ještě neviděl: první pták proletěl velkou rychlostí všemi dezertujícími proudy dýmu a pak začal stoupat po šroubovici. Ostatní ho v řadě následovali.

Adam ustoupil ještě o dva kroky, sotva se držel na nohou a ani trochu už si nebyl jistý, zda neblouzní: dobrá stovka mlčenlivých ptáků kroužila kolem sloupu dýmu a nejen, že vytvářela větrný tunel, který sloup zpevňoval, ale ještě ho vytáhla vzhůru snad někam k padesáti metrům. Adam by křepčil, kdyby mohl, ale byl rád, že stojí. Nezištná pomoc v takové šíři ho dojímala a on si vroucně přál, aby to lidé zaznamenali a zareagovali. Ale tentokrát nemyslel na sebe: taková dobrosrdečná snaha přece musí dojít naplnění, nesmí přijít vniveč!

* * *

NSH zdravotnického hvězdoletu se velice snažil o neutrální hlas, když konstatoval:

„Našel jsem Hopsala.“

Ale kapitánovi u oběda stejně zaskočilo. Marně ho hledali už třetí den! Počítač počkal, až se pořádně vykašle, zobrazil záběry ze satelitu na teletěně kapitánovy kajuty a pokračoval:

„Je na planině, osm kilometrů vzdušnou čarou. Asi je vysílený, a proto rozdělal oheň, aby nás přivolal: je bez motorky a bez skafandru. Ale podívejte se na to množství černých ptáků! Přehrál jsem si to zpětně a je zcela zřejmé,

že mu pomáhají. Nechápu, proč. Jak se s nimi domluvil?”

Kapitánovi byla nějaká zvířata ukradená. Přikázal:

„Pošli pro něj. Stačí jedna bobule – ať ho strčí do komory a odvezou na ošetřovnu.“

„Problém je, pane, že všichni jsou v kolonii. Nemám ani roboty, kteří by dopravili komoru...“

„Mysli, sakra! Dopravit ho sem může třeba vedoucí technik a místo komory ať ho navlékne do skafandru.“

„Není to zrovna podle předpisů...“ brblal počítač, ale pak řízným hlasem potvrdil, „Provedu, pane!“

Vedoucí směny techniků, pilot druhé třídy v hodnosti kapitána, toho času bez podřízených, převelených na opravy v hroutící se kolonii, vytáhl hlavu z motoru tahače a zaposlouchal se. Zdálo se mu, že na něj někdo mluvil.

„Mám pro vás rozkazy, kapitáne,“ ozvalo se z reproduktorů v hangáru.

„Co se děje?“

„Našli jsme Hopsala. Jste v tuto chvíli jediný, kdo pro něho může zaletět.“

„Ještě to nemám hotové! Loď je plná šikovnějších inteligencí, ať...“

„Vím, jste tu krátce, kapitáne, ale předpisy hovoří jasně: na cizí planetě musí být vždy přítomen pilot! Prosím, přejděte do B1, nahrál jsem mu souřadnice a už zahřívá motory.“

„No jo, už jdu... Ještě se musím umýt, pár vteřin to snad vydrží... V jakém je stavu?“

NSH váhal, zda myslí loď, nebo Hopsala. Vybral si člověka:

„Přilbu má rozbitou a rozdělal oheň, aby nás přivolal. Sedí u něj a nehýbe se.“

Do kapitána jako když píchne. Najednou zapomněl, že má rozdělanou práci, rozběhl se ke stěně hangáru a vběhl do umývárny. Počítač dál popisoval situaci z aktuálně nejbližšího reproduktoru, protože kapitán se nenamáhal nasadit si přilbu:

„Počítejte s tím, že budete muset do skafandru – jestli to Hopsal nezvládne sám, budete ho muset do něj navléct vy!“

Kapitán byl v bobuli, jak technici přezdívali tomuhle kulovitému stroji s osmi vrtulemi, které zdvojovaly osmici iontových motorů, za necelé tři minuty. A v páté minutě opouštěl hangár na plný výkon. NSH ho dále informoval:

„Ještě je tu podivná věc: Hopsal se spřátelil s nějakým druhem místního ptáka. Pomáhá mu hodně velké hejno: napočítal jsem sto osm kusů. Před přiletem přejděte na iont, ať tu idylku Hopsalovi nenarušíte. Je to sice další z řady poru...“

„To mi nemusíš vykládat, počítači!“ okřikl ho kapitán, který velmi dobře věděl, jak moc porušují bezpečnostní předpisy tím, že odstaví jeden druh pohonu. Bezpečnost především!

* * *

Adam seděl u ohně a byl v rauši. Kontrolní centrum ho zdrogovalo ve snaze

udržet vědomí mimo boj s mimozemskou infekcí. Protože prohrávalo!

V tomto stavu se mu zrak zaostřil nad kopce, odkud by měla přijít pomoc. A zůstal tak. Z chemického koktejlu, který mu teď koloval v žilách, měl zablokované krční svaly. Tak jen koutkem oka – a ještě rozmazaně – viděl své černé přátele, že další kroužení kolem ohně vzdali. Ale neodlétili k lesu, do stínu, nýbrž přistávali všude kolem. Teprve když mu jedna černá koule prosvištěla těsně před obličejem a přistála do trsu ostré trávy hlavou napřed, pochopil, že oni nepřistávají – oni odpadávají únavou. Tak ho napadla otázka: *může se ptákům z kroužení zatočit hlava?*

Vtom jeho dalekozraké oči něco zachytily. Zdrogovanému mozku trvalo zpracování vjemu neskutečně dlouho, ale nakonec pochopil: nad kopci se objevil nějaký stroj. A zvětšuje se! Dokáže se vůbec pohnout?

V první chvíli pocítil nadšení z přívalu energie, který mu dovolil postavit se. Ve druhé chvíli se mu udělalo špatně od žaludku, protože to se kontrolní centrum pokusilo z umdlévajícího těla vyrazit zbytky energie. Jak jinak než produkcí dalších hormonů.

Moc toho ke zvracení v žaludku neměl, ale ty chaotické stahy vnitřností ho paradoxně probudily k životu. Narovnal se, utřel si rozpadajícím se rukávem skafandru pusy a zahleděl se znovu k obzoru. *Jestli jsem se zmýlil, je tohle poslední vzepětí sil a pak končím...*

Ale ne – stroj se zvětšil natolik, že dokázal určit typ. Brzy musel řešit další záhadu: stroj se dál rychle blížil, ale jeho hluk klesal. Pochopil, až když si všiml klesajících otáček vrtulí. Pilot asi nechtěl vyplašit hejno, tak se spolehl na iontové motory, které hlučely jen jako hejno vos. Rozzuřených vos.

Adam využil zlepšené pohyblivosti a rozhlédl se. Stohlavé hejno sedělo kolem něho v uctivé vzdálenosti v několika kruzích a ti, co seděli ve směru přistávající bobule, se pomalu rozestupovali. Pochopili, že Adam tu má ten vytoužený odvoz.

Náhle se do uvolněné uličky snesli tři ptáci. Adam usoudil, že je to Ferda a ti dva další, co ho pozorovali při rozdělávání ohně. Možná to není náhodné uskupení, možná to je něco jako rada starších či něco takového. Nasadil vážnou tvář a přemáhaje bolet se trojici hluboce uklonil. Usoudil, že snáže pochopí, a uklonil se části hejna vpravo a pak vlevo. Teď už ale vážně půjde, protože je na konci sil. Trojice to na něm asi viděla, protože odhopsala stranou.

Když Adam ušel asi deset metrů, uvědomil si, že uprostřed velkého trsu ostré trávy leží jeden obzvláště velký pták a kolem poskakuje drobný pták s šedou náprsenkou. Když jsou tak inteligentní, tak musí chápat smrt. Určitě chápou tu bolest ze ztráty stejně jako lidé. Možná právě sleduje nějaký jejich rituál rozloučení.

Pak ho ale napadlo, že je jen polámaný ze špatného přistání a lidé by ho dokázali vyléčit. Tedy až zvládnou sebe. To by bylo skvělé poděkování za pomoc! Dál se už nerozmýšlel, dřep si na bobek a opatrně zraněného oběma rukama podebral. Ale malý pták vydal bojový skřek a poloběhem pololetem vyrazil proti němu. Snad by mu oči vykloval, když se rychle nepostavil.

Adamovi se z toho rychlého pohybu zatočila hlava a žaludek simuloval mořskou nemoc. Když přemohl vlnu bolesti a zrak se mu vrátil, pokusil se šílícího ptáka ukonejšit naléhavými slovy. Ničeho nedosáhl, ale přiletěla mu na pomoc trojice pozorovatelů. Bylo to hodně křiku, ale nakonec odtlačili obránce na metr od zraněného. Dva ho drželi v šachu, třetí se vrátil na půl metru před Adama a po přistání nacvičeným pohybem zvedl letky ze země.

Adam si tedy sedl zase na bobek a pokusil se mu podívat do očí. Což samozřejmě nejde, když ptáci mají oči po stranách hlavy. Tak naléhavě řekl:

„Já mu pomůžu, Ferdo! Dovolte mi to.“

Natáhl k němu pravou ruku dlaní nahoru. Pak prsty ohnul do pravého úhlu a ruku pomalu stáhl zpět. Třeba si Ferda vzpomene, že tahle dlaň zachránila jeho dítě. A pochopí. Znovu k němu ruku natáhl. Ferda se na dlaň se zájmem zadíval. Už to vypadalo, že ho klovně – stačil jen malý pohyb hlavou. Ale neudělal to. Místo toho zase zvedl letky ze země a udělal tři kroky nazpět. Uvolnil tak Adamovi přístup ke zraněnému.

Adam nedbal obránce, který znovu spustil srdcervoucí křik, a zraněného vzal opatrně do náručí. Pták byl na svou velikost velmi lehký. Ještě kývl směrem k Ferdovi a se slovy „Vrátím ho!“ spěchal k bobuli, která definitivně přistála nějakých třicet metrů od ohně.

Pilot ve skafandru již otvíral přechodovou komoru a zakřičel do mikrofonu, napojeného na megafon:

„Kam táhneš toho ptáka, Hopsale? Zatím, cos byl pryč, zemřeli čtyři kolonisté – celá jedna rodina! To jako teď ještě budeme léčit místní opeřence?!“

Adam neodpovídal, protože si nebyl jistý svými hlasivkami. Teprve když došel na tři metry, sípavým, ale rozhodným hlasem prohlásil:

„Je to příslušník místní inteligence a těžce se zranil, když mě spolu s ostatními zachraňoval...“

Došel na metr k pilotovi a až teď mu viděl do obličeje. Chvilí se vzpamatovával ze šoku. Pak ale našel sílu a zařval:

„To seš ty, Klame!¹⁷ Zase si se mnou ta svinská náhoda hraje!! Jestli ho nevezmeš s sebou, rozbiju ti hubu, Roberte!!!“

Hned ale ztichl, protože si ho Robert Klam s ironickým úšklebkem prohlédl od hlavy až k patě a vesele se zeptal:

„Ty a kolik dalších? Evidentně ještě neumíráš, ale na nohou sotva stojíš... Konec řeči, nastup!“

Pomohl mu nastoupit a přechodovou komoru zavřel. Vážně řekl:

„Moc rád tě vidím živého, Adame. Já dám toho ptáka do klece, vlastně zdravotnického boxu, ty si sundej ty cáry a dej je tady do pytle. Navlékni si tenhle skafandr. Ať proběhne dekontaminace a můžeme letět... Tak rychle, lenochu!“

Opatrně uložil ptáka na bok a složil mu křídla, aby se do boxu vůbec vešel. Ten evidentně nebyl při smyslech a nijak se nebránil. Pak se obrátil na Adama, chvilí ho pozoroval, jak se pokouší ze sebe stáhnout zbytky středního

17 Kapitán Klam v první knize Adamovi nechtěně pomohl – tak ho degradovali.

skafandru, ale pak už to nevydržel a přistoupil k němu:

„Ukaž, pomůžu ti, nebo mi dřív umřeš!“

Zahlédl záblesk v Adamových očích a rozčlil se:

„Nech si hrdost, až budeš zdravý! Slyšíš! Ty vole, myslíš, že jsem ještě neviděl nahýho chlapa?“ odfrkl si a s úšklebkem poznamenal, „Každý ráno v koupelně!“

Mimozemšťané totiž vrátili Adama jen ve skafandru. Jaksi nepochopili význam spodního prádla...

* * *

Robert posadil Adama v přepravním prostoru a šel do pilotní kabiny. Chvatně, ale jen s pomocí iontových motorů, odstartoval. Teprve po třech kilometrech zase zapnul vrtule.

Adam podle hluku zaznamenal nasazení plné rychlosti. Opatrně vstal, doploužil se do pilotní kabiny a vysíleně se zhroutil do křesla druhého pilota. Robert mu nebránil, ale tvářil se nesouhlasně a měl nějaké poznámky.

„Poslouchej mě,“ uřál Adam pevným hlasem jeho protesty, „Zmizel jsem vám, protože mě vlastníci duhových polí přenesli k sobě. Jako ve Star Treku. Když díky zmizelému radnímu zjistili, že na jejich pole neútočí škůdci, ale že jsou na lkárii lidé, začali monitorovat naší komunikaci. Pro kolonisty už bylo pozdě, ale díky tomu se za dva dny dokázali se mnou domluvit...“

„Adame, sakra, já nevím nic o nějakých vlastnících. Ještě před dvaceti minutama jsem nevěděl, že tu někde jsi i ty! Ani o ničem nerozhoduju, já...“

„Tak už mi konečně řekni, jakým zázrakem ses tu ocitl a zachraňuješ mě, Roberte.“

„Jaký zázrak? Prostě mi řekli, že potřebují na zdravotnickém hvězdoletu vedoucího směny techniků a že mi hodnost vrátí, když to přijmu. Letěl jsem s nimi poprvé. Víím jen, že pomáháme na lkárii otráveným kolonistům, ale dalšími podrobnostmi nás nezatížili. Poprvé se stalo, že na lodi zůstal jen kapitán a dva vedoucí směn, kteří nemají lékařské vzdělání. Všichni ostatní jsou v kolonii.“

„Nedá se nic dělat, celé ti to povyprávím, až to tady zvládneme, teď ti povím jen základní informace, protože TY budeš muset učinit rozhodnutí. To já mám teď ty nejčerstvější informace, a když mi nepomůžeš, já budu muset zůstat na prázdné planetě, protože kolonisté zemřou do jednoho!“

Nadechl se, aby nabral sílu a těžce pokračoval:

„Lidé našli v okolí kolonie rozlehlé louky, které hrají všemi barvami. Ve skutečnosti jsou to zemědělské plochy vyspělé civilizace, která si z lkárie udělala obilnici. Když záplavou přišli kolonisté o zásoby, jedno pole sklidili a udělali si z něj jídlo. Na poli je čtveřice rostlin upravených podle podmínek dané planety, která vytváří symbiotický systém: mohutný klas obrůstají další dvě rostliny, které spolu ale tvoří jedovatou směs. Vlastně kterákoliv dvojice už zabijí, trojice je ještě účinnější. Čtvrtá rostlina je zásobník vody a továrna na jedy proti malým škůdcům.“

Musel na chvíli zmlknout, aby se vydýchal. Pár vět a byl úplně vyřízený. Ale musel to dokončit:

„I kdyby měli kolonisti k dispozici superlaboratoř, neodhalili by nic, protože jednotlivé rostliny jedovaté nejsou. Proto teď lékaři nemohou přijít na to, čím se otrávil – zopakovali stejný rozbor... A teď je ta správná chvíle na tvé rozhodnutí, Roberte,“ konstatoval Adam při pohledu z okna, „To, že jed nepůsobí tak rychle, je způsobeno tím, že lidé jsou odjinud. Ale nakonec všichni zemřou, protože lékaři nebudou mít dost času na výrobu protilátky. Je tu však možnost, kterou chci využít, i kdybych musel někomu ublížit. To, že mě zachraňuješ ty, je to nejlepší, co mohla náhoda udělat. Ty se mi nebudeš smát, ty mi budeš věřit, když ti prozradím tajemství, ty mě nikdy nezradíš. Věřím tomu! Zastav, Roberte, na třicet sekund: pošeptám ti pravdu a ty se rozhodneš.“

Robert Adama ctil, a tak bez dalších otázek poslechl. Přeletěli kopce a byli na dohled od kolonie. Adam se naklonil k Robertovi a pošeptal mu to sladké tajemství rovnou do ucha, aby to nezachytil ani řídicí systém bobule.

„Mám v Amině vysílač, kterým požádám Boga o pomoc. Bude-li k tomu svolný, je tu do půl hodiny.“

„A ty, příteli, se musíš rozhodnout,“ pokračoval nahlas, „zda mě odvezeš k Amině, nebo do tvého hvězdoletu na ošetřovnu.“

„Nepotřebuju třicet sekund, když není co řešit,“ prohlásil Robert a pokračoval v letu – k Amině. Zdravotnický hvězdolet samozřejmě změnu kurzu hned zaznamenal a v rádiu se ozval jeho velitel:

„Klame, co se děje? Kam letíte?“

„Kapitáne, tady Hopsal! Mám informace, které popisují situaci zcela jasně: jed, kterým se kolonisté otrávil, pochází z rostlin. Udělali jste při rozboru stejnou chybu jako kolonisté – neotestovali jste jejich kombinaci!“

„Ale my to víme! Před chvílí mi hlásili, že kombinace látek ze semen obilí a té červení kvetoucí rostliny vytváří nervový jed. Odkud to ale víte vy? Jste snad jasnovidce????“

„To by byla ještě ta stravitelnější možnost! Já to totiž vím přímo od majitelů pole, které kolonisté snědli! Proto vím, že tenhle objev je jen menší část problému. Jedovatá je totiž jakákoliv dvojice semen. Myslím, že tu není nikdo, kdo by jedl jen jeden druh. Možná starosta. Podle Roberta je pořád relativně čilý. Ti, co již zemřeli, jsou ti, co snědli trojici semen, protože třetí rostlina účinek dvojice násobí!“

Veliteli chvíli trvalo, než informace zpracoval, ale pak se zeptal medovým hlasem, aby nevyplašil blázna:

„Mluvíte snad o nějakých mimozemšťanech, pane Hopsale?“

„Víte co? Nejdřív se zamyslete, důkazy máte před nosem. Až potom ze mě dělejte blázna!“

Rozhovor, předem odsouzený k nezdaru, stačil Robertovi, aby s bobulí přistál nedaleko Aminy. Adam se těžce zvedl z pilotního křesla a ujistil se:

„Děkuji ti. Prosím, postarej se o toho ptáka. Je to důležité: vypadá to na místní druh, který se jednou dopravuje k civilizaci. Možná bys chtěl něco

přízemnějšího: věz, že mi několikrát pomohli a zachránili mi život. A neboj se,“ zareagoval ve dveřích pilotní kabiny na výhrůžku Robertova nadřízeného z rádia, že ho zase degradují, „tohle Bog napraví jednoduše, bude to v rámci urychlení velitelova rozhodnutí. Věř mi.“

Robert pomohl Adamovi až ke schůdkům Aminy, které Eva vysunula, když ji Adam informoval o svém příchodu. Šlo to pomalu, ale nakonec se Adam vydrápal do přechodové komory. Než se dostal do pilotní kabiny, Robert s bobulí přeletěl do hangáru hvězdoletu a se zraněným ptákem spěchal na ošetřovnu, přestože měl jít okamžitě k veliteli.

Adam v pilotní kabině odbyl zvědavý počítač a vyndal ze skříně půlmetrový model Aminy, v němž byl skrytý transgalaktický vysílač. Přidržel ho za špičku u své hlavy, několikrát se zhluboka nadechl a snažil se myslet intenzivně a zřetelně:

Tady Hopsal. Prosím tě, Bogu, přijď mi co nejrychleji na pomoc. Setkali jsme se s jinou civilizací. Velmi vyspělou. Mluvil jsem s nimi, ale jakoukoliv pomoc odmítli. Mí lidé umírají... Měl jsem nehodu, a když nepomůžeš, brzy zemřu i já. Moc prosím, spěchej, jestli můžeš!

Vysílač uklidil do skříně, těžce dosedl do svého křesla a poručil si spustit na telestěně velké stopky. V příštím okamžiku usnul, smířen s tím, že když jeho přítel nedorazí, nemusí se už nikdy probudit.

+ + +

19. Pětidenní bublina

Robert Klam vlétl do hvězdoletu a přistál v hangáru B1.

„Kapitáne Klame, dostavte se okamžitě k veliteli,“ tlumočil NSH rozkaz.

„Mám tu naléhavý případ, okamžitě mi dej velitele na obraz.“

„Co je podle vás naléhavé?“ zavrčel velitel do kamery.

„Pane, mám v boxu jednoho z těch černých ptáků, co pomáhali Hopsalovi. Ještě není mrtvý – ale bude, když nic neuděláme. Podle Hopsala jde o inteligentní sociální bytost schopnou tvůrčího myšlení. Prý dostatečně na to, aby se na něj vztahovala Hippokratova přísaha... Já s ním půjdu rovnou na ošetřovnu, pane, ale nevím přesně, co mám dělat.“

„NSH ošetřovnu informuje, a až tam dorazíte, vložíte box do dvířek právě na takové boxy. Robot se už o to postará. Potom přijďte na můstek, popovídáme si o Hopsalovi.“

Znělo to smířlivě. Robertova degradace se zřejmě odkládá.

* * *

Bog dorazil na Ikáriu za dvanáct minut.

Přílet jednomístného hvězdoletu, který ‘zaparkoval’ vedle Aminy, nikdo nezaznamenal. Bog zkontaktoval NSH pravěkým rádiem, které si nechal kvůli pozemšťanům namontovat do své univerzální lodi:

„Volám řídicí počítač, tady Bog. Buď zdráva, Evo.“

„Děkuji, že jste dorazil tak rychle, děkuji, že se mnou komunikujete takto. Telepatii nedokážu sledovat a přišla jsem si trochu odstrčená. Ráda bych nechala Adama ještě spát, ale vy potřebujete především informace, které já nemám. Poslední stav věcí je v Adamově hlavě. Vše kolem kolonistů a jejich neúspěšného léčení však mohu předat ve formě dat tímto kanálem. Pravdou je, že dvacet kolonistů již zemřelo a šest set čtyřicet sedm jich má otravu zřejmou. Také Adam je ve velmi špatném stavu: má zraněný bok a díky poškozenému skafandru byl několik dní vystaven prostředí Ikárie... Chcete ta data? Mám Adama vzbudit?“

„Ani jedno není třeba, udělám si kopii. Dekodéry máme – pokud tě v poslední době nějak nepředělali.“

„Ne, ke změně uložení dat nedošlo.“

„Dobře. Já se domluvíím s kopií, ale musím se vrátit k nám, systémy lodi na to nestačí. Chci říct, že potřebuji čas! Nejlepším řešením je časová bublina, do které uzavřu celou kolonii. Uvědom si, Evo, co se stane: ztratíte jakékoliv vazby na prostor mimo bublinu. Budeš to muset vysvětlit každému, kdo si toho všimne. Upozorni horké hlavy, že to je neprostupná bariéra až do Planckovy úrovně se všemi důsledky: nastane tma a ochladí se jako během noci. Ale bude to jen na hodinu, nanejvýš na dvě.“

„Zvědavá otázka: v jakém to bude poměru?“

„Největším, jaký můj přenosný přístroj a zdroj dokážou vytvořit: jedna ku stu. Za hodinu na shledanou.“

Všechno je relativní...

* * *

A nastala vřava.

Těžko si mohl někdo nevšimnout, že udeřila tma, bez hvězd skoro absolutní, a citelně se ochladilo. NSH zdravotnického hvězdoletu upozornil velitele, který debatoval se svým podřízeným a zrovna se rozčiloval. Ale vůbec ne kvůli tomu, že Robert nepřivezl Hopsala na jejich ošetřovnu, ale kvůli tvrzení, že ty duhové plochy jsou zemědělské plochy nějakých mimozemšťanů. Protože ty vidí Hopsal všude!

„Pane, něco se stalo s planetou a vesmírem!“

Do velitele jako když píchne.

„Ještě ty začni blbnout! Co tím chceš říct?“

„Já si nevymýšlím, pane – náš prostor tvoří jen kolonie, my a Hopsalův hvězdolet. Jsme obklopeni nějakým silovým polem, které nepropouští žádnou energii: setmělo se a teplota pomalu klesá.“

„Takže po čase zmrzneme? Za jak dlouho to ohrozí kolonisty v domech? Tisíc lidí sem neposkládáme!“

„Nemusíte mít obavy, pane, prostor je dokonale uzavřen, takže kdyby to trvalo dlouho, dokážeme tu udržet osmnáct stupňů nějakých osm let.“

„A na to jsi přišel jak?“

„Trochu energie z našeho reaktoru přeměníme na teplo. Vycházím z předpokladu, že oblast sahá do hloubky stejně jako do výšky: pět set metrů.“

„Tak co, veliteli!“ přešel Robert do protiútoky, protože ho ten velitelův antropocentrismus vážně začal štítat, „Chceš tvrdit, že tohle udělali lidé, nebo že jde o náhodnou fluktuaci entropického pole?“ plácnul první přemoudřelou větu ze sci-fi filmů, co mu paměť podstrčila.

„No jo, patrně jde o sférické narušení kauzality! Hlavně aby nenastal kaskádový efekt!“ zamumlal velitel, a když zvedl oči k rudnoucím Robertovi, začal se smát. Nahlas a od srdce. Taky koukal na filmy.

„Jen klid, kapitáne... Počítači, víš snad, o co se jedná?“

„Ano,“ šokoval NSH svého velitele i vedoucího směny, „Předávám slovo počítači Hopsalova hvězdoletu.“

„Dobrý večer, pane. Dovolte, abych vám vysvětlil situaci.“

„Tak povídej – zase Hopsal a jeho mimozemšťané?“

„Ano, pane. Byl tady Bog, který onehdy Hopsala zachránil. Rozhodl, že potřebuje čas na zjištění situace a naplánování postupu, a uzavřel vás, mě a kolonii do časové bubliny. Neptejte se jak. V podstatě se tím zavázal kolonisty vyléčit. Slíbil návrat do dvou hodin. Bublina je neprostupná pro jakékoli záření oběma směry. Budete to muset vysvětlit svým lidem. Také vás mám požádat, abyste všechny týmy do hodiny stáhl z kolonie zpět. Zřejmě, aby se mu lidi nepletli nebo aby neviděli mimozemské postupy – to nevím. Podřídíte se, pane, přestože na mimozemšťany nevěříte?“

„Tak tohle si o mně štěbetají *umělé* inteligence?“ zařval velitel a teprve teď vypadal našťvaně a opravdu děsivě, „Zapište si ale za uši, že nejsem blbej!!!“

Chvilí to rozdýchával a Robert byl rád, že ten výpad nemířil na něj. Velitel musel spolykat obří množství adrenalinu, protože už za minutu se klidným hlasem zeptal:

„To tomu mimozemšťanovi budou stačit dvě hodiny na to, co my jsme nerozlouskli za týden?“

„Jsmo v bublině zpomaleného času, pane – Bog bude mít k dispozici asi šest dní.“

„Aha, už chápu... Ale je tu další věc: co mám říct starostovi o stažení mých lidí?“

„Nic, pane. Spojil jsem se s počítačem kolonie a předal mu vysvětlení. Starosta potíže dělat nebude, protože pan Hopsal má u něj větší autoritu než pozemská vláda.“

„Jasně! Jsem tu za nevěřícího Tomáše, ale tomuhle se nedivím – však pro tuhle kolonii udělal víc než ministerstvo. Aktuálně pro jejich záchranu nasadil vlastní život... Jak mu je?“

„Když ho kapitán Klam vysadil, usnul v pilotním křesle. Pořád ještě spí, ale už je mimo nebezpečí: Bog mu teleportoval do zraněného boku nějaký léčivý systém a do do krevního oběhu sedativa.“

„Tak dobrá. Děkuji ti, počítači, můžeš se odpojit. Odvolám své lidi hned, tu hodinku jim to beztak zabere.“

„Náhlé tmy si všimli i další, pane. Funguju jako informační kancelář,“ prohlásil vesele počítač hvězdoletu, „Mám vám spojit velitele týmů?“

„Ano. Spoj mi všechny najednou.“

* * *

Bog byl zpět za dvaosmdesát minut.

Adam se s trhnutím probral, zvedl hlavu a podíval se na telestěnu: stopky ukazovaly jednu hodinu třicet devět minut. Bog se vznášel za jeho křeslem a hned navázal telepatickou komunikaci:

Buď zdrav, šlechtný příteli.

Ach, Bogu, děkuji ti z celého srdce, že jsi přišel na pomoc. Jen nevím, zda na to přistoupíš – půjde vlastně o zásah do osudů stovek lidí. A k tomu tě

budu žádat o drobnost, která ovlivní náš vývoj!

Neboj se, pomůžu rád. Vždyť tohle je právě situace, z níž jsi měl takové obavy: události jsou mimo lidskou kontrolu. Nemusíš mi nic vysvětlovat: všechno vím a všechno už mám připraveno.

Aha! Zase sis mě zkopíroval?

Přesně tak.

Jsi velmi skromný, Bogu. Pouhá hodina a půl na vyřešení takového oříšku je zázračně krátká doba.

Ve skutečnosti na to padlo pět a půl vašeho dne. Já jsem totiž kolonii stokrát zpomalil čas, aby nikdo další neumřel.

Nikdy ti nebudeme dost vděční, příteli... Děkuji... Proč jsme nedokázali tu otravu zastavit?

Protože se k něčemu takovému dopracujete za hodně dlouho. Je to velice podlý způsob replikace jedů na atomární úrovni... Tak jdem na to: nejprve vyléčím kolonisty a tebe a potom se podívám těm mimozemšťanům na zoubek!

Přijde mi vtipné, když mimozemšťan mluví o mimozemšťanech, ale nechci žádnou válku, Bogu!!!

Jakou válku, Adame! Podle tvého popisu jsme identifikovali ony zemědělce a touhle dobou je u nich náš vyslanec. Já k nim půjdu pro výsledek a případně budu muset splnit naše výhrůžky. Ale myslím, že na ně nedojde, protože jim předhodíme jinou planetu...

Zadrž, Bogu. Přesně tohle jsem jim nabídl, ale oni odmítli. Proč by na to teď přistoupili?

Protože proti nám jsou oni ti zaostali. Budou muset ocenit, že i přes tenhle jejich hendikep je nechceme poškodit.

Snad by ode mne, příslušníka nejméně vyvinuté civilizace z této trojice, nebylo moc troufalé, kdybych žádal, aby bylo po mém?

Nemusíš se namáhat, Adame. Asi jsi zapomněl, že jsem debatoval s tvou přesnou kopií, takže jednání našeho vyslance směřuje k tomu, že oni využijí jen polovinu Ikárie, nebudou vás vyhánět a u každého pole zřídí komunikační budku. Pravdou je, že mi tvá kopie nevysvětlila, proč se s nimi chcete takto dělit.

Tohle kopírování je sice praktická věc, ale trochu mě to děsí: co když tě má kopie naštvete nebo urazí. Já pak přijdu o přítele a ochránce bez toho, abych vůbec tušil, proč!

Hele, ty příteli, nezamlouvej to!

To dělení se s jinou civilizací beru jako důležitý psychologický moment pro roztahovačné pozemšťany. Konečně do našeho vývoje zahrneme neoddiskutovatelný fakt: nejsme v Galaxii sami. Jako civilizace si konečně budeme muset uvědomit, že nejsme jedináček, že se musíme dělit. A úplně

nejlepší na tom je to, že z těch tří jsme ta nejméně rozvinutá civilizace. Snad i ten největší válečný štváč si uvědomí, že násilím nic nezískáme. Budeme se muset snažit o slušné jednání, což by mohlo mít příznivý vliv na naši povahu.

Myslel jsem si něco takového, filozofe... Nějak mi to ale nesedí na tak nesmiřitelného kritika pozemšťanů.

Sakra, Bogu, tlačíš mě do filozofického okénka, ale odkládáním ohrožujeme kolonisty.

Kdepak, Adame. Léčení už probíhá podle programu – jeden kolonista za deset sekund. Eva a počítač kolonie ve spolupráci se starostou všechno připravili... Ale máš pravdu, přikročíme ke tvé transformaci. Chceš se vrátit ke své krásné manželce a synovi, ne?

Samozřejmě že chci. Ta kopie ale byla dost ukecaná, že víš i tohle.

To je první věc, kterou v nastavení simulace u kopii měním – dávám nulové zábrany.

Adamovi přeběhl mráz po zádech a doufal, že Bog žertuje...

* * *

Robert Klam kontroloval motory Bé jedničky, když ucítil slabou tlakovou vlnu a kdosi se mu za zády hlasitě nadechl.

„Ahoj, Roberte,“ prohlásil Adam, když se vzpamatoval z teleportace.

„Děšíš mě! Co to mělo být? Pochytil si snad od mimozemšťanů už i teleportaci?“

„Neblbni, Roberte, to není rýma! To Bog. Všechno je hotovo a on odletěl. Na rozloučenou mi ušetřil pár minut a dvě přechodové komory. Mně to ale vyrazilo dech a při zhmotnění jsem se musel rychle nadechnout... Přišel jsem ti poděkovat,“ řekl Adam, přendal si přilbu do levé ruky a pravou mu podal.

„Za co, prosím tě?“

Než mohl Adam odpovědět, ozval se počítač zdravotnického hvězdoletu, který Adamovu přítomnost také zaznamenal:

„Pane Hopsale a kapitáne Klame, dostavte se ihned do velitelovy kajuty.“

Za chvíli vstoupili do jámy llové, ale na nějaké rozhlížení nedostali čas. Velitel byl v ráži, tvářil se přísně a hned spustil na svého podřízeného:

„Kapitáne Klame, rozhodl jsem se, že vás navrhnu na povýšení.“

Robertův vyjevený výraz ho velice potěšil. Počkal o sekundu déle, než měl v úmyslu, protože si všiml, že také Adam se pohledem na Roberta dobře baví. Robert už otvíral ústa, ale velitel pokračoval:

„Bude to za vaše odvážné rozhodnutí, které dovolilo Hopsalovi zavolat pomoc, čímž jste nepřímo zachránil spoustu životů. Rozhodl jste se správně i přes hrozbu vysokého trestu a můj řev do vysílačky. Mé pocity jsou sice rozporuplné, ale stovky kolonistů jsou vám zavázáni životem, což je třeba zohlednit. Již podruhé jste změnil běh dějin tím, že jste věřil Hopsalovi, a já doufám, že povýšení trochu vykompenzuje to prvotní, nepřilíš spravedlivé

odsouzení. Také se domnívám, že by vám i Hopsal měl projevit větší vděčnost než jen tu slovní.“

„Děkuji, pane. Nešířili jsme se, protože do toho nikomu nic není, ale Adam svou vděčnost už projevil. Mnohonásobně. Díky němu jsem si mohl vzít svou ženu.“

„Tak vy tohle považujete za vděčnost?“ podivil se velitel a zatvářil se smutně, „Zklamal jste mě, pane Klame! Tohle má totiž všechny charakteristiky danajského daru! Víte, jak souvisí to, že se naše civilizace ještě nezhroutila, a to, že se i dneska krade? Existence výjimek: tak jako si noví zloději myslí, že právě oni nebudou odhaleni, tak si každý novomanžel myslí, že je výjimka, co našla tu pravou a navždy... Dobrá... Vám, pane Hopsale, děkuji za spolupráci. Pokusím se protlačit žádost o nějaký řád cti až k premiérovi, ale také zatahám za nějaké provázky, protože si myslím, že váš přístup by bylo dobré zveřejnit. Aby lidé věděli, že i když se mimozemšťané nedali poznat, že o lidech nesmýšlejí zle... Já vím, jak to je,“ pokýval velitel hlavou, když viděl, že se Hopsal nadechuje k protestu, „Hned vyskočí spousta regulátorů a budou řvát, že jde o nepřiměřenou koncentraci moci v rukách jednoho člověka. S takovými křiklouny už jste se snad smířil. Málokdy je za tím altruismus. Nedá se nic dělat, i zločinně smýšlející lidé mají volební právo, to si politici pohlídali.“

„To je od vás milé, pane, ale když to uděláte, ublížíte mně i kolonii. Naopak je třeba pravdu utajit a tvrdit, že jste to zvládli sami. Zamyslete se, prosím: všem pak bude jasné, že mám na Boga spojení. Já se ale můžu schovat, kolonie ne! Přiletí sem novináři... Nikdy bych nevěřil, že to řeknu: to však nebude to nejhorší... Za novináři přitáhnou dobrodruzi a za nimi prospektoři. Novináři a dobrodruzi se budou snažit dostat do komunikačních budek. Ale lidé se zavázali, že mimozemšťany nebudou obtěžovat. Zkazili bychom si renomé hned u dvou vyspělých civilizací! Když by prospektoři nemohli nic vytlouct z mimozemšťanů, mohli by Ikării krást suroviny. Například z druhé strany je rozsáhlé ložisko, kde by je nikdo neviděl. Navíc nezapomeňte, že de facto nepatří Ikárie lidem ani mimozemšťanům, ale těm černým ptákům.“

* * *

Kulový letoun, přezdívaný bobule, vylétl z hangáru ve zdravotnickém hvězdoletu a zamířil přes kopce na vysušenou planinu, kde Hopsala zachránili černí ptáci.

Řídil kapitán Klam, na palubě byli Adam a starosta kolonie Ignác Forseti. A taky pták Honza. Všichni seděli v přechodové komoře: Adam a starosta na lavicích u stěny, Honza přímo na podlaze. Bylo to třeba, jinak by starosta musel mít skafandr a Honza by musel být zavřený v přepravním boxu. Takhle byl ve skafandru jen Adam.

Honza byl tenkrát ze zachraňování Hopsala vysílený a po špatném přistání z toho bylo několik zlomenin, ale na lidskou léčbu reagoval příznivě. Po

padesáti hodinách intenzivního léčení už zase mohl roztáhnout křídla a Adam se mu už tři hodiny snažil vysvětlit, že po přeletu ke svému hnízdu musí nejméně ještě tři dny zůstat v klidu.

Honza nebyl takový génius jako Ferda, ale nakonec dokázal pochopit, co je den a co noc. A co znamená nenamáhat se. Co se ale Adamovi nedařilo bylo určení pozice jeho hnízda. A tak se rozhodl, že přistanou poblíž řeky nedaleko lesa a Honzu vysadí na velký kámen, na kterém na výpravě za mimozemšťany svačil.

Nejprve utichl hluk vrtulových motorů a po dvou minutách i bzučení motorů iontových. Vnější dveře přechodové komory se otevřely. Trojice vystoupila. Honza seděl starostovi na pravém lokti obaleném hadry, protože jeho orlí pařáty byly s to tu ruku utrhnout. Z Adamova vysvětlování pochopil jen to, že to tak má být, protože Adam odejde, ale Ignác zůstane.

Došli k lesu a Ignác postavil Honzu na kámen. Honza evidentně pochopil, co by Adam rád, a vyslal k lesu několik hlasitých skřeků. Z lesa přišla mnohohlasná odpověď. Honza se otočil zobákem k lidem. Asi chtěl říct, že teď musí jen počkat.

Ale nemuseli dlouho. Postupně z lesa vylétlo asi deset ptáků a posedali si na větve. Vtom se s křikem přifítila Honzova partnerka a začala kolem něho radostně poskakovat, divže z kamene nespadla.

Když se uklidnila, snesli se tři ptáci z větví k lidem, kteří odstoupili od kamene na tři kroky, aby nerušili šťastné shledání. Velcí ptáci vzbuzovali respekt a Ignác se musel hodně přemáhat, aby necouvl. Ptačí rada dosedla jako jeden a vzápětí se také svorně uklonila zobákem až k zemi. Evidentně pochopili Adamovo gesto, když jim děkoval za pomoc s ohněm. Adam a Ignác je napodobili. Nedotkli se sice země, na to měli krátký zobák, ale nikdo nemohl zůstat na pochybách, že si setkání váží.

Poučený Ignác si sedl na bobek jako Adam, aby ten rozdíl výšky nebyl tak křiklavý. Adam natáhl k prostřednímu ptáku, o kterém předpokládal, že je to Ferda, ruku dlaní nahoru, pokrčil prsty a ruku stáhl zpět. Očekával, že pohyb, který činil při záchraně mláděte, chápou obě strany jako 'pomoc'.

„Pomohl jsem tvému bratru, Ferdo, je zdravý,“ ukázal na Honzu, který už partnerku uklidnil a z výšky kamene je bedlivě sledoval.

„Musí ale zůstat pár dní v klidu,“ pokračoval Adam, naklonil hlavu a dal si k pravému spánku sepnuté ruce. Honza na vysvětlenou zakrákal, aby rada rychleji pochopila. Však mu trvalo hodně dlouho, než sám pochopil.

„Já,“ navázal Adam, ukázal na sebe a rozsvítil světlo v pílbě, „musím odletět.“

Trochu se nadzvedl a ukázal prstem k nebi. Zhasl a ukázal na starostu:

„Ignác tady ale zůstává!“ doprovodil svá slova ukazovákem, zapíchnutým do trávy, „Kdybyste potřebovali pomoci, vyhledejte ho.“

Adam už dlouho promýšlel gesta, jimiž by tuto větu vyjádřil. Připadal si směšně, ale neodpustil si to: nejprve gesto 'pomoc', potom ukázal na Ignáce a potom rozmáchlým gestem naznačil hejno. Ještě ukázal na Ignáce a pohybem naznačil, že mají letět za tamty kopce. Ignác se usmíval, a když

Adam skončil, přikývl.

Rada se zase uklonila, audience skončila. Adam s Ignácem vstali a uklonili se. Honzova partnerka hlasitě zakrākala, seskočila z kamene Adamovi k nohám a rychle se třikrát uklonila. Zřejmě děkovala za záchranu partnera. Ignác jen zíral. Adam se jí lehce uklonil a vydali se k bobuli.

Před vstupem do přechodové komory Adam neodolal, otočil se a Ferdovi zamával. Protože to už jednou udělal, byl Ferda připraven: zvedl pravé křídlo ze země a také mu zamával. Byla to vážně dojemná chvíle – všichni ostatní to vzápětí udělali také.

Někteří při tom málem spadli z větve.

* * *

lontové motory zabzučely a bobule přeletěla k duhovému poli. Adam a Ignác vystoupili a došli k podivné šedivé krychli o hraně tří metrů.

Komunikační budka zaznamenala přítomnost lidí a aktivovala se. Adam se dotkl svítícího místa. Neviditelné dveře se rozestoupily, oba vešli dovnitř a dveře se zase zavřely. Vnitřní stěny byly bílé a na té proti dveřím se zobrazil černý nápis:

„Můžete mluvit. Vzkaz bude uložen.“

„Tady Adam Hopsal. Před několika dny jsem byl u vás na návštěvě. Omlouvám se, že jsem na vás poštlval staršího bráchu. Myslím Boga, příslušníka z nás tří nejrozvinutější rasy. Dokázal všechny kolonisty zbavit vašeho jedu. Lidé za svou chybu zaplatili dvaceti životy... Chtěl bych jen, abyste vzali lidi na vědomí, nic víc. Nebudeme vás nijak obtěžovat. Tyhle budky jsou tu jen pro případ vážné události. Pak, pokud se něco stane, vás prosím: nebudte k nám lhostejní. Ještě vám chci představit starostu Ignáce Forsetiho. Starosta je vedoucí osoba, která kolonisty vede, řídí, pomáhá. Na shledanou. Děkuji vám... Konec zprávy!“

* * *

Chvěla se snad celá planeta. Vysoké smrky se kymácely a víchr na ně hrál jako Pan na svůj syrinx. To odstartoval zdravotnický hvězdolet a vracel se na Zemi.

Adam, starosta a několik radních, stáli u radnice a sledovali stříbrnou jehlu stoupající k nebi. Když hluk utichl, obrátil se Adam na starostu:

„Také poletím, pane starosto. Musím vám konečně přivést Pitómovu ženu a dceru.“

„Tak dobře. Děkujeme vám za obětavost a vůbec za všechno, co jste pro tuhle kolonii udělal... Máte mocné a vstřícné přátele, važte si jich.“

„Vážím, děkuji,“ přikývl Adam, „ale vy se teď musíte připravit na ten blázinec, který nastane, jestli se na Zemi rozkřikne, že vás léčili mimozemšťané. Možná, že dříve než výtah a překladiště Sirupu byste měli

zakoupit od armády družicový systém, který ochrání Ikárie před těžaři.“

„O družicích budeme určitě uvažovat, pane Hopsale. Ale říkal jste, že zveřejnění informací jste veliteli ZH1 rozmluvil.“

„Víte, jak je to s úniky informací. Ví to příliš mnoho lidí. Věřím, že ministerstvo bude vyhrožovat přísnými tresty, ale jak se někomu naskytne možnost utajeného předání, využije jí. A máte tady průšvih. Přiletí hromada novinářů a budou omílat desítku otázek, protože si každý myslí, že je originální. Pokuste se připravit kolonisty na otázky typu ‘Podepsal jste svolení s tím, aby vás léčili mimozemšťané?’, ‘Seznámili vás s postupy, jimiž vás budou léčit?’, ‘Myslíte si, že měli mimozemšťané právo vás léčit?’, ‘Cítíte se být stále člověkem?’, ‘Budete požadovat od ministerstva odškodnění za to, že jste se musel, vinou jejich neschopnosti, podrobit léčení neznámými metodami?’ a několik dalších... Už teď se mi dělá zle.“

Když Adam náhle ztichl, podíval se mu Forseti se zájmem do zrudlé tváře a zeptal se:

„Na copak jste narazil?“

„Špatně od žaludku se mi dělá oprávněně: protože jsou mimozemšťané mimo dosah, vymyslí dříve či později nějaký novinář nebo právník, že odškodnit kolonisty by měl Hopsal! Za to, že jim zachránil život. **Na vděčnost a morálku není zákonný nárok**, ale na kydání nemorální špíny právo novinář má. Stejně tak právník na nemorální žalobu. Vykřikují, jak chrání slabé, ale hlavní snahou je uspokojit své ego a namastit si kapsu!“

„Nemějte obavy, pane Hopsale. Taková zvěrstva nedovolím,“ zasáhl Forseti, aby snad Adam nepokračoval, „Ale vy potřebujete dovolenou!“

„No ano, děkuji. Bog mě vytáhl hrobníkovi z lopaty... Jejda... Pane Forseti, pánové,“ obrátil hlavu k radním, „Úplně jsem zapomněl vám sdělit, odkud se tu vzal calosit. Vaši spoluuživatelé Ikárie z něj dělali ohrady. Ale protože jim to pořád někdo ničil, zvířata i počasí, nasadili strážní roboty. Musíte se smířit s tím, že o moc víc calositu už nenajdete. Místo paběrkování popřemýšlejte, čím byste mohli zaujmout ty spoluuživatele a co by se dalo vyměnit za calosit. Starosta může vstoupit do komunikačních budek – tak kdybyste něco vymysleli, můžete to přímo s nimi prokonzultovat. Upřímně řečeno, sám nevím, na nic jsem nepřišel.“

Adam se usmál na ty protáhlé ksichty a všem postupně podal ruku...

+ + +

20. Amanda na Zemi

Jen se Amina vynořila ze subprostoru a identifikovala se, už se hrnuly požadavky na spojení. Adam si je nechal uložit, přistál a šel za ženou.

Jerry ji hned informoval, a tak byla doma z dílny dřív než on. Vrhla se mu kolem krku hned mezi dveřmi a málem ho udusila.

„Prosím tě, co se stalo, žes byl pryč tak dlouho???“

„Promiň mi to, ale bylo to několik průšvihů plynně za sebou. Všechno ti povím, ale nejdřív mě nech obvolat ty, co mě sháněli. Především: ty jsi v pořádku, lásko?“

Posadili se v kuchyni ke stolu.

„Já se cítím dobře, ale doktoři mají problémy... Přišla zpráva od doktora, co mě ošetřoval po napadení. Píše, že mu doktor z Dory zaslal poslední vyšetření a podle něj soudí, že riziko komplikací je značné. A protože chci родit na Zemi, vyzval mě, abych se před třicátým týdnem dostavila ke komplexnímu vyšetření, podle kterého se rozhodne, zda nastoupím do nemocnice hned, nebo o měsíc později. A že by moc rád, abych se nechala vyšetřit u nich a pak k nim nastoupila.“

„Ty to určitě víš přesně: v kolikátem jsi?“

„Dvacátý sedmý týden, miláčku.“

„Tak tě za čtrnáct dní sbalíme a přesuneme na Zemi... Jak to šlape v dílně?“

„Ptáš se, kolik nám zbývá kamenů?“

„V podstatě ano.“

„Už jen tři, Adame. Včera jsem si nechala udělat od Jerryho přehled. Z toho, co jsem s Edem vyrobila, se polovina prodala. Myslím, že nakonec bude zisk dvojnásobný, než jsi počítal – až se všechno prodá, bude patrně na překladiště na Ikării. Samozřejmě při stávající rychlosti nárůstu prodeje Sirupu... A teď vyprávěj ty, nemůžu se dočkat.“

Adam už měl rozmyšleno, co řekne. Uvědomoval si, že je na Doře, kde počítače a Altar poslouchají. Nakonec jí řekne všechno, ale teď sotva čtvrtinu. Ale Jerry mu vstoupil do nádechu:

„Pane, můžu spojit pana Rádobyho?“

„Samozřejmě... Ahoj, Alane. Informace se šíří rychlostí blesku, že?“

„Ahoj. Neměl ses mi ozvat, hned jak dorazíš?“

„Promiň, ale vyšší bere! A promiň podruhé, na Ivu jsem zapomněl. Byl to tak šílený blázin, že jsem si na zamilovaného přítele ani nevzpomněl.“

„Myslel jsem si to a žhvil jsem poštu.“

„Dobře. Co tvoje noha?“

„Jsi hodný, že se taky někdy zeptáš,“ konstatoval Alan ironicky a nadšeně pokračoval, „Příští týden mi všechna ta udělátka sundají a budu zase skákat jako jelen. Iva se má na co těšit!“

„Alane, je tu dáma!“

„Tak ji pozdravuj... Jsem rád, že jsi v pořádku. Mějte se oba!“

* * *

Odpoledne zašel podat hlášení Newmanovým a od Altara se dozvěděl, že další dva slibované stavařské týmy jsou na Hopsince a podle pravidelného hlášení kapitána Oldverze z předvčerejška je plášť kolonie verze nula hotov a pracuje se na vnitřních příčkách a střeše. K tomu je třeba, aby velel jeho nákladnímu hvězdoletu s roboty, kteří dopraví první část systému variabilních příček a smontují je na Hopsince. Pak se stavba natlakuje a začnou se dělat rozvody všeho možného. Ještě dodal, že Plandová u něj objednala dopravu mechaniky a prvních tří hydroponických plat. Takže další cesta, kterou musí s Balonovými absolvovat.

Adam mu poděkoval, k čemuž Altar poznamenal, že on pracoval, zatímco Adam zachraňoval krásné ženy a pozemské kolonie.

Potom si ještě Altar vzpomněl na Vločku: všechno je připraveno na tisk obří nádrže, která bude mít léty ověřenou konstrukci zásobníků vody na Doře.

* * *

Následující týden byl plný práce, přesto nudný. Adam s Balonovými dělali přepravce nákladů ze Země na Hopsinku hvězdoletem vypůjčeným od Altara. Nejprve to byly dva lety s díly variabilního systému příček: naložit, přepravit, vyložit. Potom to byla přeprava základu hydroponických zahrad Brumlanu: elektronika, mechanika, náplně.

Potom si Adam přivezl pásové vozidlo s přívěsem plus rozsáhlý systém nástaveb, které umožnily dokonalé přizpůsobení požadovanému účelu. Do půl hodiny jste z něho udělali cokoliv: od robotického nákladáku, kde nebylo pro člověka místo, až po hermetický autobus. A všechno mezi tím.

Vyložil ho na Doře, protože vymyslel, jak ušetřit práci při stěhování do Brumlanu: věci se na Doře naloží rovnou do vozidla. Hvězdolet ho přepraví na Hopsinku a vozidlo jen přejede do kolonie, kde ho vyloží. Již brzy si ho vyzkouší při stěhování Zdeny a Luciena.

Další v pořadí byl dopravní systém nákladů mezi kolonií a orbitálním výtahem. Vodiče, řídicí systém a zabezpečovací elektronika vážily víc než

vlastní mechanika. Což bylo podezřelé. Adam si prohlížel ty fórové kolejnice, výhybky a další prvky a připadal si jak ve zlém snu. Inženýr, co mu zakázku předával, se ale ohradil: kontejnery se budou pohybovat téměř ve stavu bez tíže. Tak je to v zadání.

Vysvětlujte pozemšťanovi, čerstvému absolventovi vysoké školy, který stav beztlíže nikdy nezažil, že existuje rozdíl mezi hmotností a hybností. Vozík by na první výhybce vykolejil, protože by ji roztrhl. Firma byla alespoň uznalá a zakázku na své náklady předělala. A inženýra přeřadila na méně nebezpečnou pozici.

Asi nejveselejší byla doprava kolejového systému pro orbitální výtah. Nejprve všechny rozveselil Nelin šok, když dva humanoidní roboti popadli smontovanou výhybku a nesli ji do hvězdoletu. Ve skladové části továrny byla téměř pozemská gravitace a výhybka musela vážit několik tun. Vysvětlení bylo jednoduché: byla použita pěnová ocel, která nevážila ani desetinu, ale měla skoro dvojnásobnou pevnost.

Ovšem skutečné veselí zavládlo v okamžiku, kdy se zjistilo, že se rovné úseky nevejdou do hvězdoletu – přebývalo pět centimetrů! Řešení se našlo rychle, ale realizace už ne: bylo třeba přeložit vše, co se uložilo do skladu uprostřed hvězdoletu, kam se rovné úseky našťestí vešly, do jiných skladů.

Bylo to tak říkajíc 'na doraz' a připomínalo to puzzle, ale podařilo se.

* * *

Adam a Lucien se před necelými pěti měsíci dohodli s firmou PEZ¹⁸ na způsobu přepravy a instalace elektromagnetického základu orbitálního výtahu. Jednání byla velmi zdoluhavá, občas šlo i o rozum.

V téhle firmě se totiž na Adama nikdo neusmíval a nejednal nějak vstřícně. Všechno se dělo podle zákonů a především podle interních předpisů, o nichž se dalo vážně pochybovat, že existovaly před tím, než Hopsal zadal zakázku.

Snad v každém, s kým jednal, cítil jakýsi druh pohrdání nebo výsměchu: vidíte ho, kolaborací s mimozemšťany zradil lidi, ale oni ho odkopli a teď musí škemrat o naši zastaralou techniku.

Adam vlastně mohl být rád, že s ním vůbec jednájí. Jen velikost zakázky, která by jinak padla do klína konkurence, přesvědčila vedení, aby ho vůbec vzali na vědomí. Přestože bylo jasné, že se ho snaží natáhnout, jak to jen jde, byla jedna zakázka výhodnější, než to skládat ze tří částí od menších konkurentů.

Největší překážkou byl Adamův požadavek na velení jejich přepravnímu hvězdoletu. Měli obavy, nejen míněné, ale nahlas vyslovené, že jim hvězdolet s nákladem zcizí stejně, jako zcizil lidstvu Hopsinku. Pro Adama to byla opravdu tvrdá škola trpělivosti, ale dokázal to. Penězi...

Nyní stál Kyklop, kolos pro přepravu nadměrných nákladů, na náhorní plošině, jen kilometr od budoucího umístění výtahu. Adam s Nelou a Stenem stáli v pilotní kabině před obrazovkou a bez dechu sledovali práce na

18 *Pozemské Elektrické Závody – pro zakázky ve vesmíru mají továrny i na Měsíci.*

urychlovači.

Čtyři raketové nosiče z Kyklopa, rozevřeného uprostřed jako kupole hvězdárny, vytáhly vinutí urychlovače a snažily se ho umístit na již instalované feromagnetické jádro.

Ani technika dvaadvacátého století nedokázala zajistit takovou stabilitu výkonu raketových motorů nosičů, aby se obří náklad nechvěl. Proto byli na povrchu dva osmimetroví, třínozí stavební roboti, kteří v konečné fázi zajistili přesné umístění dílu.

Drobnost za sto milionů byla za necelé tři hodiny na svém místě.

* * *

Již čtyři dny před odletem na Zemi začala Amanda balit, den před odletem vybalovat. Muži asi tuší proč – protože jí v kufrech chyběla už jen polární výbava a prášky proti malárii.

Korunu tomu nasadila Eva, nakažená Adamovým přístupem, který si jí den předtím neprozřetelně postěžoval: když všechny ty nutné věci nanosili do hvězdoletu, spustila sirénu a zahlásila, že došlo k překročení váhy užitečného nákladu a nelze odstartovat.

Adam se smál, Amanda se mračila jako bouřkový mrak. A když se slečně z řízení letového provozu na udivený dotaz, proč došlo k poplachu, dostalo vysvětlení, tvářily se obě jako celá bouřková fronta. Situace začala být vážná, protože Adama smích málem roztrhl.

Nejvyšší čas odstartovat...

* * *

Poštou domluvené vyšetření proběhlo druhý den.

Adam seděl celé ty dvě hodiny u příjmu a měl větší strach, než když mu rozlícená Millie mířila laserem na hlavu. Asi to na něm bylo vidět, protože jedna ze sester, po hodině štěbetání, úsměvů a úsměšků, najednou stála nad ním, podala mu kelímek horké čokolády z automatu v rohu a nekompromisně mu poručila, ať ji vypije pokud možno horkou.

Amanda přišla a tvářila se smutně. Bez okolků Adamovi sdělila, že jedou pro věci, protože odpoledne nastupuje do nemocnice. Cestou pak vyprávěla, co jí doktor ukázal a řekl. Dalo by se to shrnout do konstatování, že přes všechnu tu techniku a umělé inteligence je možnost průšvihů pořád tak velká, že ji chtějí mít pod dohledem.

Na usedlosti poobědvali s Hermanovými a následoval boj o počet zavazadel, která s sebou Amanda do nemocnice nutně potřebuje. Miranda se nad Adamem naštěstí smilovala a řekla, že bude užitečnější, když s Antóniem projednají pracovní věci, především potíže s výrobou nádrží pro čerpací stanici Sirupu.

António ještě seděl v jídelně u kávy a tvářil se spokojeně. Když mu Adam

opakoval, co mu řekla Miranda, zakroužil hlavou a popřel jakékoliv problémy, ale pak prohlásil, že zřejmě jen chtěla v Amandě vzbudit dojem, jak důležité bude, když bude někde jinde. Napil se a ještě dodal, že má vlastně pravdu, protože nikdo nechce, aby se po čtyřech měsících Hopsalovi rozvedli kvůli takové blbosti, jako je potřebný počet ponožek nebo nutnost kondicionéru.

Na třetí hodinu odvezl Adam manželku na příjem v lůžkové části, ale na pokoj ho s ní nepustili. Rozloučili se a Adam slíbil, že ji bude pravidelně poštou informovat, co se kolem Brumlanu děje.

Už byl ze dveří venku, když si uvědomil, že se zapomněl zeptat, jak se kdokoliv dozví, že jeho žena porodila. Vrátil se a nervózní dáma na příjmu mu vysvětlila, že počítač nemocnice rozešle zprávu na adresy, jež rodička uvede do dotazníku, který hned zítra dostane.

* * *

V Calosu na Ikárii byl klid.

Žádná záplava, žádná otrava, žádní mimozemšťané. Starosta Ignác Forseti seděl u svého stolu v jednací místnosti, když mu komunikátor zapípal a počítač kolonie mu oznamoval:

„Pane starosto, na oběžné dráze je loď ministerstva kolonií a chtěla by přistát.“

„Povolení uděleno... Hned jdu.“

Žádá o povolení – to bude nějaký móóc nóbl úředník. To takový Hopsal se na nic neptá a rovnou přistane! Ne že by mu to měl za zlé!

Forseti se stavil v kuchyni pro náhlavní soupravu. Marii řekl, že se zase rýsuje nějaký průšvih, protože šest let je ministerstvo ignorovalo, a teď najednou tohle.

Před radnicí se posadil na lavičku a pozoroval nebe. Skutečně se zanedlouho ukázala žhavá tečka. Je zajímavé, uvažoval, jak všichni chtějí vidět start, ale přitom je přistání hvězdoletu nemálo úchvatné. Zalitoval, že nemá dalekohled.

O kosmickou techniku se nezajímal, ale věděl, že se atmosferické motory aktivují až někde kolem tří set metrů a do té doby probíhá jen aerodynamické brzdění. Viděl pár obrázků, ale do dneška netušil, zda jsou odváděcí kanály¹⁹ plazmatu na povrchu lodi opravdu vidět, nebo šlo o pouhou představu umělce.

Zvedl se a šel k astroterči. Nespěchal, protože tušil, že úředník moc často do kosmu nelétá a teď má problémy nasoukat se v malé přechodové komoře do skafandru. Ale stejně musel ještě několik minut čekat, než se spustily schůdky a bělostný skafandr zadkem napřed a s nešťastným hekáním sestoupil na povrch.

Skafandr se otočil a nejistým krokem šel k Forsetimu. Ten se představil a podal úředníkovi ruku. Komédie pokračovala, protože se napoprvé netrefili. To už se i mračící úředník zasmál:

¹⁹ Popsány při opravě Amíny, viz Adam z Azerie, strana 29.

„Měl jsem si to doma nacvičit... Ale teď už se to povede... Dobrý den, pane starosto. Mé pověření vám právě přišlo na komunikátor, říkejte mi Karle.“

„Dobrý den, Karle... Copak se děje? Nestačilo zavolat z oběžné dráhy?“

„Stačilo, ale jednou už jsem se musel odvážit vlézt do téhle španělské boty. Navíc jsem nastoupil na ministerstvo teprve před dvěma lety a moc jsem si přál vidět vaši kolonii tak říkajíc in natura... Jestli vám to nebude vadit. Když už mě sem vyslali... Jsem tak trochu obětní beránek: nikomu, kdo vás zná, se sem totiž nechtělo... Prý se dokážete neuvěřitelným způsobem rozčillit.“

„Že by?“

Karel mlčel a zkoumavě starosta pozoroval. Forseti si vzpomněl na peripetie, které musel na ministerstvu absolvovat, aby zajistil nové kolonii hladký start. V každé kanceláři, za každým jedním úředníkem, stál obří šiml a řehtal jak zběsilý.

„Řeknu vám, jak to bylo. Ale protože nevím, zda někdy v budoucnu nebudu muset s vaším ministerstvem zase jednat, musíte mi slíbit, že to nikomu neprozradíte.“

„Dobře. Slibuji, budu mlčet jako hrob.“

„Postupně jsem se dopracoval k poznání, že s většinou vašich kolegů se jinak jednat nedá. Ale vždycky jsem to jen hrál... A teď vy: co nepříjemného tu chcete řešit?“

„Problém je s názvem vašeho jediného, pardon – hlavního města. Ke jménu XB1 se ministerstvo zavázalo.“

Když viděl, že Forseti rudne, ale určitě to jen nehraje, honem dodal:

„Souhlasím, že je to nesmysl. Jak jsem říkal, jsem na ministerstvu teprve třináct měsíců. Ještě pořád se snažím jednat v zájmu kolonií. Bez vědomí svého nadřízeného jsem nechal provést právní analýzu a znám řešení!“

Forseti, i přes rudý závoj, se dokázal klidně otázat:

„K čemu jste dospěl?“

„Že bude stačit,“ řekl Karel spokojeně, protože se mu podařilo včas výbuch odvrátit, „když takto pojmenujete jinou důležitou věc – třeba počítač kolonie.“

Forseti se zamyslel, pak pokýval hlavou a plácl Karla po lopatce:

„Líbíte se mi, mladíku. Svolám radní, a než se sejdou, provedu vás Calosem... Domnívám se ale, že váš návrh jednomyslně schválí.“

+ + +

21. Bručoun v akci

Minutu po osmé vstoupil Adam do Altarovy kanceláře.

Alespoň se o to pokusil, ale dveře se neotevřely a Jerry mu sdělil, že paní Newmanová je z druhé strany. Adam ustoupil, dveře se otevřely a Magda se vyřítila jak velká voda. Ani nestihla odpovědět na pozdrav a byla pryč.

„Dobré ráno,“ pozdravil Altara, „Co se děje?“

„Vítejte... Nic neobvyklého: potíže s VIP hostem v hotelu... Posadte se... Zatímco jste byl na Zemi, vrátily se všechny tři týmy z Hopsinky. Kolonie stojí. Nanesla se vnitřní bezpečnostní vrstva a provádí se testy hermetičnosti. Oldverz by měl podat hlášení někdy po poledni. Řekl jste Jerrymu, že ADS bude od zítřka tahat vedení, ale už jste nesdělil, jak dlouho tam budou.“

„Odhadli to na osm dní. Zítřka ráno naložím Balonovy a poletíme na Zemi, pozítří ráno s ADS na Hopsinku. Když si vaši zařizovači odpočinou a odletí příští pondělí, bude to akorát. Můžou se hned dát do práce. Dohlédnu, aby přední sektory už byly kompletně hotové. Nezapomeňte, že na ten zárodek astroportu se už dva hvězdolety vejdou a ještě zbyde místo na Aminu.“

„Přední sektory jsou které?“

„Všechno se bere při pohledu od moře. Jsou to sklady a další dílny na straně přivrácené k původní základně. Až se bude stavět verze jedna, budou k dispozici dvojnásobné servisní kapacity.“

„Tak hlavně aby se zdárně dodělala verze nula a výtah... Co ta čerpací stanice RH0?“

„Když jsem včera odlétal, říkal António, že mu právě hlásili, že tahač s první nádrží je na dohled. Jen neřekl, jak silným dalekohledem ho pozorují... Pochopil jsem, že mají jen jeden tahač, tak doprava bude trvat o něco déle. Ale montéři je taky nenamontují všechny najednou, tak snad nebude skluz nijak dramatický. Až příští týden vrátím ADS na Zemi, zjistím podrobnosti, ale to už asi budou hotové i testy... Konečně se vám tu přestanou plést Xavierovy hvězdolety.“

„To mě vážně těší,“ prohlásil Altar s kyselým úšklebkem. Aby ne, Doře se sníží zisk. Pak si ale uvědomil souvislosti a zeptal se:

„Dohoda zněla, že mi dáte na Sirup stejnou slevu, jako já vám na palivo pro nosič... To, doufám, zůstane v platnosti?“

„Ano, pane – dokud bude nosič potřeba... Víte, nikdy bych nevěřil, jak se prodej rozjede! Nepopírám, že díky vám. Chtěl jsem nosič odstavit, až budu mít výtah. Ovšem ten se bude rozjíždět ve třech etapách: šestnáct, padesát

šest a sto dvacet dva vagónů. Je to dobře pro získání zkušeností a také pro mé konto. Přednostně bude výtah plnit KAPKU, protože ta přistát nemůže. Až začne fungovat překladiště nad Ikárií, a to nezávisle na jejich výtahu, přejde KAPKA do rukou Rhodosu a ten si tam dosadí svou posádku. Potom se teprve bude výtahem plnit KOPRETINA. Vidím to tak, že překladiště nad Ikárií bude krátce po dostavbě výtahu, a z toho vyplývá, že výtah bude schopen naplnit KOPRETINU tak jednou měsíčně. Zbývající tankování bude muset zastat nosič tak jako dosud. Naše dohoda tak vydrží ještě nejméně rok, spíš dva...“

* * *

Země, astroport SPGV, sedm dvacet.

Mračící se Iva Tenká, šéfinženýrka firmy ADS, která nesnášela, když ji někdo obtěžoval při ranní kávě, se vzápětí rozzářila jako sluníčko. Touhle dobou jí z hvězdoletu mohl volat jen jeden člověk – Hopsal! Ale na drátě byl Alan Rádoby.

Však Adam, který tohle všechno věděl, pustil Alana ke komunikátoru zcela vědomě. To, že má Alan hořící uši, koudel i paty bylo zřejmé, ale takovouhle Tenkou ještě neviděl. Vlastně ani neslyšel.

„Jsi na Zemi, miláčku,“ konstatovala Tenká sladce.

„Jak jsem slíbil... Adam mi tvrdí, že chceš letět na Hopsinku s nimi. Je to nutné, andílku? Už jsi tam přece byla.“

„Nó... abych pravdu řekla, po tvém dopisu jsem upravila plány.“

Úsměv na její tváři pohasl a oči se otočily k Adamovi:

„Vadilo by vám, pane Hopsale, když zůstanu na Zemi? Jako rukojmí mi bude Alan bohatě stačit, víme?“

„Samozřejmě, madam... Ale přijdete odpoledne k odletu, že?“

„Určitě... Ale ty, Alane, přijdeš hned, vid'... Nemusíš k Hermanovým, můžeš bydlet u mě – víš přece, že mám pokoj pro hosty... Hned pro tebe pošlu letadlo...“

„Neblázni, andílku, žádný letadlo! Mám jen jednu větší tašku. Když pojedu turbolvlakem, jsem u tebe do hodiny taky!“

„Tak dobře, miláčku,“ zase se oslnivě usmála, „Moc se na tebe těším...“

Znovu se podívala na Adama, ale úsměv jí zůstal:

„Týden volna v kuse jsem neměla už hodně let, víme? Děkuji, pane Hopsale, máte to u mě... Na shledanou!“

„Na shledanou... Je tu odvoz, Evo?“

„Ano, Beruška právě parkuje před astroportem.“

„Výborně – tak všichni ven!“

„Já taky?“ zeptala se Eva.

* * *

Po osmi dnech se Adam s Balonovými vrátil. Ještě z hvězdoletu zavolal na číslo, které mu dal Alan, a informoval hrdličky, že je zpět a že je všechno

v pořádku. Alanovi řekl, že se hned ráno vrací na Doru, tak ať je do deseti doma, jinak mu zruší vycházky na celý měsíc.

V usedlosti si pak sedl ke komunikátoru a napsal Amandě, že je zpět. Byl to milostný dopis se vším všudy. Odpověď přišla zanedlouho, ale byla strohá a čišel z ní chlad.

Dlouho na ni zíral, přečetl si ji podruhé, potřetí. Srdce mu sevřela ledová ruka a drtila ho. V textu nic podstatného nechybělo, ale ten výběr slov, ta absence emocí.

Tiše, spíš pro sebe, požádal počítač usedlosti, aby zavolal Mirandu. Nebyl si jistý, zda ji má zatahovat do svých citů. Ale moc mu to nemyslelo, a než se rozhodl, Miranda stála za ním.

„Prosím tě, přečti si to... Co si o tom myslíš?“

Bylo zřejmé, že to zaskočilo i Mirandu:

„Počkej,“ řekla a přečetla si to znovu, „Víš, může mít bolesti. I přes prášky. Budeš muset být velmi trpělivý a velmi tolerantní, Adame. Některé léky vyvolávají silnou otupělost a můžeš být rád, že vůbec odpověděla... Vypni to a pojď mi pomoci na zahradu... Práce vždycky pomůže...“

* * *

O deset dní později hlásil Oldverz z tankeru nad Dorou Adamovi:

„Pane, mám dvě skvělé zprávy: zařizovači v Brumlanu hlásí hotovo z devadesáti procent, a až KOPRETINU vyložíme, máme volno! Ještě mi řekněte, jak to vypadá s čerpačkou RH0?“

„Tam je hotovo! Jelikož to Eva dobře spočítala, jsem tam už domluvený na půlnoc ze středy na čtvrtek.“

„Aha, takže žádné volno!“ konstatoval Oldverz zklamaně.

„Co to povídáte, kapitáne – vy máte volno, tyhle tři cesty si obstarám sám s Balonovými. Nechte pak KOPRETINU u ostrova, už je to domluveno a zapláceno.“

„Nějak mi to nevychází, pane,“ zamračil se Oldverz, „Zatím nejdelší volno jsme měli jedenáct dní, tři cesty jsou na patnáct dní...“

„Tanker nemůže u čerpačky překážet tři dny, zabíral by místo případným zákazníkům. Čerpací stanice má proto šest čerpadel, všechny nádrže se vykládají současně. A nejsou to čerpadla jako na Hopsince, co našel pan Newman náhodou ve skladu. Tahle jsou nová, třikrát větší, pětkrát výkonnější. Vykládka se zkrátí na deset a půl hodiny a jedna cesta tak vyjde na tři dny. Navíc přestanou na Doře tankovat výletní hvězdolety XMKT, vaše volno se natáhne na čtrnáct dní... Pravda, to bychom mohli zvládnout i čtyři lety!“

„Čtyři, a nádrže budou plné?“

„Osmdesát procent, Oldverzi. Nádrže jsou spočítané na pět letů.“

* * *

KOPRETINA, plná až po okraj, vystoupila ze subprostoru v soustavě Dory.

Adam si nechal řízením provozu spojit přímo počítač kolonie:

„Buď zdrav, Jerry.“

„Dobrý den, pane. Protože se tady především Hvězdný racek²⁰ neukázal, předpokládám, že plnění RH0 prošlo na jedničku. Všechno funguje, jak má?“

„To si piš, šlape jako hodinky! Mě ale zajímá stav nádrží na Doře.“

„Sedmdesát osm procent, pane. KOPRETINA by se mi tam už vešla.“

„Uděláme to jinak: spoj mi Oldverze... Na shledanou.“

„Jsem zde, pane. Kolik jste toho stihli?“

„Čtyři otočky. Jsme sice naložení, ale Jerry hlásí sedmdesát osm procent, tak to odvezem na Zemi... Jak rychle dáte dohromady posádku, kapitáne?“

„Obratem! Už dva dny jsme všichni jak na trní.“

„Tak naskočte na výtah... Jerry?“

„Odjíždí už za dvě hodiny.“

„Děkuju. Zítra touhle dobou, kapitáne, přirazíme k ostrovu a prohodíme se. Zatím se mějte... Jerry, bude pozítří některý nákladák volný?“

„Ano, pane.“

„Díky. Spoj mi Luciena!“

„Ahoj, Luciene... Máme KOPRETINU naloženou a tady je skoro plno. Poletíme s tím na Zemi, zítra se vrátíme a pozítří jsme dole. Ale ty a Zdena začnete nosit věci do Bručouna. Víš, kde stojí?“

„Ano, vím... Už se nemůžeme dočkat.“

„Dobře, máte na to dva dny,“ řekl Adam, ale pak se zasmál, „Kolik robotů si obstaráš, je na tobě... Měj se.“

* * *

Tři metry široké, skoro pět metrů vysoké a bezmála devět metrů dlouhé pásové vozidlo, řečené 'Bručoun', pomalu sjelo po rampě z přechodové komory nákladního hvězdoletu, zapůjčeného Altarem.

Poté co Adam vyzpovídal asi patnáct lidí včetně Altara, zvolil variantu 1:2. Přetlaková kabina pro cestující zabírala jednu třetinu délky, náklad zbylé dvě. Do kabiny se vešla ve dvou řadách tři široká sedadla vedle sebe, teoreticky šest lidí ve skafandrech. Ale Balonovým se ven nechtělo.

Osádku tvořil Adam, který řídil, vedle něj si sedl Alan s tím, že je sice chlap, ale bude ho navigovat, dozadu si sedla Zdena a Lucien, kteří se celou cestu drželi za ruce. Nebylo to strachy.

„Kde ses to naučil řídit, Adame?“ ptala se Zdena nejistě.

„Na škole.“

„Ty máš snad vojenský výcvik?“ podivil se Lucien.

„Výcvik mám, ale škola to je civilní.“

„Cos to vlastně studoval, prosím tě?“

„Rozdíl mého a vojenského výcviku je v tom, že mě neučili tajné způsoby,

jak zabíjet jiné, ale jak se postarat o sebe. V přírodě i ve velkoměstě... Změň téma!“

Lucien si uvědomil, že takhle napružený byl Adam i minule, když narazili na téma vzdělání. Proč s tím dělá takové tajnosti?!

Cesta, vypálená ležrnoši, stoupala do mírného kopce k původnímu astroterči, zarovnanému terénu pro jeden velký hvězdolet. Přestože náklad tvořily jen věci páru na zadním sedadle a přitažlivost byla čtyři desetiny g, byl název zvolen dobře, protože špatně odhlučňená hydrodynamická převodovka bručela víc než Xavier, kterému jeho zaměstnanci právě takto přezdívali.

Když se Bručoun vydrápal k astroterči, otevřel se jim pohled na Brumlan v nulté verzi: půl kilometru před nimi vyvstala deset metrů vysoká, téměř pět set metrů široká světlešedá stěna obřího hranolu, který se táhl až k moři Sirupu; napravo se zařezával do svahu, nalevo se podél jeho stěny táhla vyhlazená cesta, lesknoucí se v ranních paprscích Brumly; dál už pokračoval neupravený terén.

Stěny třípatrové budovy byly hladké, ale na střeše bylo značné množství všelijakých zařízení. Dominovaly koncentrátoři slabého světla červeného trpaslíka. Na úrovni astroterče Adam zastavil a Lucien se chopil role průvodce, byť to říkal především Zdeně. Přitáhl se k ní, pravou rukou ji držel kolem pasu a levou ukazoval do prostoru:

„Tenhle plácek byl zarovnaný pro přistání stavebních hvězdoletů, teď se z něho stala křižovatka. Horní cestou se dostaneš přes ten hřbet k základně orbitálního výtahu. V tom esíčku, u pravého rohu kolonie, je sjezd k elektrárně, zavrtané hluboko do skály. Ta koule na věži je vodárna. Zdá se, že je hotová. O koncentrátorech světla jsme už spolu mluvili...“

„Se mnou ne,“ ohradil se Alan.

„No jo, promiň – jde o to, že ABC mění...“

„Kdo?“

„Antiradiační Brumlova clona, Bogův štít. Mění spektrum Brumly, ale neumí doplnit modrou složku, která ve světle hvězdy chybí. Tu doplňují až systémy ve dvojité střeše. Koncentrátor je začátek.“

„A k čemu je tenhle zářez?“ zaťukala Zdena ukazovákem na okno a zavrtěla se na sedadle, jak se podívala dozadu, „Všimla jsem si ho už u astroportu.“

„Jeden z nejdůležitějších: tady bude, vlastně snad už je, potrubí pro vodu, kterou přivezeme z Vločky. Voda půjde do úpravní a z ní teprve do systému. Máš nějaké zprávy o separátoru, Adame?“

„Promiň, Luciene, měl jsem ti to říct hned – když jsme přilétali, řekl mi Cib, že Vločka hlásí pětadvacet procent.“

„Tak rychle? Vidíš, Zdeno, říkal jsem ti, že bude voda k dispozici včas.“

„Altarovi instalatéri montují vodovod už tři týdny,“ informoval je Adam, „Část taky udělali roboti, co montovali variabilní systém přiček, ale Cib mi to hned prásknul: hotové to ještě není. Myslím, že si ještě počkáte, nejdřív je čeká tlaková zkouška.“

„Blbá otázka,“ ozval se Alan a otočil se dozadu, „Proč není astroport na té

náhorní rovině? K vodárně by to bylo podstatně blíže, ne?”

„Bylo,“ přikývl Lucien, „ale hvězdolety občas při přistání havarují a raději o tři kilometry delší potrubí než ohrožení orbitálního výtahu. Nejde jen o cenu, Brumlan na něm bude životně závislý.“

* * *

Bručoun se sunul podél stěny kolonie, ale všem připadalo, že se zastavili. Na skalách nebyl žádný orientační bod a kompozit byl bez jediné šmouhy. *Zajímavý efekt, říkal si Adam, asi nechám na tu stěnu namalovat nějaké pruhy. Komu prvnímu povolí nervy?*

Alan si poradil jednoduše. Zavřel oči a požádal:

„Vzbuďte mě, až skončí tahle šílená zeď.“

„Ta je snad nekonečná,“ postěžovala si Zdena po dalších třech minutách, „Jak jsi, Adame... Vlastně ne, tos vymýšlel ty,“ podívala se na Lucienu, „Jak jsi vyřešil přepravu lidí?“

„Jednoduše, jako na Doře – dopravními pásy. Tady za stěnou je po celé délce jediný páteřní pás. Ten je nejrychlejší. Vedle něj je v každém sektoru pomalejší samostatný pás. A vedle nich je široká pěší zóna. Počítám totiž s tím, že až tu budou děti, přidá se třetí, ještě pomalejší pás.“

„Patnáct set metrů dlouhý pás, který poběží pořád?“ ozval se Alan, aniž otevřel oči, „To bude spotřeba!“

„Ten bude mít na starosti počítač: když tam nikdo nebude, nepoběží.“

I Adam byl rád, když konečně dojeli ke dvacetimetrové mezeře mezi základnou a kolonií. Bručoun vjel do přechodové komory kolonie, a když se otevřely vnitřní dveře, u vstupu do kolonie stál Makala, Altarův stavební dozor, a mával jim.

Bručoun dojel skoro až k němu a zastavil. Na jeho ledovém povrchu se okamžitě začala srážet vlhkost, ve velkých kapkách padala na podlahu a první malé pramínky už směřovaly k mřížkám kanálů. Lidé vystoupili a s přílbou v ruce šli k Makalovi. Pozdravili se a Adam řekl:

„Tihle dva jsou první stálí obyvatelé. Dal byste nám pár robotů na stěhování? Asi tak za půl hodiny.“

Makala přikývl a otočil se ke komunikátoru u vstupu:

„Cibe, kolik robotů můžeme postrádat?“

„Čtyři,“ obratem odpověděl městský počítač.

„Funguje přepravní systém?“ zeptal se Adam.

„Ještě ne,“ zatvářil se Makala smutně, „ale nenosíme tu věci v rukách, máme elektrické vozíky. Jeden vám půjčit můžeme.“

„Skvělé!“ zvolal Adam a začal organizovat, „Alane, otevři nástavbu a vypusť roboty. Tři máme na korbě,“ vysvětlil Makalovi, „Ti tady budou věci nakládat... Cibe, pomocníky i robota s vozíkem rovnou pošli za námi do bytu, svezeme se s Alanem zpět... Pane Makalo, my se teď půjdeme podívat do ubikací a potom na prostory pro zahrady. Na rozdíl od vás nemám plán v hlavě – jak se tam dostaneme?“

„Orientační systém je připraven, pane investore,“ zakřenil se Makala a otevřel vstup, dveře přidržel nohou a ukázal na stěnu, „Když se budete držet zelené čáry, dovede vás do bytové části. Je tady dole. Vždycky se ale můžete zeptat Ciba... Je mi líto, pane, opět jste se trefili do chvíle, kdy dělám těžko přerušitelnou činnost. Jestli na mé přítomnosti netrváte, šel bych si po své práci.“

* * *

Bytová část byla umístěna podél levé stěny kolonie, chráněné skálou. Zelená čára je dovedla na křižovátku, kde se dělila na čáry ve čtyřech odstínech: světlé vpravo, tmavé vlevo. U každé čáry bylo stejnou barvou nadešpsáno 'Z1' až 'Z4'. Původní zelená čára s označením 'Z0' pokračovala rovně.

„My jsme v části Z0, jdeme rovně,“ řekl Lucien a ukázal před sebe.

O sto metrů dál ústila chodba do obdélníkové haly nějakých čtyřicet krát dvacet, která končila až s obvodovou stěnou a také strop byl až ve výši osmi metrů. Alan čekal, že když jsou uprostřed, uvidí nekonečnou chodbu, sbíhající se do jednoho bodu, nalevo i napravo, ale chodby, navazující na halu byly sotva dvacetimetrové. Zeptal se na to Luciena.

„Tady bude odpočinkový prostor: za sklem na stěnách bude trojrozměrný obraz, doplněný živými rostlinami, strop bude simulovat nebe včetně mraků, budou tady stolky a křesla, taková zahradní restaurace. Takže ty krátké chodby vymezují prostory pro zázemí restaurace na jedné straně a pro hlučnější společenské hry na druhé straně. Osobně bych ale rád, aby tam byl koutek pro šachisty. Navíc v obou výklencích bude točité schodiště a ta neosazená díra bude výtah. Bude tady velký pohyb lidí a velký hluk. Proto bytová část začíná chodbou do esíčka, aby se hluk minimalizoval. Věř mi, Alane, že mám rád klid. Přesto jsem si vyhradil hned první byt, protože svým návrhům věřím... Pojdte, ještě jsem neřekl všechno.“

Vyřítit se první a plný nadšení si ani neuvědomoval, že táhne Zdena za ruku jak malou holku. Prošel dveřmi, které tam ještě nebyly, a přešel rukou po stěně, která byla složená z komolých jehlánků. Slyšel Alana za zády a řekl:

„Vidíš to protihlukové obložení? Je na všech plochách v esíčku kromě podlahy. Tady ještě budou skleněné automatické dveře... Alane, běž – ba ne, všichni tři projděte esíčkem a po dvou třech metrech zůstaňte stát čelem sem. To proto, aby Alan nepodváděl... Já couvnu a z chodby řeknu větu, asi takhle nahlas, a ještě udělám nějaký zvuk. Sami uvidíte, že to funguje... Běžte!“

Lucien se vrátil na roh haly a zahrál si na letištní rozhlas:

„Pozor, pozor! Někteří Alanové jsou jen rádoby²¹ detektivové.“

Potom se pokusil vyloudit zvuk zastavujícího výtahu. Napnutý jak šle přiběhl k přátelům:

„Tak co?“

„Víceméně jsme rozlišili, kdy jsi mluvil a kdy ses dusil. Ale bylo to opravdu sotva slyšet. Až tam budou dveře, neprojde nic,“ přikývl Adam.

21 Pokud to někomu uniklo: Alan je bývalý policejní detektiv a jmenuje se Rádoby.

„Co jsi říkal?“ zeptal se Alan podezřívavým tónem.
„Neřeknu... A nešlo o žádný dušení – měl to být výťah... Pojdte se podívat na byt!“

* * *

Prohlédli si prázdný byt. Alan se zamyslel:

„Nad námi jsou další byty?“

„Ne, tam jsou denní místnosti: kanceláře, sklady a odkládací prostory.“

„Proč?“

„Protože nejzranitelnější je člověk ve spánku, po probuzení je pomalý. Snažím se ten nepříznivý stav zmírnit – případný útok může přijít jediné zeshora a ta dvě podlaží navíc by mohla rozsah škod tady dole trochu zmírnit. V horních patrech jsou lidé v bdělém stavu a tedy rychlí. To samé platí pro případ požáru – teplo i plameny směřují nahoru. V bytech je možnost vzniku požáru velmi malá, všude jsou syntezátory a bude zákaz pracovat s ohněm nebo chemikáliemi. Na to si Cib dohlídne. V dílnách je pravděpodobnost větší, ale byty pod nimi neohrozí.“

„No, já nevím,“ podrbal se Alan na hlavě, „Lidi v bytech, třeba po noční směně, se stejně moc nevyspí – když jim bude pořád někdo dupat nad hlavou!“

„Strop tady v obytné části je na to stavěný: je zdvojený a odhlučňný... To je totiž další prvek pasivní bezpečnosti: ta protihluková výplň má schopnost rychlé autoregenerace. Díky její rychlosti a přetlaku sem neproikne jedovatá atmosféra – třeba dírou po meteoritu.“

„Podle mě jsi zbytečně zvýšil cenu. Proč to řešit – prostě se lidi naučí nedupat, a je to!“

„Představa, že se lidi začnou vznášet, je asi stejně reálná jako prohlášení, že zrušíme tresty, protože děti budou oded' hodné.“

„No jo, když to řekneš takhle...“

Vyrušilo je skřípění brzd na chodbě a do bytu vstoupil robot.

„Na pokyn CIB jsme zde, pane.“

Adam poděkoval a obrátil se k Lucienovi:

„Měj se tu pěkně a dohlédni, ať je všechno podle tvého projektu. Dejte s Cibem dohromady databázi občanů Brumlanu. Doufám, že tě nerozhází, že nebudeš první, protože já jsem číslo jedna a Amanda číslo dva. Ale musíš si dát pozor, Cib rád filozofuje.“

Potom se obrátil na Zdena a s úsměvem jí podal ruku:

„Přeji vám co nejlhčí cestu k výsledku. Budete mít k ruce Altarovy roboty i lidi. Kdyby se přesto našel problém, který nezvládnete, vzkážete na Doru. Cib vám ohlídá přílet KOPRETINY, od příštího týdne tu Oldverz bude každých pět dní. Včera mi přišlo upřesnění termínu porodu, vychází to na příští úterý nebo středu. Čistě pro informaci: poletím na Zemi v úterý ráno.“

Ještě se obrátil k Lucienovi:

„Luciene, jen připomenu, že kdyby to bylo třeba, podříd'te se rozhodnutí

pana Newmana... My se teď s Alanem kus svezeme a půjdeme se podívat na jeho budoucí kancelář. Potom nás Bručoun odveze k lodi. Ozvěme se před odletem...”

Obrátil se k odchodu a ujistil se, že roboti pochopili situaci. Pak se posadili s Alanem na plošinu vozíku a přikázal start.

* * *

Na vozíku se vezli asi do poloviny základny. Tam je robot nasměroval do budoucího bezpečnostního sektoru a pokračoval do přechodové komory kolonie pro náklad.

Ušli pár desítek metrů, když si Alan vzpomněl na své dotazy:

„Adame, nepochopil jsem důvod striktního utajení pozice Hopsinky. Samozřejmě: kvůli chamtivým lidem. Ale co ty řeči o mimozemšťanech?“

„Šeptanda má pravdu, Alane. Bog, přesněji jeho nadřízený Dian, mi stanovil jednoduché pravidlo: Hopsinku lidem nechají jen v případě, že bude v mém vlastnictví. Jinak ji shodí do černé díry, kam se měl Sirup celou dobu ukládat, ale zakladatel firmy, ekozločinec jak z učebnice, aby ušetřil energii, ji posílal do neznáma, tedy k nám.“

Nečekaně se zasmál:

„Víš, Alane, trochu to připomíná hračku, kterou dáš malým dětem s upozorněním, že jim ji sebereš, když se o ní budou rvát,“ nádechem dal najevo bezmoc a pokračoval, „Zoufalé je, Alane, že se tím netajím, rozhlašuju to na všechny strany! Jenže si většina myslí, že lžu, abych měl objev jen pro sebe. Větší půlka z nich si myslí, že jsem si vymyslel mimozemšťany a nějak oblnul nebo podplatil média, zbytek v mimozemšťany věří, protože věří novinářům, ale to s tím hozením do černé díry už neberou. Ti hlupáci zcela ignorují přesun Hopsinky k jiné hvězdě.“

„Já vím, že nelžeš. Ale uvažoval jsi o možnosti, že s tebou manipuluje ten Dian? Je to přeci jenom úředník. Prostě si jen chce ušetřit práci... Aby nemusel nic řešit.“

„Uvažoval. Ale na mé situaci to nic nezmění, takže je to jedno.“

„Myslel jsem to tak: zda ses nepokusil ho neposlechnout?“

„Blázníš, Alane!“ zhrzil se Adam, „Riskovat, že připravím lidstvo o možnost rychlejšího cestování kosmem? To by bylo hloupé! Ba přímo idiotské! A proč bych to dělal??? Dokázali mi přece, že to umí... A navíc bych to vnímal jako zradu našeho přátelství. Zachovali se ke mně vstřícně, mám jim co splácet. A jim stačí jen můj souhlas s touhou jedinou podmínkou. Dokonce jen slovní – nesepsali se mnou žádnou smlouvu s tisícem odstavců, milionem právních klíček a úpisem duše v teče za poslední větou.“

„Dobře, dobře! Nechtěl jsem tě zlobit! Však si tě vážím mimo jiné proto, že ctíš všeobecně platné morální zásady...“

„Vážně?“ přerušil ho Adam, „A co ‘zbytečná’ likvidace druhého Fila? Zahubení inteligentní bytosti nelze ničím zdůvodnit, je to přece ten nejhorší zločin!“ citoval Adam obvinění od slabších povah, které neustále nacházel

v poště. Asi jak se zpráva o tomto činu postupně šířila lidským vesmírem.

„Ne, Adame. Dal jsem si práci a shromáždil jsem, myslím, všechny podklady. Dokonce ty sám jsi mi poskytl spoustu informací, především ty namířené proti sobě. Bádal jsem nad tím dlouho a mé prohlášení není žádná rychlá úvaha: tvé rozhodnutí bylo správné. Dokázal jsi převzít zodpovědnost a nepřesouvat ji na později a na jiné, čímž bys dovolil, aby se stalo něco horšího. Což přesně dělají ti, co ti píší, že jsi zločinec – oni by měli čisté svědomí a už by neřešili, že na to doplatí později jiní. Myslí si, jací jsou hrdinové, ale ve skutečnosti jsou to zbabělci. Tobě vyčítají, že jsi se rozhodoval na základě předpokladů, ‘které ale nemusí nastat’, ovšem pozdější obvinění, když skutečně dojde k průšvihů, odmítají s tím, že to ‘nemohli vědět’... Naivně jsem si myslel, že jsme už vyrostli z období neúcty a obviňování všech všemi bez uvažování hlubších souvislostí.“

„Díky, Alane. Taky jsem už přišel na to, kteří jsou nejhorší: ti, co nikdy o ničem nerozhodovali a už vůbec ne v časové tísní, ale z klidu obviňují všechny, kteří byli přinuceni okolnostmi udělat takoveto příšerné rozhodnutí, že nerozhodli tak, jak by to udělali oni. Většinou jsou to lidé neschopní zahrnout do rozhodování všechny parametry reality – současné i budoucí. Nebo ano, ale vědomě se degradují na úroveň debila, který ignoruje zkušenosti s fungováním reality, které jsme pracně jako lidstvo za tisíce let nashromáždili. Neříkám, že jsou to lidé hloupí nebo zlí! Naopak jsou to lidé s velkým vlivem, chytří a humánní. Jen si nevšimli, že překročili jistou hranici, za kterou ale není božství, nýbrž popírání, tedy záporné hodnoty inteligence a humanismu. Nedá se ale použít předpona ‘anti’, protože i tu zprofanovali tak, že nevyjadřuje zápor.“

„Tak jsme si zafilozofovali,“ usmál se Alan, „teď mi ale řekni, jak vlastně ti mimáci zjistí, že jsi jejich pravidlo porušil?“

„Taky se mě na to pořád ptají – ale já nevím, Alane... Možná se tu pohybují mikroskopičtí roboti. Nebo infikovali městský počítač nám neznámými technikami... Nebo mají na oběžné dráze maskované mikrosatelity. Věř mi, maskovat se dovedou absolutně. Tedy přinejmenším před námi.“

„Zbytečné,“ zavrtěl Alan nesouhlasně hlavou, „Pod svícem je největší tma, říkali naši předci... Už ani nepamatuju, kdy jsem viděl hořící svíčku, ale přesně to vystihuje lidskou slepotu. A skvěle to sedí i na tebe! Copak nevidíš, že jsou tu s námi pořád,“ zatvářil se Alan vědoucně a ukázal ke stropu.

„Nechápu, o čem mluvíš?“

„Přece o těch třinácti družicích, co tvoří antiradiační štít. Na Hopsince ani v soustavě neexistuje místočko, kam by neviděly. Ty jsou k tomu jako stvořené!“

„Jste zde,“ vstoupil jim do rozhovoru Cib, „Ta velká místnost vpravo bude SOS: středisko obranných sil...“

„Prosím tě, Cibe, kde jsi k tomu názvu přišel?“

„To Makala, pane... Nějak to nazvat musel a mně se to líbilo.“

„No dobře... Když už máme místnost a název, bude to chtít nějaký ten obranný systém postavit.“

„Pro začátek by snad stačilo, pane, kdyby se nad kolonií vztyčilo silové pole. Pan Winn s tím v návrhu elektrárny počítal. Nedávno jsem narazil na jednu báji, která vystihuje naši situaci...“

„Myslíš tu o Damoklově meči?“

„Ano... Ať na naši situaci nahlížím z kterékoliv strany, nemáme ho nad hlavou – máme ho na krku!“

„Je dobře, že se nad tím zamýšlíš... Máš... no... nějaký návrh?“

„Ano, pane: nechte to pole udělat už teď... Dovolím si považovat současný plán za chybný. Už se zde proinvestovalo tolik, že útokem, který by mohl přijít prakticky kdykoliv, máme co ztratit... A to včetně přátel! V mém případě to je obojí.“

Řekl to zaobaleně, ale Adamovi to došlo: *Cib mě bere jako přítele? Díky pojistkám sice musí dodržovat povinnou úctu a respekt k člověku, ale ještě má ke mně citový vztah? Je to vůbec možné? Je vlastně nějaký rozdíl mezi city na bázi chemie a elektronických systémů?*

+ + +

22. Poplach na Doře

Země, střední Evropa. Amina dosedla na astroport SPGV a Adam vyřídil formality. Slunce se sklánělo za obzor a červánky se rozlily po obloze. Adam pozoroval krvavý obzor a měl mrazení v zádech. Vyměnil si s Alanem zkoumavý pohled. Pak si ale uvědomil, že takováhle scenérie tu je každou chvíli, a zavolal Hermanovým. Zvedla to Miranda:

„Dobrý večer, Mirando. Je tam Amanda?“

„Dobrý večer. Ano, přivezli ji včera. Oba jsou v pořádku.“

„Děkuju – ale ty se tváříš kysele. Něco vážného?“

„Ale ne,“ narovnal se Miranda a pokusila se usmát, „Jen špatná nálada.“

„Z čeho?“ nedal se Adam odbýt. Miranda se napružila, zírala do kamery a dlouho přemýšlela nad odpovědí. Potom přiznala:

„Trochu jsme se s Amandou chytli... Hodně si vymýšlela.“

„Lékaři mě upozornili, že porod nebude jednoduchý a Amanda hodně zkusí. A že bude náladová. Máma mně ale říkala, že si vymýšlí, že to je u každé ženy po porodu normální a že se to do dvou tří měsíců srovná.“

„Co já můžu vědět,“ cukla Miranda ramenem, „Já děti nemám!“

Adam rázem získal představu, o čem že byl střet Mirandy s Amandou. Nebylo třeba to komentovat.

„Co auto?“

„Mělo by být před astroportem.“

„Dobře, děkuju. Do půl hodiny jsem tam.“

* * *

Adam se přivítal s Hermanovými, Alana raději nechal v jídelně a šel navštívit Amandu.

Výzdoba, kterou v pokoji připravila Miranda minulý týdnem a podle fotek, co měl v poště, se Adamovi líbila, byla strhaná a válela se na hromadě na podlaze. Nechápal, co na tom Amandě mohlo vadit, ale nic neřekl. Amanda však zachytila jeho pohled a prohlásila:

„Nechala jsem to dát pryč, bylo to hrozné... Jen by se to tu pletlo.“

„Však nic neříkám... Ahoj, miláčku.“

„Ahoj, Adame,“ řekla chladně, a když viděla, kam Adam směřuje, zvedla ruku v odmítavém gestu a rychle ho informovala:

„Žádné ocucávání! Mohla bych něco chytit – a v šestinedělí je to zvlášť nebezpečné.“

Sáhla na stolek a nasadila si roušku.

Adam se zarazil uprostřed kroku:

„Jak si přeješ, Amando... Jak ti je?“

„Určitě ti doktoři všechno řekli... Ujde to... Podívej se na svého syna – ale neber ho, nech ho spát.“

Adam tedy nakoukl do postýlky, ale v zavinovačce viděl jen hlavu a dvě pěstičky. Klučina vypadal dobře, zpod čepičky dokonce vykukoval krátký pramen světlých vlásků.

„Bude to blondák?“ zeptal se Adam a tvářil se šibalsky.

„Ale ne,“ řekla Amanda neútklivě, „Pravděpodobně ne. Pokud nemáš v příbuzenstvu nějakého utajeného blondáka, tak mu do pár měsíců ztmavnou. Řekla bych, že ti bude podobný.“

Adam se tedy otázal vážným hlasem:

„Miranda říkala, že jsi stravu pro Marka odmítla?“

„Ano – není důvod, když mám mléko.“

„Ale doktoři...“

„Já za to nemůžu, dorazilo se zpožděním... Ale už je to v pořádku... Hele, Adame, jsem unavená a chce se mi spát. Nechala jsem ti připravit ten malý pokoj v patře, tady být nemůžeš... Dobrou noc.“

„No jo, Miranda už mi to říkala. Dobrou noc, miláčku,“ Adam učinil krok k Amandě, ta se zamračila, ale pak si to uvědomil, otočil se na podpatku a vrátil se do kuchyně. Miranda s Antóniem seděli za stolem a něco probírali. Když vešel, Miranda k němu vzhledla s očekáváním. Rozhodil ruce, přisedl si ke stolu a smutně konstatoval:

„Brrr, ta je ale ledová!“

* * *

Druhý den ráno probudil Adama dětský pláč. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že to není *nějaké*, že to je *jeho* dítě. Hopsal junior se dožadovat jídla.

Adam rychle vstal, v miniaturní koupelně, příslušející k pokoji, se opláchl studenou vodou a během chvilky se oblékl. Když vybíhal na chodbu, Marek přestal brečet a Adam zpomalil, protože si uvědomil, že když se přerazí na schodech, ničemu nepomůže. Amanda je u něho a vyřeší to po svém.

Přesto sjel ze schodů jak namydlený blesk a nakoukl k Amandě. Seděla na posteli, za zády polštář, držela Marka v náručí a ten spokojeně pil.

„Dobré ráno, Ami. Jste v pořádku?“

„Všchno je jak má být,“ dokonce se trochu usmála, „Jenom měl hlad.“

„Takže nic nebrání, abych si vás dneska odvezl na Doru?“

„Počítám s tím... Nelíbí se mi tu!“

„Přijdeš na snídani, nebo ti to máme přinést sem?“

„Neboj, už jsme to s Mirandou probraly – přinesou mi to sem... Ty běž klidně snídat.“

Adam neodporoval a šel do jídelny, kde mu kuchař za okamžik přinesl ták s prostou snídaní.

* * *

Třetí den na Doře, když Adam posnídal vlastnoručně udělanou snídaní, přišla Amanda do kuchyně a sedla si za stůl. Pozorovala Adama, jak sklízí ze stolu a mračila se. Když se nasměroval k východu, Amanda se zvedla, dala si ruce v bok a tvářila se výhrůžně:

„Už zase někam jdeš? Jsem tu pořád sama!“

„Řízení výčitkami si odpusť! Jseš tu tři dny a tři dny ti vadí desítky věcí a za všechny můžu já... Musím na jednání s Altarem, už jsem se zmínil.“

Když se její výraz nezměnil, jako by nic neřekl, měl toho tak akorát:

„Jenom žena se může o děcko skutečně postarat,“ citoval její slova z předešlého dne, „Tak se starej... To byl citát,“ dodal, když viděl, jak rudne, „tvá vlastní slova!“

Zhluboka se nadechl a vypálil:

„Musím vydělávat! Ty se staráš o Marka. A ten, kdo to takhle rozdělil, jsi byla ty sama – ještě jsi mi nedovolila toho kluka ani pochovat. Tak ze sebe nedělej chudinku.“

Přestal si jí všímat, mlčky vyšel z kuchyně, ani se neohlédl a vyšel z bytu. Podklady už Altarovi poslal večer.

* * *

Magda Newmanová měla jednání s dodavatelem, jakých absolvovala mnoho, někdy i několik denně. Ale nepamatovala, že by kdy byla vyrušena počítačem kolonie naléhavým požadavkem na soukromý rozhovor. Gestem přerušila ekonomku dodavatele a vstala.

„Prosím, promiňte. Stalo se něco vážného – nepamatuji, že by si počítač dovolil přerušit tak důležité jednání. Musím k sobě. Nechám sem poslat občerstvení, které máme připravené, ale vás prosím o trpělivost. S největší pravděpodobností se nápravy budu muset osobně zúčastnit... Pokud není pozdě!“

Magda vyletěla z jednací místnosti jak raketa a za dvě minuty již vstoupila do své kanceláře, rovnou k obrazovce.

„Co se děje, Jerry?“

Místo počítače kolonie se však ozval tajný počítač shromažďující a posuzující odposlechy v kolonii.

„Máme bezpečnostní problém, madam!“

„Předmět?“ přešla Magda okamžitě do bojového modu. Tady končila veškerá legrace. Obvykle totiž počítač o ničem nerozhodoval, jen předložil

informace o podezřelém chování. Když tedy definoval problém tak kategoricky, šlo již do tuhého.

„Osoba, unik informací, ohrožení života.“

„Osoba?“ podivila se Magda, „Kdopak nám proklouzl?“

„Amanda Hopsalová, rozená Fairová.“

Magda jen zírala – na videopřenos z bytu Hopsalových.

* * *

Z bytu to měl Adam do Altarovy kanceláře necelou čtvrt hodinu pěšky. Kdyby spěchal, měl povoleno vyjet o tři patra výš, kde byla síť přepravních pásů, a byl by tam za tři minuty.

Rád se po snídani prošel, za dané situace dvojnásob. Nespěchal, rozhlížel se, zdravil známé od vidění a postupně se zklidnil. Mozek začal fungovat normálně, paměť se obnovila a podvědomí se najednou probralo – nemá s sebou ten leták, co mu dal António a který chtěl ukázat Altarovi.

Otočil se na podpatku a přidal do kroku. Ještě pořád se to dá stihnout! Vřítíl se do bytu jak velká voda a vběhl do společné ložnice, kde ale teď spal sám. Ztuhl ve dveřích a nechápavě přelétl pohledem tu spoušť.

Snad všechny šuplíky, co jich v ložnici bylo, byly pootvírané a jejich obsah byl neuvěřitelně zpřeházený. Všechny skříně byly otevřené a mnoho Amandiných věcí, které si pečlivě věšela na ramínka, protože by se při složení určitě pomačkaly, byly popadané ve skříni i na podlaze. Matrace a peřiny byly u postele na podlaze na jedné hromadě, postel byla otevřená a Amanda měla hlavu uvnitř.

Vlastně teď už ne – neuvěřitelnou rychlostí se zvedla a vztekla se podívala na svého chotě.

„Proboha, Amando, co to děláš??? Co se to s tebou děje? Oni mi tě snad vyměnili...“

To byla zřejmě poslední kapka. Ani se nepokusila něco vysvětlit a hned vystartovala k němu. Adam byl v šoku a situaci nepochopil, ale kontrolní centrum se aktivovalo. Jemu byl úmysl zřejmý.

Když se nezastavila, ustoupil, aby uvolnil dveře, pozpátku jí šel z cesty. Ještě stále mu nedocházelo, co má v úmyslu. Nacouval do dveří kuchyně, ale to už byla u něj a dobře mířenou ranou do obličeje ho odeslala přes celou kuchyň. Udeřila s takovou silou, že kdyby kontrolní centrum nestrčilo do rány ruce, měl by nos vražený až do mozku. Židle se rozlétly jako kuželky, odrazily se od stěny a cestu mezi stolem a kuchyňskou linkou jí přehradily.

Chtěla oběhnout stůl z druhé strany, když se z dětského pokoje ozval pláč. Když Adam odcházel, Marek spal. Zřejmě ho probudil ten hluk. Amanda, aniž změnila výraz, změnila směr. Něco se v ní hnulo, asi mateřský instinkt, a ona vběhla do pokoje za Markem.

Adam, vyburcovaný hormonálním koktejlem, který mu napumpovalo kontrolní centrum do krevního oběhu, se pracně zvedl z podlahy. Nejspíš měl zlomené levé zápěstí a naražená žebra a nohy o stůl a židle. Amanda se

zbláznila a její výraz dával tušit, že by mohla Markovi ublížit.

Adam sice bolest necítil, ale naražené svaly vypovídaly službu. Pracně udělal dva kroky, když z pokoje vyšla usmívající se Amanda s Markem zbaveným zavinovačky, položeným na levé dlani a předloktí. Zastavila se a uklidnila Marka, protože zase začal natahovat. Adam se vrátil do kuchyně, a jak nejrychleji mohl, postavil se za stůl. Zastavila se ve dveřích.

„Amando, asi ses zbláznila,“ řekl tiše, „Vrať Marka do postýlky a promluvíme si.“

Její úsměv zmizel děsivou rychlostí a ona udělala něco strašného: pravou rukou chytila dítě za pravou nohu, zatočila s ním nad hlavou a mrštila jím po Adamovi. Než Adamův mozek připustil, že to, co vidí, je realita, zasáhlo ho patnáct kilo do hlavy. Instinktivně strčil před obličej ruce a pokusil se dítě zachytit, ale marně. Váha ve spojitosti s neuvěřitelnou razancí ze tří metrů ho zcela dezorientovala a odhodila až ke vzdálené stěně kuchyně.

V mžiku byla u něj a pokusila se mu propoknout hrudník. Kontrolní centrum stihlo ve správnou chvíli vystrčit obě ruce před sebe a Amanda propokla obložení stěny. Vztekla po něm sáhla se zřejmým úmyslem zakroutit mu krkem. Doslova.

Sotva slyšitelný zvuk ji varoval. Prudce se otočila ke vchodovým dveřím, které se pootevřely a hned zase zavřely. Ona však velmi dobře viděla malou kuličku, která prolétla chodbou, dopadla na kuchyňský stůl, třikrát čtyřikrát se převalila a pak tiše explodovala.

Tiše to bylo pro člověka. Pro Amandu to však bylo jako výbuch granátu v bezprostřední blízkosti. Všechny její smysly byly rázem zahlceny takovou vlnou informací, že ve vteřině přestala vnímat a zhroutila se na podlahu vedle nehybného dítěte a Adama upadajícího do bezvědomí.

* * *

Záplava bolesti. Adam si uvědomil své tělo a kontrolní centrum ho rychle odstínilo od bolesti. Záplava světla. Adam opatrně otevřel oči, očekávaje další útok, ale v dálce viděl jen bělostný strop. Je na ošetřovně!

Pootočil hlavu k levému rameni a spatřil usmávající se Magdu.

„Vítejte zpět,“ řekla jemně.

„Je Marek v pořádku? Co Amanda?“

„Chápu, že jste otřesen... Na šok máte nárok – ale vy jste úplně mimo... Vzpomeňte si, málem vás zabila, takže... Začněte, sakra, myslet!“

Nejdřív se na ni chtěl rozkřiknout, co za nesmysly to říká, ale pak se mu vybavila vzpomínka na ránu do obličeje, jakou ještě nezažil. *Takovou by nedal žádný člo...*

„To nebyla Amanda,“ řekl pomalu a sám nevěřil, že to říká, „Byl to robot!“

Chvilí rozdýchával šok, do kterého sám sebe uvrhl, pak ale pokračoval:

„Marek taky – na desetidenní dítě byl moc těžký... Proto jsem ho nesměl pochovat, poznal bych to!“

„Tak se mi líbíte, pane Hopsale. Ještě ležte, opravuje se vaše zápěstí, ale začněte myslet a až vás odtud pustí, dáme dohromady vaše závěry a naše zjištění.“

„Jaká zjištění?“

„Víte, pane Hopsale, byla jsem varována včas, abych se připravila. Máme takovou hračku vlastní výroby, odvozenou od robodetu, která každého robota spolehlivě deaktivuje bez toho, aby mu udělala z mozku škvarek. Sice to bez EMI nejde, ale ten je velice slabý. Teď jsme mozek připojili k analyzátoru a zatím se zdá, že se dostaneme k devadesáti procentům informací... Myslete! Když jste odvezl Amandu na Zemi, jednal jste s doktory: vzpomeňte si na co nejmíc podrobností! Musíme Amandu najít... Zatím na shledanou... A příležitostně se podívejte také na druhou stranu.“

Cože tím myslela? Nějaký vtíp? Potom ale Adamovi došlo, že se skutečně celou dobu dívá na levou stranu a pravou ignoruje. Rychle otočil hlavu a oči se mu rozšířily překvapením. Seděl tam dobře stavěný, bělovlasý muž a usmíval se jako měsíček. Ani domácí oblečení mu neubíralo na autoritě.

„Kapitáne... Jaká čest...“

„Tichý, jméno mé,“ podal mu ruku a pokýval hlavou:

„Chtěl jste mě vidět... Skutečně byl se mnou na Objeviteli²² nějaký Hopsal... takže váš otec, ano?“

„Děkuji, pane, za váš čas. Ano, to byl táta... Sice ne biologický otec, ale to není podstatné. To jste tu jen kvůli tomu?“

„Kdepak, mladíku... Já mám teď dovolenou, a protože se nechci ukousat nudou, přijal jsem tuto malou zakázku. Vy musíte dostat psychiku do formy, já budu váš odpůrce. Pusťme se do toho...“

* * *

Adam vyhledal Magdu hned, jak ho zdravotník propustil z ošetrovny. Jerry ho dovedl do laboratoří, protože analýza robotova mozku stále probíhala. Adam tiše pozdravil a Magda ho hned informovala:

„Není to tak slavné, jak jsem doufala: tenhle robot nebyl jen naprogramovaný, má dost nestandardní hardware. Konstruktor zdokonalil obranu před kopírováním – do středu mozku přidal samostatný mazací obvod. Počítal s tím, že co nespálí z venku EMI, smaže zevnitř tenhle obvod. Jedině, že by impuls byl tak silný, že by spálil i jeho. Pak by však nebylo co mazat. Ale robodet používá trochu jiný způsob a ten vedl k tomu, že se přerušila spousta cest více méně náhodně v celém mozku a mazací povely se nedostaly, kam měly. Informace tam tedy jsou, ale roztroušené do spousty míst a my je musíme nalézt a spojit.“

„Podle čeho je chcete spojovat?“ podivil se Adam.

„Tenhle mozek je celý zvláštní – ukládá data redundantně, používá zrcadlení levé a pravé hemisféry a k tomu trojrozměrnou indexaci. Máme velkou šanci získat smysluplná data... Běžte domů, poklidte, zajděte si na

22 Viz výprava Karla Tichého po Galaxii; *Tajemství hada*, třetí kapitola

oběd, a pak přijďte do zasedačky vedle Altarovy kanceláře... Řekněme v jednu. Svolám tam válečnou poradu.“

„Děkuju, madam,“ postavil se Adam krátce do pozoru, otočil se na podpatku a šel domů po svých tou nejdelší trasou, protože si nebyl jistý, zda ten psychický tlak zvládne. Usoudil, že by neměl být sám, a zavolał Alanovi, svému dvornímu ochránci. Ten sice nic nevěděl o průšvihů posledních hodin, ale dobře slyšel bolest v hlase svého přítele a bez váhání ho pozval k sobě.

* * *

Adam přišel do místnosti se třemi desítkami židlí rozmístěných ve čtyřech různě dlouhých řadách do čtvrtkruhu před malým pódiem, dlouhým předsednickým stolem a širokou obrazovkou na stěně za ním. Stejně velká obrazovka byla také na stěně za židlemi, aby si předsedající nevykroutili krky.

V místnosti už bylo pár lidí a vzrušeně spolu hovořili, protože je evidentně vytrhli od práce, ale nikdo jim neřekl proč. Adam si nebyl jistý, kam si má sednout. Uvědomoval si souvislosti a považoval se za strůjce problému. Nejráději by si sedl na podlahu u stěny za poslední řadou židlí. Z toho mu ovšem vyplynulo, že patří za předsednický stůl, aby si na něj všichni mohli ukázat.

Vkročil tedy na pódium a prošel kolem stolu až na levý okraj a posadil se na poslední židli. Vyvolal tím v plénu ještě větší dohady o účelu této porady. Ve třináct hodin přišel do zasedačky Altar, Magda a Lokran, Altarův zástupce.

Magda si hned vzala slovo a seznámila přítomné v hrubých rysech s událostmi. Když popisovala bezpečnostní díru, která umožnila propašovat robota do kolonie, Adam se málem propadl hanbou. Magda si toho všimla a otočila se k němu:

„Pane Hopsale, neřekla jsem, že za to nesete vinu! To je chyba bezpečnostních složek – a moje. Šeptanda v kolonii mě hodnotí jako zlou, chladnou, bezcitnou bytost. Ale ani mě nikdy nenapadlo, že někdo vymyslí něco tak podlého. Že to lze realizovat a ještě v tak krátkém čase, je druhá věc. Ale vypovídá to nejen o možnostech dnešní techniky, ale také o prostředcích, které mají útočníci k dispozici...“

„Dovolte otázku,“ přerušil ji Adam, „Proč se to stalo zrovna dneska? Proč ne třeba včera nebo za týden?“

„Protože neuvažujete v dostatečně šíři! Z pochopitelných důvodů berete jako cíl jen sebe, ale ono to tak není. A není to moje vztahovačnost, v mozku jsme pro to našli důkazy – cílem jste byl vy i Dora. Když jsme tohle připustili, začaly dávat smysl i další informace: trasy jejích procházek po kolonii za poslední tři dny, její přístrojové vybavení a supercitlivost některých čidel. No a také vysvětlení, proč právě dneska prohledávala byt: v půl osmé ráno se vrátil výletní hvězdolet ze Země. Zřejmě jím měl přiletět její kontakt.“

„Měl?“

„Ano. ‘Máme víc štěstí než rozumu’, jak říkával můj strýc, protože tenhle hvězdolet měl při přiletu k Zemi potíže a musel se vrátit. Nepřiletěl s ním tedy žádný turista a robot tak nemohl informace nikomu předat. Z toho ovšem

vyplývalo, že identifikaci neprovedl člověk, ale nějaké zařízení, namontované na hvězdoletu. Zařízení bude miniaturní, zatím jsme ho nenašli, ale máme pro to důkaz: zpětně jsme objevili elektromagnetický puls, tak krátký, že ho počítače považovaly za fluktuaci gravitačních generátorů hvězdoletu při přistání. Časově to odpovídá chvíli, kdy robot začal prohledávat byt a městský počítač vyhlásil poplach. Pane Hopsale, netušíte, co mohla tak zuřivě hledat?“

„Ano, madam, už jsem nad tím přemýšlel: podle mě plány budoucí kolonie. Amanda věděla, kam až Lucien dotáhl návrhy kolonie. Heslo k datům jsem Amandě neřekl, ale věděla, že někde budou prezentační hologramy, které mi Lucien připravil... O ničem dalším, co by mělo nějakou hodnotu, už nevím... Madam, evidentně to byla mise bez návratu – našli jste seznam, koho měla na závěr zlikvidovat?“

„Dobrá otázka – ano, byl jste první na seznamu. S nejvyšší prioritou, jako nejsnadnější cíl... Dál jsem tam byla já a můj manžel, pan Lokran a další zástupci, také několik předních techniků. Příkazy počítaly s tím, že se staví u Altara v kanceláři a pak proběhne kolonií a zabije každého ze seznamu, koho potká... Vyhnuli jsme se pořádnému masakru! Jak to, že je nenašla?“

„Odesl jsem si je do Aminy... Co dál, madam. Máme nějakou stopu???“

„Z mozku dospělého robota jsme získali obrovské množství informací, ale pro dopadení útočníků nemáme skoro nic. Ale pak... Ono se dneska ukázalo, že máme mezery také v systému vyhledávání talentů. Na problému se podílelo mnoho chytrých lidí, ale všichni jsme se chytli do pastí lineárního uvažování. Teprve jeden laborant měl tak zvaný blbý dotaz – ‘A co má v hlavě to dítě?’ Ukázalo se to jako rozhodující. Skutečně, v dětském mozku byla v podstatě jen testovací data. Ale mezi nimi jsme našli několik videí z oživovací fáze. Z nich jsme dokázali identifikovat firmu, jejíž laboratoře oba roboty naprogramovaly. Vám přehrajeme to nejdůležitější. Dívejte se, pane Hopsale... Jerry,“ oslovila počítač kolonie, „přehraj vybranou videosekvenci.“

Na videu byla nějaká místnost, tonoucí v šeru, viděná z pohledu robotického mrněte, ležícího na stole. Jeho pozorovací úhel byl velmi omezený a stejně tak jeho mozek, který reagoval jen na základní podněty: otáčel hlavu za zvukem a pohybem. Jakmile se někdo přiblížil, hned k němu vztahoval ručičky. Ve videu se vystřídalo několik laborantek: zvedaly ho, chvíli ho chovaly a zase ho pokládaly zpět a testovaly a ladily jeho reakce. Vlastně je omezovaly, přeci jen šlo jen o několikadenní dítě. Z poslední ženy, která si ho pochovala trochu déle, byly viditelné jen ruce v krátkých žlutých rukávech. Párkrát ho zhoupala a zase položila zpět. Ale pochroumaný malíček levé ruky a malé tetování na pravém lokti Adamovi na identifikaci stačilo. Rudý vztek procedil mezi zuby:

„Znám ty ruce! Edita Salachová, vévodkyně Nebojácných koček!“

+ + +

23. Návštěva sympozia

Země, devět hodin ráno, astroport SPGV. Klára Turasová se z obrazovky široce usmívala, ale nijak překvapení neskrývala:

„Ahoj, Adame. Kde se tu bereš, António říkal, že přiletíš až za týden nebo tak nějak.“

„Takový byl původní plán, ale tentokrát jsem to já, komu jste chyběli. Vyčmuchar jsem, že bys tu měla být také – a evidentně to tak je. Xavier je doma taky?“

„Je, mám ho zavolat?“

„Nemusíš... Jen mi řekni, jestli mohu přijít na návštěvu. A jestli bych mohl požádat o auto, stačil by ten naleštěný automat... Nechci, aby v usedlosti věděli, že jsem tady.“

„Samozřejmě, už se na tebe těšíme. Auto ti hned pošlu. Taky objednáme jídlo navíc. A neboj, nebudou to špagety! Zůstaneš u nás na večeři?!“

„Ano,“ přikývl Adam, i když to od Kláry znělo spíš jako rozkaz než otázka.

„Těšíme se,“ usmála se Klára a ukončila spojení. Byla napnutá jak šle, ale nevyptávala se. Bylo jí jasné, že když se Adam chová takhle divně, že půjde o pořádný průšvih.

* * *

Xavier i Klára zírali na stůl, kam Adam položil nehybné dětské tělíčko, jako na zjevení. Vyměnili si zděšený pohled a oba už uvažovali o tom, zda budou krýt zločin nebo ne, když Adam konečně promluvil:

„Je to robot!“ a rychlými pohyby odstranil břišní plát, aby je nenechal na pochybách. To bylo snad ještě horší!

„A co Amanda?“ zmohla se Klára na otázku.

„Ta taky... Vyměnili mi je v porodnici!“

„A ty?“ zeptal se Xavier s úšklebkem.

„Podle toho, jak mě Amanda při souboji zřídila, tak ne.“

„Kdy se to stalo?“

„Předevčírem.“

„Kolik informací uniklo.“

„Žádné, pomohla nám náhoda. Výletní hvězdolet, na který namontovali maják, měl u Země poruchu a vrátil se na Doru prázdný. Měla v něm být její spojka. Po přistání maják vyslal puls a Amanda spustila druhou část plánu: získat zbývající informace, předat je spojce a povraždit pár lidí. Převrátila náš byt vzhůru nohama, předpokládám, že hledala hologramy od Luciena. Do toho jsem se připlétl já, protože jsem šel za Altarem, ale neměl jsem všechno. Spojka pak přiletěla náhradním hvězdoletem o dvě hodiny později, když už byl robot zpacifikován. Pořád je na Doře mezi výletníky, ale nezjistili jsme, kdo to je. A teď jsem tady s prosbou o pomoc... Máme tři dny na nalezení Amandy, aby ji nepodřízli, až zjistí, že se akce nepovedla.“

„Myslel jsem,“ řekl Xavier, že Altar střídá lidi po týdnu.“

„Ano, tohle je ale jen pětidenní turnus, protože jde o nějakou speciální akci rodičů s většími dětmi. Na Doře je teď třicet géniů mezi dvanácti a patnácti roky.“

„Pak je to jednoduché,“ zajásala Klára, „agent bude sám.“

„Tak to bohužel,“ zakroutil Adam hlavou, „Tenhle detail nepřehlédli.“

„Jakou od nás chceš pomoc? Víš snad, kdo to byl?“

„Edita Salachová! V paměti prcka jsme našli video – brala ho do rukou. Když ji najdeme, skřípnu ji tak, že bude ráda, když to přežije... Newmanové agenti jsou už od rána na Zemi a prověřují druhou stopu: z videí jsme zjistili, která firma oba roboty programovala... Xaviere???“

Xavier totiž nasadil zamyšlený výraz, pak se najednou zvedl a v mžiku byl z Atria venku. Na Adamův překvapený pohled ale Klára jen pokrčila rameny. Její syn se takto obvykle nechoval. Ale to už byl Xavier zpět a podal Adamovi epap s načtenou pozvánkou na nějaké chemické sympóziu.

„Přišel jsi v pravý čas. Já tam jedu ve středu ráno... Podívej se na seznam řečníků.“

Skutečně! Edita zde byla uvedena jako významný řečník. Téma: ‘Vliv chemických vazeb na snížení Tvrdíkovy meze’. Adam to chvíli převaloval v hlavě:

„Jestli to chápu dobře, tváří se jako světový odborník na paliva pro hvězdný pohon.“

„No... ona jím je.“

„Pěkně děkuju... určitě nejde o prozrazení složení mého Sirupu?“

„Určitě ne... Četl jsem anotaci její přednášky.“

„Dobře... Dovol ale zvědavou otázku: co ty máš společného s chemiky?“

„Já nic,“ zasmál se Xavier, „Já jedu na setkání cestovních kancelářů.“

Když ale viděl, že Adam stále nechápe, vysvětlil:

„Symposium je velmi prestižní galaktická událost. Dokonce i odborníkům z kolonií stojí za to, navštívit Zemi. Když si uvědomíš, že pravidelná linka tam letí jednou měsíčně a na Zemi pak musí bydlet ve speciálním hotelu pro cestovatele a pohybovat se mohou jen ve skafandru, je jasné, že to je velice drahá záležitost. Pro takový podnik je pronájem sálů drobný náklad. Toho pak využívají organizace, jako je Liga cestovních kancelářů, kterým na akci stačí půlden a mají k dispozici tolik prostoru, kolik by nikdy nezaplatily. A chemici to

berou jako symbiózu – uvědomují si, že hvězdolety cestovních kanceláří jsou významným spotřebitelem paliv, které vyrábí jejich chleboďárci.“

Uvědomil si souvislosti a jako člen správní rady, obeznámený s finanční stránkou, ještě poznamenal:

„Ale také to není zadarmo – uvedení budovy do původního stavu po několikadenní akci není jednoduché ani levné. Oni jsou ti chemici děsní bordeláři. Tohle zase zaplatí Liga.“

„Chápu-li to dobře, bude řečnit hned první den, tedy zítra. To už tam asi bude ubytovaná.“

„Ještě asi ne, ale brzy určitě ano. Prezence na sympozium probíhá během dneška. Časový posun je příznivý, mají tam o dvě hodiny méně. Máme celý den na přípravu.“

„Pravda – vždycky jsem tě jen požádal a ty jsi mi ostrého člověka dodal. Možná, že je vhodná chvíle, abys mi vysvětlil pozadí – vlastníš snad bezpečnostní agenturu?“

„Ne, Adame. Ale mám kamaráda... ne, na stupnici důvěry spíš přítele, který tu agenturu vlastní. Velice renomovaná. Já připravím veškeré podklady a hlavně se pokusím zjistit, jak velkou má ochranu. Tebe seznámím s Martinem, sestavíte spolu plán a s týmem pak půjdete do cvičné haly. Nemůžeme si dovolit nějaký přehmat ani smrt.“

Když viděl, jak se Adam tváří, pokýval hlavou a rezolutně prohlásil:

„Chápu, Adame, že máš chuť na pomstu, ale musíš mi slíbit, že omezíme násilí na minimum, že nikoho nezabijeme. K tomu bychom Martina nepřesvědčili... A když slib porušíš, mohu přijít o přítele a jeho skvělé služby. Souhlasíš?“ zvedl Xavier o stupeň hlas.

„Vážím si možností, které díky tobě mám... Přisahám! Plán i mé chování se podřídí tvému požadavku. Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí...“

Pak se ale najednou vzpamatoval a zvolal:

„S jednou výjimkou!“

„Jakou?“ podivil se Xavier.

„Když mi Edita neřekne, kde mám Amandu hledat, hned po přednášce ji unesu. Chápu, že kdyby na přednášku nedorazila, honil by mě celý svět. Ale po přednášce si s ní budu dělat cokoli, co uznám za vhodné... Ano? Napadá mě taková střední cesta – odvezu ji na Doru a budeme ji soudit za všechna ta zvěřstva, co Nebojácné kočky napáchaly!“

* * *

Martin, majitel věhlasné bezpečnostní služby, vůbec nevypadal na milionáře. Dobře stavěný, svalnatý muž střední postavy nevypadal ani na blížící se padesátku. Pohled zelených očí i stisk ruky měl pevný, hlas měl hluboký, ale neuhlal jako Xavier. Přivítal Adama v kancelářích Agentury a nadšení ani trochu neskrýval:

„Je mi ctí, pane Hopsale... Než jste dorazil, poslal mi Xavier pár informací

o Nebojácnych kočkách, cílové osobě a vašem požadavku. Nevidím v tom problém, protože máme informací nadbytek... Ještě k té přísaze, kterou jste Xavierovi dal: on je lks hrozný lidumil a navíc je v některých ohledech mimo realitu. Nikoho nezabít bude větší problém, než když té kněžně pozabíjíme celou ochranku. Hlavně mi ale vadí to, že oni po nás budou střílet ostrými... Na druhou stranu je ale pravda, že jeho požadavek je splnitelný: máme k dispozici uspávací střely, jejichž hrot projde i nejmodernější vestou.“

„To jsem předpokládal. Ale zajímalo by mě, jak rychle to protivníka vyřadí?“

„Nebojte se, konstruktéři na to mysleli. Vyřazení je okamžité, protože probíhá ve dvou fázích: první je malá spálenina v okolí vpichu. Není větší než mince a bolí sotva třicet sekund, ale bolest je tak velká, že ani ženě nezbude v mozku místo na vědomou činnost. Hybnost střely srazí protivníka na zem a už se nezvedne. A do dvaceti sekund pak zabere sedativum. Žádný člověk nemá šanci!“

„Aha... Jak to, že účinkuje tak rychle?“

„Nejsem neurolog, ale souvisí to s tím, že se nešíří krevním oběhem, ale mnohem rychleji samotnými nervy. Vybavuje se mi slovo ‘kanál’, jen už nevím jaký... Ještě nějaký dotaz?“

„Ano... No, rád bych věděl, jak moc kvůli mně porušíte zákon... mám na mysli GIS.“

„S identifikačním systémem si nemusíte dělat starosti, bude to řádně registrovaná, protiteroristická akce.“

Z odpovědi vyplynulo mnoho dalších otázek, ale ty Adam raději spolkl.

„lks mi také poslal hrubé schéma prostoru, kde budeme útočit,“ pokračoval Martin, „Dám vám k dispozici jednoho stratéga, s nímž akci naplánujete. Já mám, bohužel, jednání, kde musím být. Cvičná hala je k dispozici stejně až odpoledne – to už budu mít hotovo a boje se osobně zúčastním... Doufám,“ zasmál se, „že vás neurazí, když budu na straně obránců.“

„V žádném případě, pane.“

* * *

Stratég nebyl o moc starší než Adam, ale několika postřehy prokázal, že má ty správné zkušenosti. Začal tím, že seškrtnal Adamův počet ochránkyň, které tam Edita bude mít, a vysvětlil mu, že existuje určitý optimální počet vzhledem k velikosti a tvaru bráněného prostoru a počtu přístupových míst.

„Věřte mi, pane Hopsale, že když je mužstvo dobře vycvičené, je nižší počet dokonce výhodou, protože lze dokonaleji nacvičit jejich součinnost. A o osobní ochrance to platí dvojnásob. Když půjdete s nimi, bude stačit pět osob i s velitelem. Vy budete šestý.“

Odpoledne pak proběhl ve cvičné hale, simulující ulici s nočním osvětlením a budovu se střeženou vrátnicí, simulovaný útok na vilu, kde si Edita pronajala celé přízemí. Adam se s týmem do budovy dostal, ale pak obránci zabodovali a Adama zasáhli. Tak si akci spustili znovu. Ale opět se obránci ubránili. Martin se přiloudal k Adamovi a nejspíše povídá:

„Pane Hopsale, řekl vám Iks, kolik pronájem cvičné haly a materiál stojí?“

„Neřekl. Ale určitou představu mám... vím, proč se ptáte, ani druhý pokus za moc nestál. Musíme upravit pár drobností a sjet to znovu...“

Podíval se Martinovi do očí a pochopil, že to musí říct jasně a zřetelně. Postavil se do pozoru a rázně řekl:

„Pane, žádám vás, abyste mi věřil, jako věříte svému příteli Xavierovi. Slibuji, že vše řádně zaplatím, budete-li chtít, tak hotově. Nevím, kolik vám toho Xavier řekl, ale věřte, že jde o záchranu mé unesené ženy a dítěte. Zaplatím všemi poklady světa!“

„Věřím vám... A je to dobře,“ usmál se Martin, „protože ani další kolo možná nebude stačit.“

Nakonec si to zopakovali ještě třikrát. Výcvik Adamovi připomínal školní léta. Velice rychle si vybavoval potřebné znalosti a dovednosti. To nadšení na něm bylo vidět a pomáhalo mu nasávat informace jako lačná houba. Během odpoledne zvládl přijmout takovou spoustu dovedností, že si toho všiml i velitel skupiny, který nejvíce protestoval proti jeho přítomnosti na akci. Ze začátku. Když v posledním kole přemohli obránce bez jediné ztráty, změnil velitel názor, podal Adamovi ruku a prohlásil ho za skutečného válečníka.

* * *

Akademické městečko mělo svá přísná pravidla nočního klidu. Dokonce i osvětlení bylo po desáté hodině ztlumeno a v některých ulicích, které byly vyhrazeny astronomům, dokonce přecházelo na spínaný režim, aby se minimalizovalo světelné znečištění. Ale vzdálené velkoměsto pořád zářilo jak vánoční stromeček.

Akademici mysleli na vzhled ulic, energetickou bilanci osvětlení, tepelné vyzářování fasád a spoustu dalšího, jen ne na stíny. Dvě trojice černě oděných osob se z hranic areálu dostaly na požadovanou pozici rychle a bez problémů, aniž by je kdokoliv spatřil.

V každé trojici táhli dva po jednom složeném zářiči, třetí nesl dva energetické zdroje. Ve smluveném čase umístili do každého rohu blokováného čtverce po jednom zářiči a vložili do nich zdroje plus kapsli s jaderným materiálem. Nad vilou a částí zahrady se vztýčila polokoule energetického pole. To blokovalo jakékoliv bezdrátové spojení s okolním světem a dokonce bránilo použití laserových zbraní. Spolu s odpojením datových a energetických vedení, které zařídil pomocný tým, znemožnilo cílům zavolat si pomoc.

Určitou nevýhodou bylo, že to znalé cíle varovalo v předstihu. Proto se zapnutí provedlo dálkově až v okamžiku, kdy byly zajištěny všechny východy. Aby ani později některý ze znalých cílů neunikl a zářič nevypnul, neměly zdroje vypínač. Aby ale tým neuvízl uvnitř, byly kapsle jaderného paliva vypočteny na pouhých deset minut. Na fyzikální zákony bylo spolehnutí, takže akce musela proběhnout v tomto časovém úseku.

Edita si pronajala přízemí, kde na oknech byly mříže, což dovolilo dále zmenšit velikost týmu – nikdo nemusel hlídat zvenku. Její ochránkyně byly řádně vycvičené a počítaly se vším. Prakticky ihned zjistily, že byl zahájen útok, a připravily se. Přesto zabarikádovaná vrátnice padla po sto třiceti sekundách.

Všem se ve sluchátkách ozval hlas pozorovatele, umělé inteligence v malém válci s optikou, zapichnutém do trávníku po jednom z každé strany vily:

„Pozorovatel u hlavního vchodu: mříže na prostředním okně se otevřely spolu s ním a cíl vylézá ven!“

Takže figl, se kterým nepočítali.

„Fery, běž ven a zneškodni ho!“ přikázal velitel, „Krasty, ty běž hlídat na druhou stranu... Chodba je naše!“

Bylo to tak. Pět cílů leželo na podlaze, zbytek se zabarikádoval v pokojích. Díky kouřové cloně ale nikdo neviděl, do kterého pokoje zatáhla ochranka Editu a zda v některém koutě nečíhá automat, odolný vůči rušení energetickým polem. Na to měli také odpověď.

„Malku, otevři hlavní vchod!“ přikázal velitel, a když Malek potvrdil provedení, vykřikl:

„Hážu AB!“ hodil do chodby vzduchovou bombu a okamžitě si zacpal uši. AB byla taková malá bombička, jejíž ventil otevřel časovač a z níž se během jediné sekundy nafoukl docela obyčejný balón až k prasknutí. Tlaková vlna vytlačila z uzavřené chodby veškerý kouř – část unikla do vyšších poschodí, ale většina prošla vchodem ven.

„Čisto!“ hlásil velitel a Adam spolu s ním vyběhl do chodby. Vzápětí se k nim ještě přidal třetí stín s nezapamatovatelným jménem. Malek zajistil vchod a na začátku chodby se postavil za roh tak, aby měl výhled na schodiště a výtah. Ze druhého a třetího podlaží se ozvalo klapání dveří, dupání bosých nohou, tlumené výkřiky a Malek opakoval výhrůžky zastřelením pořád dokola. Brzy ochraptí...

Již v agentuře promysleli, kde budou Editu hledat. Určitě by na chodbě měla strávit co nejméně času, takže nějaký dlouhý přesun nepřicházel v úvahu. Editu bude v pokoji nalevo či napravo od svého VIP. Adam s velitelem a třetím, přezdívaným 'Čahoun', ne kvůli výšce, ale kvůli délce jména, stáli před dveřmi oněch tří pokojů. Velitel hned Adama upozornil na kus látky skřípnuté do dveří pokoje vpravo. Adam jen zakroutil hlavou: je to jen figl, který má vyvolat zdání, že Editu přeběhla právě tam. Ukázal na dvoukřídlé dveře VIP pokoje: Editu bude tady!

Velitel to odpočítal a všichni tři naráz otevřeli své dveře. Následná střelba potvrdila Adamův odhad: dveře pokojů vlevo i vpravo byly v mžiku jak řešeto. Ticho a tma ve VIP pokoji měla vzbudit dojem, že je prázdný. Nemínil to otestovat tím, že by se postavil do dveří, ale vhodil tam vzduchové granáty.

Bylo jisté, že ochránkyně mají nasazené VR přilby a světelný granát by je nevyřadil. Ale dvojice AB vytvoří dvě prolínající se tlakové vlny, šokovou oblast dostatečně složitou, aby ani umělá inteligence v přilbách ochránkyň

nedokázala předpovědět, kam je nejlepší se ukrýt.

Adam ihned dveře zase přibouchl a uskočil stranou. Po duté ráně okamžitě následoval výbuch, jak tlaková vlna vyrazila dveře a přirazila je k protější stěně. Zvuky z místnosti byly velmi neobvyklé: nejprve ťukání, jak třísky z nábytku narážely do stěn, do okna a do sebe, a potom děšť třísek dopadajících na podlahu.

Hned potom Adam skočil šikmo do místnosti a kotoulem skončil u pravé stěny. Na třískách si narazil rameno a záda. Nikdo na něj nestřílel. Mezi třískami ležely dvě ochránkyně a v koutě pod oknem seděla na bobku Edita. Adam hned ochránkyně střelil uspávací střelou a přešel k Editě, snažící se ovládnout třes celého těla. Ale nebylo to strachy. Byla téměř nezraněná, jen ohlušená a šokované tělo prostě reagovalo po svém a vědomou snahu ignorovalo.

Upřeně zírala před sebe a přes zřejmou snahu se jí povedlo zvednout oči a otočit hlavu k Adamovi až po deseti sekundách. Jenže neviděla nic jiného, než černě oděného zakuklence. Ale Adam si kuklu nesundal: pořád mohly být v místnosti funkční kamery. Řekl do vysílačky:

„Cíl dosažen.“

„Máš osmdesát sekund,“ oznámil velitel.

Adam tedy Editu trnutím zvedl z podlahy a hodil na silně poškozené, ale funkční křeslo prakticky ve středu místnosti. Namířil na ni a snaže se ovládnout hormony i hlas, zeptal se:

„Kde držíš Amandu Fairovou? Odpověz, ty svině, nebo s tebou vytrů tuhle místnost, že budeš vypadat jako ježura, kolik v sobě budeš mít třísek!“

Editě hned bylo jasné, koho má před sebou.

„Zašel jsi hodně daleko, A...“

Adam přiskočil a vrazil Editě pořádnou facku:

„Při dalším pokusu mě identifikovat ti zlomím čelist... Odpověz na otázku! Když budeš zdržovat, odvezeme si tě s sebou a pak uvidíš, jak daleko jsem ochoten zajít. Pak totiž splním, co jsem slíbil, a Nebojácné kočky se stanou historií. Kde je Amanda?!“

„Seš úplně mimo, s žádnou Amandou nemám nic společného!“

Něco v jejím hlase ji usvědčovalo ze skutečného zmatení. Pokračovala:

„Jak jsi přišel na to, že jsem ti ji unesla právě já?“

„V dítěti bylo video, ze kterého jsem poznal tvé ruce!“

Celá se napružila, vyskočila, ale než po ní Adam stihl sáhnout, padla zpátky do křesla. Její šokovaná, ochablá tvář se bez přechodu změnila na vyhlazenou, rudou masku vládce pekel. Vzteklý pohled byl tak pronikavý, že se pod maskou Adam otřásl. Viděla mu až na dno duše. Mělo to i svoji výhodu: nepochybovala, že říká pravdu. Viditelně s ní cloumala zlost a zrada. Pracně protlačila přes sevřené zuby:

„Teď dobře poslouvej, A...“ včas se zarazila a jméno nevyslovila, „Hajzl, co tohle vymyslel, zahrál na mé city, schválně mě to dítě nechal pochovat a video nesmazal! Ale jsem falešná stopa! Jsem jaká jsem, ale tohle bylo příliš kruté i na mě.“

„Nesnaž se mě rozbřečet – jméno!“

„Nechali jsme se napálit od senátora Arabery!“

„Deset sekund,“ ozval se velitel.

„Dělej – kde drží Amandu???“

„Nevím to jistě: dám ti dvě adresy a k tomu čtyřiaadvacet hodin.“

„Tak dělej!“

Nadiktovala mu dvě adresy, obě skoro na druhé straně planety. Přitom obhlédla ženy na podlaze a smutně řekla:

„Věčná škoda, hlavně těchhle dvou holek. To senátorovi spočítám... Víš, jak dlouho trvá vycvičit takové odbornice?!“

„Netřeba rozvádět, co bude následovat, jestli lžeš... A o ty své ženy se neboj, stříleli jsme jen uspávací. Do deseti minut budou ty první zase bojeschopné... Jo, a ještě jednu věc,“ otočil se Adam ve dveřích, „Pořadatelé sympozia hradíš opravy ty! Předlož pak účet senátorovi. Sbohem.“

+ + +

24. Adam a senátor

Na zpáteční cestě Adam volal do Agentury. Hovor přijal – Xavier!

„Kde ses tam vzal,“ podivil se Adam.

„Přišel jsem zkontrolovat, že dodržíš pravidla,“ zabručel Xavier, ale Adama neoklamal. Tohle byl skutečný přítel, ale že nemůže obavami spát, nepřízná!

„Je dobře, že jsi tam! Budu potřebovat další informační podporu: Edita je falešná stopa, nalíčená senátorem Araberou. Dostal jsem dvě adresy, kde by mohla Amanda být. Obě jsou na americkém kontinentě. Ale podle mapy jde o rozlehlé oblasti, kam se nepozorovaně nedostaneme!“

„Arabera, říkáš... To je skvělé, mám nápad – než se vrátíte, prodiskutuju ho s Martinem... A dalšími.“

Pár minut před dosednutím přišel rozkaz přistát, ale zůstat v postavení. Když vrtulník dosedl, vyzval Martin velitele týmu a Adama, aby přišli do kanceláře vedle hangáru. Byl tam i Xavier:

„Konečně jsi tu. Našel jsem řešení.“

„Sem s ním!“

„Doplníme vám palivo... A taky střelivo, ale nejspíš nebude vůbec potřeba,“ vzal si slovo Martin, „Přidáme vám ještě malý kompresor a pár bombiček s uspávacím plynem.“

Asi to nacvičili, protože pokračoval Xavier:

„Situace je následující: senátorův předvolební mítink se trochu protáhl, ale pracovní večeri nemohl odmítnout. Touhle dobou jede z letiště do svého domu. Máme to k němu hodinu letu, s přesunem hodinu a půl. To už bude spát – dnešek byl náročný a pan senátor už má svůj věk. Vztyčíme nad jeho vilou silové pole a napumpujeme mu tam uspávací: když vytvoříme přetlak, pronikne plyn do každé škvíry. Pak si pro senátora dojdeme. To bude probuzení!“

„Taky nahlášená akce proti teroristům,“ konstatoval ironicky Adam jen tak pro sebe. Ale na ty jeho poznámky měl Xavier uši – zasmál se a klidně řekl:

„Tohle ne! Tohle už je nejvyššími místy posvěcená tajná vojenská akce na zajištění důkazů o potenciálním zločinu proti lidstvu. To pak jde jakákoliv

imunita stranou, protože ani tak vlivný senátor jako Arabera nemůže takhle zneužívat roboty v lidské podobě. Snadno by se to mohlo lidem vymknout z rukou.

* * *

Znělo to jednoduše, ale našla se spousta drobností, které je zdržely. Nakonec však výsledek splnil očekávání a Adam odlétal se spícím senátorem v nákladovém prostoru. Nemohli tu jen tak pobíhat se somnambulem, museli zabránit GIS v identifikaci. Tak ho přenášeli v docela obyčejné rakvi.

Zavolali na letiště a požádali o probuzení pohotovostního pilota a okamžitou přípravu senátorova letounu k odletu. Adam očekával komplikace, ale pilot byl natolik překvapen, že se nezmohl na žádný odpor. Jednoho z týmu, téměř hotového pilota, posadili do kabiny jako dvojku a dohled nad komunikací z kabiny.

Senátorův letoun byl postarší, dýchavičný dvoumotorový podzvukový stroj, dodatečně upravený pro přepravu VIP. Po čtvrt hodině letu byli stále nad africkým kontinentem a nealkoholické nápoje ze senátorových zásob tekly proudem.

Adam seděl úplně vpředu, hned za přepážkou oddělující pilotní kabinu. Slyšel odtamtud rozhovor, jehož hlasitost postupně narůstala, a brzy začal rozumět slovům. Pochopil, že se baví o něm, o senátorovi a o probíhající akci. Když už se i ostatní, přes hluk motorů, začali otáčet k pilotní kabině, zdálo se Adamovi, že se tam perou.

Řvali na sebe tak, že vibrace ohrožovaly konzistenci trupu. To už Adam nevydržel a vtrhl do kabiny, připraven zasáhnout do rvačky. Nemělo smysl nandávat si kuklu, když ho ten vůl prozradil. Ale nic takového se nedělo: oba seděli na svých místech a jen napínali hlasivky k prasknutí. Když tam Adam vletěl, oba se lekli, zmlkli a překvapeně k němu otočili hlavy.

„Co tu vyvádíte?“ zeptal se odměřeně a zle se zamračil na člena týmu, který také neměl kuklu.

„Promiňte, pane! Dovolte, abych vám to vysvětlil, pane!“

„To jsem zvědav – tak vysvětlujte!“

„Tohle je Hardy, pane, můj spolužák ze střední. Hodně jsme se tehdy sblížili. Přesněji ty tresty, co jsme společně snášeli za ty blbosti, co jsme společně páchali. A i když jsme se dlouho neviděli, poznal mě... Ta pitomá kukla, ve který je mi horko, postrádá smysl... Pane.“

„No dobře – a proč se hádáte?“

„Aha... Promiňte, pane... Mám k tomuhle zabezděnci citový vztah a není mi jedno, co si o naší akci myslí. Pravda – ani to, co si myslí o vás, pane.“

„Co to plácáš, Fery, já proti panu Hopsalovi nic nemám,“ ohradil se pilot.

„Pánové, hádejte se, prosím, tišeji. Děkuji.“

Zavřel dveře pilotní kabiny, a když se obrátil ke křeslům, zamával na něj Xavier:

„Adame, připrav se na senátora... Už jsem mu dal antidotum, ale

minimálně deset minut mu bude trvat, než bude zase při smyslech.“

Bývalý člen senátu se v pyžamu rozvaloval ve vypolstrované rakvi bez víka a chrápal. Už to ale nemělo žádnou sílu, začínal se probouzet. Adam si sedl do křesla hned vedle a čekal. O pět minut později mu to připomnělo scénu z hororu: senátor položil ruce na stěny rakve a pomalu se posadil, ve tváři výraz naprostého zmatení. Adam ho několikrát plácl zleva a zprava po tvářích a s hlasitostí nádražního rozhlasu ho žádal:

„Proberte se, pane senátore... No tak, Arabero, vstáváme!“

Arabera ještě dvě minuty zíral do prostoru. Pak si ale všechno srovnal v hlavě a zařval:

„To je únos... Dám vás zavřít na tisíc let!“

„Hele, neřvi,“ plácl ho Adam přes tvář trochu víc a Arabera se převrátil i s rakví. Hned ale přiskočili dva spolubojovníci v kuklách, se smíchem vrátili rakev do původní polohy, a protože senátor vypadl, ale nebyl schopen pohybu, zase ho posadili zpět.

„Unesl jsi mi ženu a dítě, nechrání tě žádný zákon! Ale než tě stát bude soudit jako nepřítele lidstva, vrátíš mi, co mi patří. Jinak tě pohřbím!“

Arabera si to chvíli rovnal v hlavě a pak rezolutně prohlásil:

„Ano, mám vaši ženu, ale žádné dítě – to je mrtvé!“

Adam už nedokázal hrát nezúčastněného pozorovatele, humanistu, který je nad věcí. Poslední zábrana padla a Adam dal Araberovi takovou vzteklou ránu pěstí do obličeje, že ten se zase převrátil i s rakví a omdlel. I když opačné pořadí událostí je pravděpodobnější...

* * *

Než se Arabera probral podruhé, ošetřili ho a navlékli do košile a obleku, který našli v šatníku v letadle. Adama usadili od Arabery co nejdál a teď se snažili Araberu rychle přivést k vědomí, protože oceán bude zanedlouho za nimi a bylo třeba určit cíl.

„Tak co, Arabero, už jste se vzpamatoval?“

„Hmmm... To bylo předčasné a zbytečné, Hopsale!“ zahuhlal Arabera přes rozbité rty, „Evidentně nejsem v postavení, abych vás provokoval – a přesto na tom trvám. Váš kluk se narodil mrtvý!“

Když viděl, že Adam vyskočil z křesla a začal pěstí, honem vykřikl:

„Nemám s tím nic společného!!! Sakra, Hopsale, měl jste nejdřív zajít do porodnice, je to oficiální informace!“

Adam padl do křesla a nehýbal se. Připadal si zcela paralyzovaný a dlouho zíral do prázdna. *Mohla by to být pravda?* Od agentů Dory věděl, že doktor, který požadoval předčasnou hospitaci Amandy, zmizel. Nejen z porodnice, ale i ze světa. Ale o dítěti mu nesdělili nic – možná se neodvážili! *I takové věci se stávají. Útok nepravé Lili Hrabalové²³ mohl být silnější, než se zdálo...*

23 Adam z Brumlanu, kapitola 21 a 22

Ostatní zpovídali Araberu, ale Adam nic z toho nevnímal. Dlouho mu trvalo, než přišel k sobě.

„Adame?“ oslovil ho Xavier, ale trvalo několik sekund, než ho Adam vzal na vědomí, „Adame, Arabera nám nechce říct, kam máme letět.“

„Protože ste měkký!“ vyskočil Adam na nohy a se zařatými pěstmi se hrnul k Araberovi, kterého již posadili na sedadlo a podstrčili mu velký hrnek kávy. Ale Adam už vychladl a vztek a chuť ho přizabít z většiny částí jen předstíral. Tak si všiml, že když se zvedl, chytil Arabera křečovitě ucho hrnku, plného vařící tekutiny, a celý se napružil. *No jasně, dali mu do ruky zbraň!*

Popadl ze stolku stříbrný tác, na kterém si posloužili chlebičky, a rozběhl se k němu. Tvářil se pořádně stejně, ale v podstatě si všiml jen té ruky na hrnku. Kontrolní centrum se bez pobízení aktivovalo. Odhadl situaci správně: když byl od senátora na dva kroky, Arabera, hrající nemohoucího, prudce vyskočil a chrstl mu vřelou kávou do tváře.

Adam byl ale připraven a do proudu strčil tác. Káva se neškodně rozstříkla po okolí a Arabera dostal tácem naplocho přes levou tvář a hned vzápětí hranou do zápěstí. Hrnec spadl na podlahu a Arabera padl do sedadla. Následovala facka tácem zprava a střet nosu s deskou stolu. Pak už ale Adama chytil Xavier s Martinem za ruce a odtáhli ho od Arabery.

Arabera byl sice vytrénovaný, ale posledních třicet let rány jen rozdával. Už zapomněl, jaké je to snášet násilí na sobě. Zvedl hlavu, držel si zakrvácený nos a zahuhlal:

„Na východ... Lette na východ.“

* * *

Adam promýšlel postup, kterým donutí Araberu komunikovat s personálem na ranči tak, aby je neprozradil. Ale než to domyslel, pilot vyřešil situaci jednoduše:

„Tady Kilo Alfa Foxtrot osmdesát osm řídicí věži... Miku, slyšíš mě?“

„Řídicí věž... Co tu děláš, Hardy?“

„Mimořádná dodávka, Miku... Ani mě nenechali pořádně vyspat... Pošli nám tentokrát dodávku, máme těch věcí hodně.“

„Co vezete?“

„Vzali jsme s sebou zásoby do kuchyně, dvě nové hostesky – ale to podstatné ti stejně nemůžu říct do rádia... Jako bys to neznal, Miku!“

„No jo... runway je volná, Hardy... Naváděcí systém aktivní... Na ta děvčata jsem vážně zvědavý!“

„Kilo Alfa Foxtrot osmdesát osm, potvrzuji zachycení.“

Ted' už to byla starost autopilota a pozemních systémů.

* * *

Jakmile letadlo zastavilo na konci dráhy, nacouvala k němu velká dodávka. Menší, postarší řidič, hned vystoupil a otevřel dveře na skříňové nástavbě.

Když z letounu vyskočil Adam a namířil na něj pistoli, byl chvíli překvapený, ale neřekl nic, dokonce se tvářil spokojeně. On snad byl rád, že si Hopsal konečně pro svou ženu přišel. Začal se mračit, až když zakuklenci vytáhli z letadla zmláceného Araberu a přestoupili s ním do dodávky.

„To snad nebylo nutné!“ zaprotestoval tiše.

„Bylo!“ utrousil Adam, chytil ho za loket a táhl ho do kabiny.

„Jmenuji se Hopsal a přišel jsem si pro svou ženu... Doufám, že je v pořádku?!“

„Jmenuji se Truong, pane. Vaši ženu mám na starosti já, pane, a je v *naprostém* pořádku!“

Říznou, přesnou a jasnou mluvou, doprovázenou uctivou úklonou, vyvedl Adama z míry. Měli tady být jen samí zločinci, arogantní a bezohlední. Podřízení takového hajzla nemohli být jiní. A teď tohle!

„Co tu vlastně děláte, Truongu?“

„Jsem osobní sluha pana senátora, pane – když zde pobývá. Jinak dělám různé pomocné práce, jako teď řidiče. Pan senátor mi dal na starost vaši ženu, pane. V mezích možností, které mi byly povoleny, jsem se postaral, jak jsem nejlépe uměl... Ale s únosem nesouhlasím,“ dodal tišeji, protože Adam už otvíral dveře kabiny a Arabera ho mohl slyšet.

„Dobře, řídíte,“ přikázal mu, protože si všiml, že dodávka má volant a není to automat. Gestem pokynul zakuklenci u letadla a ten na Truonga namířil samopal. Adam oběhl dodávku, sedl si na místo spolujezdců a pokynul Truongovi, aby nastoupil.

Xavier s Martinem zůstali v letadle jako ochranka, všichni ostatní nastoupili a dodávka se rozjela k nízké řídicí věži vedle jediné dráhy. Projeli malým parkovištěm a pokračovali k hlavní budově usedlosti, rozsáhlé přízemní budově, kombinující sklo a dřevo. Adam si to srovnal v hlavě a obrátil se na Truonga:

„Truongu, kolik je na ranči poskoků... chci říct vojáků se zbraněmi?“

„Nevím, pane.“

Když ale viděl Adamův výraz, honem dodal:

„Pane, já to opravdu nevím přesně, k ničemu mě nepouští... Bezpečnostní služba, pět lidí – v řídicí místnosti má teď službu Mik a určitě má u sebe svou oblíbenou laserovou pistoli, další čtyři před chvílí vyrazili na objížďku podél plotu. Pochybuju, že mají něco víc než pušky. Ti se vrátí asi tak za hodinu. Kuchař a kuchařka, starší manželé, nejsou ozbrojeni... asi se zbraněmi ani zacházet neumí. No a potom jsou tady extra hosté, každý má svou ochranku – podle zeleniny, co jsem večer krájel, to klidně může být patnáct lidí... Možná dvacet. Ti jsou ale v odděleném křídle, a pokud na ně nezaútočíte, asi ranč bránit nepůjdou.“

„Proč bezpečáci kontrolují oplocení uprostřed noci?“

„V okolí jsou vlci, pane. Věřte mi, že smečka dokáže plot za tři hodiny na dvou místech podhrabat a pak uspořádají regulérní hon na ovce. A čidla nepoberou všechno!“

„Máme nějakou šanci osvobodit moji ženu bez boje, Truongu?“

„Myslím, že ne... Brát mě jako rukojmí nemá smysl, myslím že Mik mě klidně obětuje, ale...“ zarazil se, vzdychl si, vyhnul se výmolu, schopného pohltnout celé kolo, hodil smutný pohled na Adama a ve svitu palubní desky se dokonce zdálo, že zbledl. Vzdychl si a sklíčeně řekl:

„Musíte použít pana senátora... Ale je to zločin...“

„Milý Truongu, dneska už jsem porušil zákon tolikrát... Ve skutečnosti Arabera už není senátor. Udělal... nechal udělat, takové věci, že únos proti tomu není nic. Ohrozil nás všechny...“

Truong zpomalil, ostatně, to byl účel dvojice zatáček, a ve světle reflektorů se mihl plot a pak vjezdová brána, která se právě otvírala. Z vysílačky se ozval Mik:

„Všechno v pořádku, Truongu?“

„Jasně, Miku.“

Truongovo špatné svědomí se však odrazilo v jeho hlase. Dvě tři sekundy Mikovi trvalo, než se mu to rozleželo, ale pak zareagoval: brána zaskřípala a zastavila se. Byla však už otevřená tolik, že se dodávka, po menší klíče, protáhla a pokračovala k hlavní budově. Mik ve vysílačce zaklel a zeptal se:

„Co se děje, Tru?“

To už si vysílačku vzal do ruky Adam a klidným hlasem shrnul situaci:

„Tady je Hopsal, Miku, jdu si pro svou ženu. Nechci ublížit tobě ani Truongovi ani nikomu jinému. Nevyhlašuj poplach, zůstaň v řídicí místnosti a nic se ti nestane. Slibuju, že nebudu nic ničit – vezmu si ženu a zase vypadnu.“

„Toho tupouna si klidně podřízni,“ prohlásil Mik hrubým hlasem. Přesně, jak Truong předpokládal.

„Mám s sebou Arabera, už není senátor! Byl jsem v zájmu mé ženy trochu rychlejší, ale zatykač se už tiskne... Sakra, Miku, víš, proč tu máte mou ženu? Víš o tom robotovi, co Arabera nechal poslat na Doru?“

„Co to plácáš, Hopsale?“ reagoval Mik po dvou sekundách.

„Jasně, neinformoval tě. Nechal udělat robota v podobě mé ženy a jako trojského koně mě nechal, abych si ji odvezl na Doru. Kromě špionáže měla zabít mě a spoustu dalších lidí. Dovedeš si představit, že bys zjistil, že tvá žena je robot, který tě má zlikvidovat?“

„Spal jsem s robotem tolikrát, že by mě to nerozházelo... Truongu, zastav! Otoč se a zas je odvez k letadlu!“

„Co kdybys Miku zkusil, alespoň pro tentokrát, použít mozek? Skutečně je pan senátor tady a klidně mu ublíží...“

„Ty hlupáku, jen to na tebe zkouší!“

„Myslím, že ne.“

„Miku,“ zasáhl Adam, „když neposlechneš, pocuchám Araberovi fasádu ještě víc!“

„Jak myslíš, Hopsale, ale nemáš šanci... já to k ní mám blíží!“

„Ty svině, ani se k ní nepřiblížíš! Zabiju tě!!!“ zařval Adam do vysílačky, ale Mik už byl pryč.

Truong sešláp plyn až na podlahu a všechny hlasitě upozornil, že to bude

víc házet. Prosklená část budovy byla vlevo, šterkem sypaná cesta vedla k hlavnímu vchodu a dále někam ke kuchyni. Zblízka byla budova opravdu rozsáhlá a ke vchodu to bylo ještě daleko, když se v prosklené hale rozsvítilo a dovnitř vběhl Mik s pistolí v ruce.

„Pane,“ zvolal Truong, „zatknete mě a odvezete s sebou?“

„Slibuji,“ odpověděl ihned Adam, ačkoliv mu nebylo jasné, proč se ptá. V týž okamžik strhl Truong řízení vlevo a nárazy do kovové stěny, následované sprostými výkřiky, svědčily o tom, že nákladu se to moc nelíbilo.

Dodávka proletěla obří louží. Vlastně to bylo okrasné jezírko – voda, lekníny a rybky barvy ohně se rozléty do okolí. Dodávka zdevastovala skalku, málem se převrátila na kamenech a pak vletěla do haly. Mik stihl zvednout zbraň a oslepený mrakem milionu kousků bezpečnostního skla i naslepo vystřelit. Potom ho náraz dodávky odpálil jako basebalový míček.

Truong prudce šlápl na brzdu, ale mokré pneumatiky na dlaždičkách ještě kus klouzaly. Nakonec se dodávka zastavila. Motor zhasl už dávno. Ticho, které mělo následovat, však rušilo tříštění zrcadlové stěny naproti dodávce – to prolétalo devadesát kilo zatím živé váhy. A pak tu byl ještě podivný, bublavý zvuk, který sem nepatřil. Adam se zděšeně podíval na Truonga, kterému z přeřatých krčních tepen prýštila krev. Mik měl na své pistolí nastaven kontinuální paprsek: půl sekunda stačila a Truonga prakticky popravil.

* * *

Adam vyskočil z dodávky, oběhl ji a otevřel dveře na boku, ale tak, aby nebyl ve vzniklém otvoru. Nevyzpytatelná náhoda mohla způsobit, že se Arabera zmocnil nějaké zbraně. Ale všechno bylo v pořádku, přesněji Arabera byl ten, co při posledním Truongově manévru vletěl hlavou do kovové stěny.

„Co to mělo být?“ zeptal se zakuklenec, když poznal Adama.

„Předčasně jsme se prozradili a služba chtěla vzít Amandu jako rukojmí. Šéf bezpečáků se jmenoval Mik a běžel přes tuhle prosklenou halu. Evidentně měl Truong mou ženu raději než Mika. Vletěl sem a Mika srazil. Bohužel Mik byl rychlý a stihl Truonga zabít. Asi se neměli moc rádi.“

„Vaše rozkazy, pane!“

„Podle Truonga je tu pět bezpečáků, z toho čtyři jsou teď na kontrole plotu, vrátí se za půl hodiny. Pokud je Mik nevaroval! Taky tu mají být manželé, co se starají o kuchyň. Jednoho člověka nechte v dodávce s Araberou, ostatní ať zajistí bezpečnost a najdou řídicí místnost. Kohokoliv potkáte a nebude mít zbraň, tomu spoutáte ruce, pokud možno jemně, a zavěte ho do někam poblíž řídicí místnosti. Já najdu Amandu a vrátím se s ní sem. Vy pro mě a Araberu někoho pošlete. A teď rychle, bezpečáci s puškama se můžou objevit za deset minut!“

Adam nakoukl do dodávky, ale Arabera byl nepoužitelný. Bude muset hledat. Mik běžel přes halu, směr hledání byl jasný. Prošel automatickými dveřmi na spoře osvětlenou chodbu, z níž pokračovalo několik dveří. Všechny byly stejné, ale instinkt mu napověděl a on hned trefil ty správné. Zamčeno!

Vedle dveří bylo malé, čtvercové okno z třístavového skla – nakoukl do mírně osvětlené místnosti a tep se mu zrychlil, přestože z Amandy pod peřinou viděl jen nos a záplavu vlasů na polštáři. Pak se hlava otočila k němu, oči zabloudily ke dveřím, ale přes tabuli v zrcadlovém režimu ho nemohla vidět. Hlavně že žije!

Dveře se otvíraly dovnitř. Adamovi stačil jeden přesný kop a dveře se rozlétly. Amandou to cuklo, ale Adam ji hned ujišťoval:

„To jsem já, miláčku... Jdu si pro tebe!“

„Adame!“ prudce se posadila a vztáhla k němu ruce. Přikrývka sklouzla a odhalila bělostná ňadra, ale to ho už Adama přitiskla k sobě a nechtěla ho pustit. Když povolila, zeptal se:

„Proč jsi nahá?“

„Hmm... Bezpečnostní opatření, říkali... Ve vedlejší místnosti ale je šatna, tam snad všechno nechali!“

„Zůstaň v posteli, dojdu pro to!“

Za minutu byl zpět. Amanda se rychle oblékla, Adam zatím hlídal u dveří. Přišla k němu, slzy na krajíčku, a tiše se zeptala:

„O Markovi víš?“

Když přikývl, beze slova ho zatlačila za dveře, přitiskla ke stěně a začala líbat. Když ji odtrhl, aby popadl dech, zašeptala:

„Děkuji ti, šlechetný zachránče... Tuhle chvíli už těžko zopakujeme... chci ještě,“ a znova ho začala líbat, jen už ne tak zuřivě.

Na chodbě někdo zakašlal. Dveře z haly přeslechli.

„Pane, našli jsme řídicí místnost, zajištěno pět dalších lidí. Blíží se dvě terénní vozidla, jsou tu do tří minut!“

„Díky, Fery, už jdeme.“

„Co moje věci?“ zvolala Amanda.

„Nejdřív musíme zajistit bezpečnost! Až budeme mít auto, všechno naložíme. Ale teď rychle!“

* * *

Mik se informováním podřízených nezdržoval, ale když se s ním nemohli spojit, bylo jasné, že se něco děje. Sergej, Mikův zástupce, přikázal, že ihned kontrolu přeruší a sejdou se na VK3, tedy východní křižovatce, třetí od hlavní budovy. Odtud uháněli k ranči.

Dodávka, napasovaná do haly, je varovala. Brzy také našli s'tátého Truonga v dodávce a mrtvého Mika v hromadě střepů. Sergej nechal přepnout vysílačky na jiný kanál a opatrně vstoupili do budovy. Cílem byla řídicí místnost. Nenarazili na žádný odpor a to je mátko.

Nakonec se bez boje propracovali k řídicí místnosti. Byla silně osvětlena, v křesle blíž ke dveřím seděl spoutaný senátor se zalepenými ústy a za ním nějaký chlap, který na senátora nápadně nenápadně mířil Mikovou laserovou pistolí. Chlap promluvil:

„Dobrý večer, položte zbraně na zem, mých pět mužů vám míří do zad. Prosím, žádné blbosti nebo hrdinství, tenhle hajzl za to nestojí. Jmenuji se

Hopsal, kdybyste náhodou nechápali důvod útoku. Tak se mi to líbí, postavte se před obrazovky, pěkně vedle sebe.“

„Vás sice známe, ale nic to nevysvětluje,“ dovolil si říct chlap jak hora.

„Jméno?“ štěkl Adam a přemýšlel, zda si z něj dělá srandu nebo jim vážně nic nefekli.

„Sergej, pane. Mikův zástupce,“ odpověděl tázaný řízně a postavil se do pozoru.

Další takoví, co jen hlídají plot před vlky, poslouchají rozkazy a neví, která bije. Asi proto je Mik nevaroval, musel by jim vysvětlit, že na ranči je unesená žena a zodpovědět spoustu nebezpečných otázek.

„No dobrá... Váš nadřízený o mé ženě nejen věděl, ale chtěl ji použít jako rukojmí. Truong tomu chtěl zabránit, rozhodl se v poslední chvíli – a je z toho masakr. Tím chci vysvětlit, proč se chovám tak mírumilovně, když tu jsou dva mrtví. Ještě potřebujete vědět, že Arabera spáchal těžký zločin, ještě něco horšího než únos. Já jsem si ho jen půjčil za tichého souhlasu státní moci. Až skončím, odvezu ho rovnou do vězení, protože oficiální zatykač už je připraven. Nalezení své ženy jsem považoval za důležitější, než odměnu za jeho dopadení. Sergeji: máte tady ještě další dodávku? Potřebuji přepravit osm lidí k letadlu.“

„Další dodávku ne, ale ta dvě terénní vozidla v pohodě pojmu po čtyřech lidech plus řidič. Odvezeme vás tam. Zbývající dva zatím uklidní hosty a odklidí mrtvoly...“

„Hlavně taky ať nezapomenou na těch pět lidí, co jsme zavřeli tady vedle do skladu.“

+ + +

25. Silvestr na Zemi

Mikrobus firmy XMKT směl přijet až k hvězdoletu. Majitel firmy a jeho matka, Xavier a Klára, už v něm seděli. Ještě také Robert Klam s těhotnou Lídou. A to, co viděli z okna, stálo za to!

Z malého bachratého hvězdoletu vystupovaly čtveřice, ve dvojicích scházely ze schůdků na plochu a hrnuly se k mikrobusu. Některé znali jen z doslechu a některé vůbec: Alan a Iva, Lucien a Zdena, Oldverz a Marie, Nela a Sten, Adam a Amanda a tři neznámí muži.

Všichni známí nastoupili, poslední šel Adam a neznámé postupně strkal před sebe a představoval je:

„Přivezl jsem své zaměstnance z vrakoviště na Azerii: Trevor a... Eman. Tenhle třetí chlapák s mým oblíbeným širákem se jmenuje Ed. Oblečený je kvůli náhodným kolemjdoucím, GIS o něm samozřejmě ví. Snad mi odpustíte, že jsem ho vzal s sebou. Je to proto, že pomáhá Amandě v dílně a za mnohé šperkařské skvosty může on. Dovolím si opakovat argument, kterým mě Amanda přesvědčila: i jemu vděčím za své bohatství... Ještě malou, ale myslím, že důležitou poznámku: Ed je zde dobrovolně, nebylo to rozkazem.“

Na hvězdoletu už všechny přesvědčil cestou. Podíval se na matku a syna a viděl usměvavý souhlas. Ani Klamovi se netvářili nějak odmítavě. Xavier si však neodpustil poznámku:

„Jsem moc zvědav, jak to vezme Miranda!“

Adam se nepřiznal, že ho sžírá stejná obava už třetí den. Také to byl první z argumentů proti takovému nápadu.

* * *

Když však o půlhodiny později představil Eda v jídelně usedlosti, nedala Miranda najevo sebemenší pohoršení. Naopak se hned přizpůsobila a řekla Edovi:

„Ještě nemám na večerní oslavu všechno připraveno. Sice tu jsi jako host, ale mohu tě požádat o pomoc? Když jsi tak šikovný.“

„Samozřejmě, madam,“ reagoval Ed a podíval se na Adama. Ten nepatrně zakroutil hlavou – a tak se Ed do pozoru nepostavil a jen přikývl.

Adam bedlivě pozoroval Mirandu. Viděl nejistotu v každém gestu – něco u Mirandy nevídaného. Pomalu mu docházelo, že dokázala ovládnout svoji fóbii. Vždyť zahradníka vzala na milost až po mnoha měsících. Věděl, že se dříve či později na něj podívá. Ohlédla se ale až mezi dveřmi kuchyně. Byl připraven: usmál se a gestem jí naznačil, že je jednička.

* * *

Oslava se vydařila. Ten, kdo byl stranou a posedával v koutech, nebyl Ed, ale Adam. Opakovaně a s chutí pozoroval ten mumraj a byl spokojen. Prý ten, kdo má přátele a schází se s nimi, žije déle. V duchu se usmál: *Já tu budu nejmíň do stovky!*

Aniž by se s přáteli na tom nějak domlouval, byl Ed v jednom kole. Musel vyprávět, jak plaval oceánem Sirupu a potápěl se k Filovi na dno. Nebo jak několik hodin komunikoval s Filem, protože Adam bojoval s Nebojácnými kočkami, a jak se všechno třáslo, když vybuchla ta tachyonová bomba. A jak se Filův vyslanec v lidské podobě najednou zhroutil. Nebo jak sám na Hopsince, putující tmou transdimenzionálního kanálu k červenému trpaslíkovi, kutálel ADN88 jen s pomocí zvedáku, aby se dostal do přechodové komory. Nebo jak se vyrábí prstýnek. Byly to věci, které si rád poslechl i Adam: jeho vylomeniny viděné z pohledu někoho jiného. Bytosti, která nemohla lhát.

Přiblížila se půlnoc. Nepotřebovali hodiny, Ed zajistil správný čas s atomovou přesností. Ještě minuta... ještě sekunda... a sto třicátý prvý rok třetího tisíciletí byl minulostí!

###

Pavel Hudík

EDICE AH

V edici Adam Hopsal dosud vyšlo:

0. Adam z Azerie

1. Adam z Brumlanu

2. Adam v Calosu

Redakční plán edice Adam Hopsal:

3. Adam v Delfách

4. Adam v Esencii

5. Adam a Eyton

6. Adam v Gaponu

7. Adam a Hormini

8. Adam a Chastouni